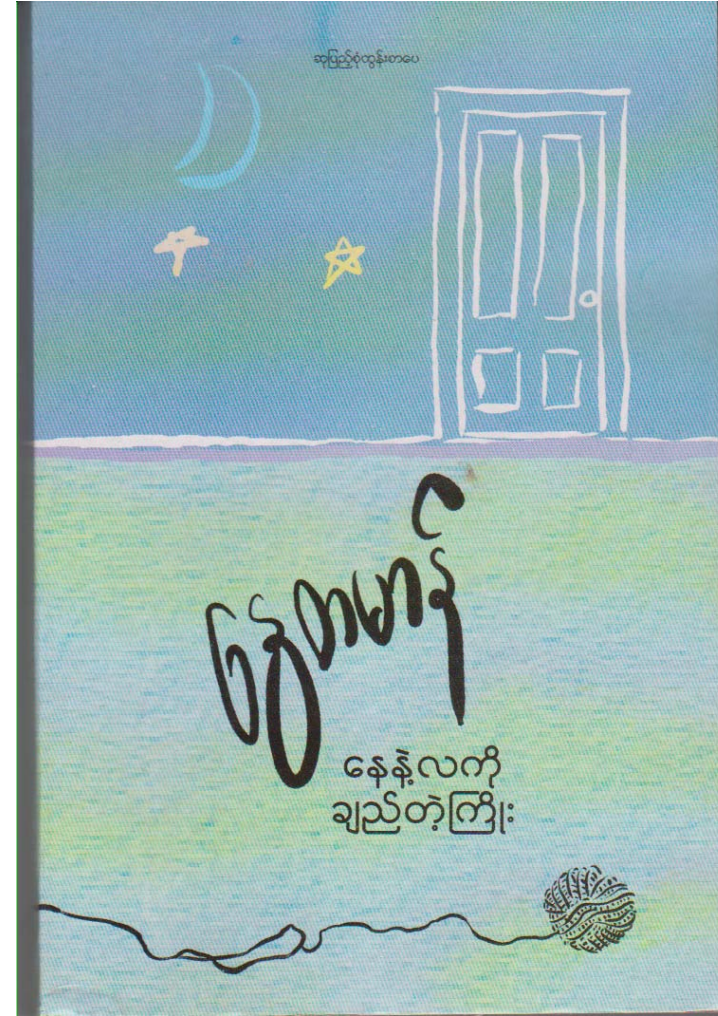
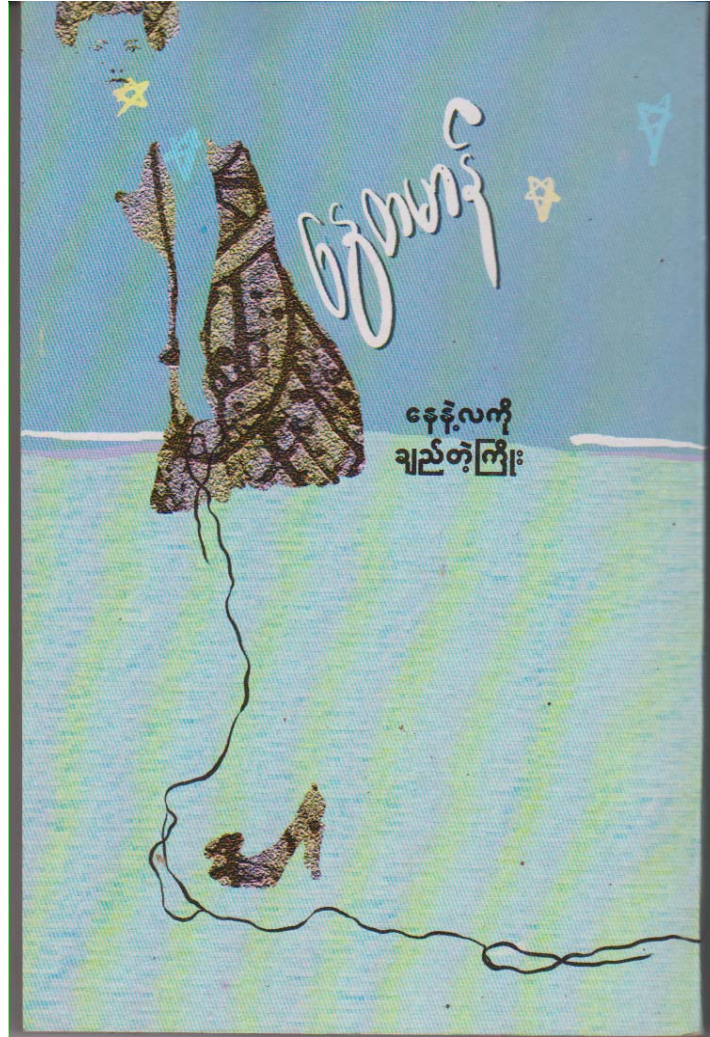

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အုပြည်စုံထွန်းစာပေမှ
၂၀၁၀ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ထုတ်ဝေသည်။

နွေတမာန်

၁

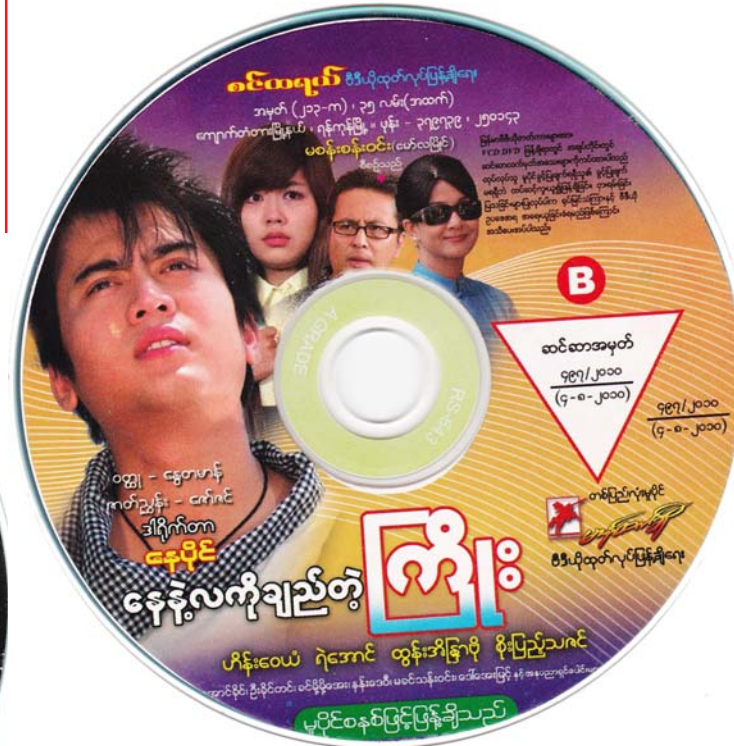
နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဇွေတမာန်

ဇွေတမာန်

နေ့နဲလကို ချည်တဲ့ကြီး

ဤဝတ္ထုကို မာန်ထက်ချီဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးမှ
ဒါရိုက်တာ- နေပိုင်

ဟိန်းဝေယံ၊ ရဲအောင်၊ ထွန်းအိန္ဒြာပို
စိုးပြည့်သဇင်၊ အောင်ခိုင်-တို့ဖြင့်
ဗီဒီယိုဇာတ်ကား ရိုက်ကူးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

၎င်းဗီဒီယိုဇာတ်ကားကို
Burmese Classic Website
တွင် ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။

နေ့နဲလကို ချည်တဲ့ကြီး

ဇွေတမာန် နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အပိုင်း (၁)

၁၉၉၃ ခုနှစ်

အခန်း (၁)

ညနေခင်းအချိန် .

သစ်ပင်များအနံ့ဆိုင်နေသော ရွာအဝင်လမ်းမပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လျှက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးမှာ နေ့စေ့လစေ့ကိုယ်ဝန်နှင့်ဖြစ်သည်။

သူမအမည်မှာ **မစံပယ်** ဖြစ်ပါသည်။

မစံပယ်သည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မွေးဖွားရာတွင် လွယ်ကူစေရန်နှင့် ကိုယ်လက်လျှပ်ရှားမှုရှိစေရန် ရွာအပြင်လမ်းမသို့ထွက်၍ ညနေခင်းတွင် လမ်းလျှောက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မစံပယ်ကို အနီးကပ်၍ကြည့်လျှင်တော့ သူမ၏မျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

မစံပယ်သည် လမ်းလျှောက်နေရာမှရပ်ကာ အဝေးရှိတောင်တန်းကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ မစံပယ်မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်စများ ရစ်ဝဲနေပါသည်။

မစံပယ်က တောင်တန်းမှိုင်းညိုညိုကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း အသံထွက်၍ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ဪ . အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီး မစံပယ်ကိုယ်ဝန်ရှိခါစအချိန်ကတည်းက ထွက်သွားလိုက်တာ အခုထိ ပြန်ရောက်မလာသေးပါလား၊ ဘယ်ကိုများရောက်နေ သလဲအစ်ကိုကြီးရယ်၊ မစံပယ်ဆီကိုပြန်မလာတော့ဘူးလားဟင်၊ မစံပယ်လေ . အစ်ကိုကြီးရဲ့ရင်သွေး လေးကိုမွေးဖွားဖို့ ရက်ပိုင်းပဲလိုပါတော့တယ်အစ်ကိုကြီး၊ ရင်သွေးလေးကိုမွေးဖွားတဲ့အချိန်မှာ မစံပယ်အနားမှာ အစ်ကိုကြီးရှိစေချင်လိုက်တာရှင်၊ မစံပယ်ကို ခုလောက်အကြာကြီး ခွဲထားရက်တယ်အစ်ကိုကြီးရယ်”

မစံပယ်သည် နှုတ်မှလည်းတမ်းတရင်း မျက်လုံးထဲ၌ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုအောင်ဟိန်း၏မျက်နှာကိုမြင်ယောင်လာလေသည်။ ကိုအောင်ဟိန်းပြောသွားသောစကားများ၊ ပေးသွားသောကတိများကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်လာလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး အမြန်ပြန်လာမယ်နော် မစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့ရင်သွေးလေး မမွေးဖွားခင် အစ်ကိုကြီးပြန်လာ ခဲ့မယ်၊ စိတ်ချနော်မစံပယ်၊ ဒီတစ်ခါပြန်လာရင် အစ် ကိုကြီး မစံပယ်ကို ရန်ကုန်အထိ တစ်ခါတည်း ခေါ် သွားတော့မယ်၊ မမကြီးကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း အကုန်ဖွင့်ပြောခဲ့မယ် နော်”

ကိုအောင်ဟိန်းက မစံပယ်ကို ကတိအထပ်ထပ်ပေးသွားခဲ့ပါ သည်။

“ဪ . အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မစံပယ်မှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့ ကျန်ခဲ့မှန်း သိရက်နဲ့တောင် နေနိုင်ရက်လိုက်တာရှင်၊ အစ်ကိုကြီး ရန်ကုန်ပြန်သွားတာ ခုနစ်လတောင်ရှိပြီ၊ မစံပယ်လည်း မွေးခါဖွားခါနီးနေပြီ၊ ဘာလို့များ ပြန်မလာသေးတာပါလိမ့်၊ မစံပယ်ကိုများ ပစ်ပြေးသွားပြီ လား၊ ရွာငယ်နေပုဒ်က တောသူမမို့ မပေါင်းချင်လို့ပစ်ပြေးသွားတာများလား အစ်ကိုကြီးရယ် .”

တွေးရင်း မစံပယ်မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များ သွန်ကျလာလေတော့သည်။ မစံပယ်ငိုရှိုက်နေမိပါပြီ။

ငိုရှိုက်နေသောမစံပယ်သည် ရွာလမ်းမအတိုင်းလျှောက်လာနေသည်လင်မယားနှစ်ယောက်ကိုမမြင်ပေ။ ထိုလင်မယားက မစံပယ်ကို မြင်သွားကြသည်။

နွေတမာန်

“ဟော- ဟိုမှာ မစံပယ်တစ်ယောက်တည်းပါလား ကိုသာလွန်၊ အို- ကိုယ်ဝန်နဲ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ အပြင်ကိုတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတယ်၊ မစံပယ်ကလဲ”

အမျိုးသမီးက ပြောလိုက်သည်။ ထိုလင်မယားမှာ မစံပယ်နှင့် အိမ်နီးချင်းများဖြစ်ပြီး ကိုသာလွန် နှင့် မတဆုပ်တို့လင်မယားဖြစ်ပါသည်။ မတဆုပ်မှာလည်း ကိုယ်ဝန်နှင့်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် မတဆုပ်ကိုယ်ဝန်က ဖိလသာရှိသေးသည့်အတွက် မွေးဖွားဖို့လိုသေးသည်။ မစံပယ်နောက်မှ မွေးဖွားမည်ဖြစ်ပါ၏။

ကိုသာလွန်နှင့်မတဆုပ်က မစံပယ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ မစံပယ်”

မတဆုပ်အသံကြားမှပင် မစံပယ်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုသာလွန်နှင့်မတဆုပ်တို့ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဟင်- မစံပယ်၊ နင်ငိုနေတယ်၊ မစံပယ်ရယ်၊ ကိုယ့် မှာလည်း မပေါ့မပါးကြီးနဲ့၊ ဘာလို့မျက်ရည်ကျရတာလဲအေ၊ ဒီနေရာမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ မစံပယ်”

“မစံပယ် ကိုယ်လက်ပေါ့ပါးအောင် လမ်းလျှောက်ထွက် လာတာပါ မတဆုပ်ရယ်၊ သားဖွားဆရာမနော်မူအေးကလည်း မကြာမကြာ လမ်းလျှောက်ပေးဖို့ ပြောထားလို့ပါ”

“နင့်ဟာက လမ်းလျှောက်နေတာမှမဟုတ်ပဲမစံပယ်ရယ်၊ ငိုနေတာပဲ၊ နင်မွေးဖွားဖို့က ရက်ပိုင်းပဲလိုတော့တာ၊ ဘာလို့တစ်ယောက်တည်းထွက်လာတာလဲ၊ လမ်းမှာ မတော်တဆမွေးဖွားနေမှဖြင့် ဒုက္ခအေ၊ နောက်နေ့လမ်းလျှောက်ရင် ငါ့ကိုခေါ်ပါ၊ ငါအဖော်လိုက်ပါ့မယ် မစံပယ်ရဲ့”

မတဆုပ်စကားပြောအပြီးတွင် မတဆုပ်ယောက်ျား ကိုသာလွန်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မစံပယ်- နင် ကိုအောင်ဟိန်းကိုသတိရပြီး ငိုနေတာ မဟုတ်လား ဟင်၊ စိတ်ထိန်းမှုပေါ့ဟာ၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးကိုထိခိုက်နေပါ့မယ်ဟယ်၊ ကိုအောင်ဟိန်းလဲ အလုပ်ကိစ္စတွေမအားလပ်သေးလို့ မလာနိုင်တာဖြစ် မှာပါ၊ သူ့ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ကိုသာလွန်ရယ်- အစ်ကိုကြီးထွက်သွားတာ ခုနစ်လတောင်ရှိပြီလေ၊ မစံပယ်မှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့ကျန်ခဲ့တာ သူ့သိရက်နဲ့ ပြန်မလာတာကို မစံပယ်စိတ်ပူမိတာပေါ့ ကိုသာလွန်”

“ကိုအောင်ဟိန်းအကြောင်းကို ငါသိပါတယ်၊ ကိုအောင်ဟိန်းက ဒီလိုလူမဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်ကိုတကယ်ချစ်တာပါ၊ တကယ်ချစ်လို့လည်း ရွာလူကြီးတွေရှေ့မှာ တောင်းရမ်းပြီး မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တာပေါ့ဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုသာလွန်၊ မစံပယ်ကလည်း အစ်ကို ကြီးကိုယုံပါတယ်၊ မစံပယ်စိုးရိမ်တာက အစ်ကိုကြီး မစံပယ်ကိုပစ်ပြေးသွားတယ်ထင်ပြီး စိုးရိမ်မိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးများ ဒုက္ခတစ်ခုခုကြုံလို့-”

ပြောရင်း မစံပယ်အသံများက တိမ်ဝင်သွားလေသည်။ မျက်ရည်များလည်း ကျလာပြန်သည်။

မတဆုပ်က စကားကိုဝင်ဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲပါလေ- ခုအချိန်မှာ စိတ်မကောင်းစရာတွေ ကြုံဖန်ပြီးတွေးမနေပါနဲ့တော့၊ လာ- ပြန်ကြည့်မစံပယ်၊ နောက်နေ့လမ်းလျှောက်ချင်ရင် ငါနင်နဲ့အတူတူလိုက် လျှောက်ပေးမယ်နော်၊ ငါလည်းကိုယ်ဝန်ခြောက်လဆိုတော့ လမ်းလျှောက်ဖို့ လိုတယ်လေ၊ ခုတော့- အိမ် ကိုပြန်ကြပါစို့၊ လာ- လာ- မစံပယ်”

မတဆုပ်က မစံပယ်ကို လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ သုံးယောက်သား ရွာအဝင်လမ်းမှနေ၍ ရွာထဲသို့ ဝင်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်း (၂)

“သမီး မစံပယ်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲကွဲ့၊ ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့လစေ့ အချိန်ကြီးမှာ အခန်းထဲမှာချည်း ကုပ်မနေနဲ့လေ”

မစံပယ်၏မိခင် ဒေါ်ထားက ပြောရင်း မစံပယ်ရှိနေသည့် အခန်းလေးထဲသို့ဝင်လာလေသည်။

ဒေါ်ထားဝင်အလာတွင် မစံပယ်က မိခင်မမြင်အောင် လက်ထဲကဓာတ်ပုံလေးကို ဖျာအောက်သို့ ထိုးထည့်လိုက်လေ၏။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နွေတမာန်

သို့သော်- ဒေါ်ထားက မြင်သွားလေသည်။
“အဲဒါဘာလဲ၊ ဪ- ဒီဓာတ်ပုံကိုကြည့်နေပြန်ပြီလား ငါ့သမီးရယ်”

မစံပယ်က မထူးတော့သည့်အတူတူ ဓာတ်ပုံလေးကို ဖျာအောက် မှပြန်ထုတ်ကာ ရင်ခွင်ထဲကပ်ထားလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့- နောက် တစ်ကြိမ်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံလေးမှာ ကိုအောင်ဟိန်းနှင့်မစံပယ်မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က ရိုက်ထားသော ရောင်စုံဓာတ်ပုံလေးဖြစ်ပါသည်။ ကိုအောင်ဟိန်းနှင့် မစံပယ်သည် မစံပယ်တို့အိမ်ရှေ့မှာပင် မဏ္ဍပ်ထိုး၍ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးရယ်- မောင်အောင်ဟိန်းရောက်မလာသေးလို့ သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ကွယ်၊ မောင်အောင်ဟိန်းက သမီးကိုပစ်ပြေးသွားတာမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ သူ့မှာ အလုပ်များနေလို့ မလာနိုင်တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ မောင်အောင်ဟိန်းဟာ ရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ အမေယုံတယ်သမီး၊ သူ့ရိုးသားလို့သာ သူဟာ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ပါဆိုတာကို ရိုးရိုးသားသားဖွင့်ပြောပြီး သမီးကိုတောင်း ရမ်းလက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့ကွဲ့၊ မရိုးသားဘူးဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုလို့ ညာပြောမှာပေါ့၊ တို့တောသူတောင်သားတွေ ဘယ်လောက်အမြင်ကျယ်လို့လဲ၊ သူ ပြောသမျှ ယုံရမှာပဲလေ၊ သူ့အလုပ်များနေလို့ဖြစ်မှာပါကွယ်”

“သမီးလည်း အစ်ကိုကြီးကိုအောင်ဟိန်းကို ယုံပါတယ်အမေ၊ ဒါပေမယ့် အမေရယ်- ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်များများ ကိုယ့်မိန်းမ မွေးဖွားခါနီးအချိန်မှာတော့ ရောက်လာသင့်တယ်မဟုတ်လား အမေ၊ သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကိုလည်း သူ့သိသွားတာပဲ၊ သမီးသူ့ကိုယုံပါတယ်အမေ၊ အစ်ကိုကြီးကိုအောင်ဟိန်း သမီးကိုသိပ်ချစ်တာလဲ သမီးသိပါတယ်၊ သမီးမယုံတာက ကံကြမ္မာကိုပါအမေ”

“အို- သမီးရယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“အစ်ကိုကြီးပြောသွားတဲ့အထဲမှာ သူ့မှာ အစ်မကြီး တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ပါသေးတယ်လေ၊ အဲဒီ အစ်မကြီးက သိပ်မာနကြီးတယ်တဲ့၊ ပညာလည်းတတ်တယ်တဲ့၊ သမီးနဲ့မင်္ဂလာဆောင်တာကိုတောင် သူ့အစ်မကြီးကို မပြောရဲလို့ မပြောရသေးဘူးအမေ၊ သမီး စိတ်ထဲမှာ အဲဒီအစ်မကြီးကများ သူ့ကိုပြန်မလွှတ် တာလားလို့ ထင်နေမိတယ်အမေရယ်”

“အိုအေ- သူ့အစ်မသဘောမတူလည်း သူ ကလေးလေးမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါလောက်ကြီးတော့ ကြောက်ရလိမ့်မယ်မထင်ပါဘူး၊ မောင်အောင်ဟိန်းကလည်း သူ့အိမ်စီးပွားရေးကို သူပဲဦးဆောင်နေတာ၊ အားလုံး သူ့သဘောပါလို့ ပြောခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့သမီးရယ်၊ မွေးခါဖွားခါနီး အချိန်မှာ စိတ်မကောင်းစရာတွေ မတွေ့ပါနဲ့ကွယ်၊ ကလေးကိုထိခိုက်မှာ အမေစိုးရိမ်တယ် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ၊ သမီးစိတ်ကို ဖြေပါ့မယ်အမေရယ်”

ဒေါ်ထားက အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။

မစံပယ်တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်သည့်အခါ မစံပယ်က ဓာတ်ပုံလေးကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဪ- အစ်ကိုကြီးရယ်”

မစံပယ်အတွေးထဲ၌ သူမနှင့်ကိုအောင်ဟိန်းတို့ တွေ့ဆုံခဲ့ပုံများ ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေသည်။

(က)

ကိုအောင်ဟိန်းသည် သစ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရာမှ မစံပယ်တို့ ရွာသို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုအောင်ဟိန်းက ပို့ကုန်သွင်းကုန် ကုမ္ပဏီတစ်ခုကိုပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားသို့တင်ပို့ရန် သစ်များဝယ်ယူဖို့ မစံပယ်တို့ရွာအနီးရှိ ပုဂ္ဂလိကသစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းတစ်ခု သို့ရောက်လာရင်း မစံပယ်နှင့် တွေ့ဆုံကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မစံပယ်တို့သားအမိနှင့် အိမ်ချင်းကပ်ရက်နေသူ ကိုသာလွန်မှာ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းတွင် အလုပ်လုပ်သူဖြစ်သည်။ ကိုအောင်ဟိန်းသည်

နွေတမာန်

သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းတွင် တည်းခိုနေထိုင်ရာမှ ကိုသာလွန်နှင့်ခင်မင် ကာ ရွာသို့အလည်လိုက်လာခဲ့သည်။

ပထမဆုံးရောက်သည့်အခေါက်မှာပင် တစ်ဖက်အိမ်မှမစံပယ် ကိုမြင်တွေ့သွားလေသည်။

ကိုအောင်ဟိန်းက ကိုသာလွန်၏မိန်းမမတဆုပ်ထံစုံစမ်းကြည့်ရာ မစံပယ်နာမည်ကိုသိလိုက်ရသည်။ မစံပယ်မှာ ဖခင်သေဆုံးသွားပြီး မိခင် မှုဆိုးမကြီးဒေါ်ထားနှင့် အမေတစ်ခုသမီးတစ်ခု နေထိုင်ကြသူများဖြစ်သည်။ တောရွာသူတောရွာသားများပီပီ ရာသီအလိုက်အလုပ်ကလေးများကို အငှား လိုက်လုပ်ကိုင်ရင်း နေထိုင်စားသောက်နေရသူများဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်တော့်ကို မစံပယ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါလား မတဆုပ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကိုအောင်ဟိန်းရယ်၊ မစံပယ်တို့က အမေ တစ်ခုသမီး တစ်ခုပါ၊ ဆင်းရဲပါတယ်၊ ဒုက္ခပေးချင်ပါနဲ့ရှင်”

“မတဆုပ်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က မစံပယ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ၊ မစံပယ်ကသာ ပြန်ပြီးမေတ္တာမျှမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လက်ထပ်ယူချင်ပါတယ်မတဆုပ်ရယ်”

“ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားရှင်၊ ရှင့်လိုရန်ကုန်သားက ကျွန်မတို့လိုတောသူ ကို အတည်ယူနိုင်ပါ့မလား၊ အဆင့်ချင်းက ကွာလွန်းပါတယ် ကိုအောင် ဟိန်းရဲ့”

“အဆင့်ချင်းမတူတာတွေ တောသားနဲ့မြို့သားဆိုတဲ့ ခွဲခြားမှုတွေ ခုခေတ်မှာမရှိတော့ပါဘူးမတဆုပ်ရယ်၊ လူနဲ့လူချင်းပါပဲ”

“ဒါပေမယ့် မတူတာက မတူတာပဲလေ၊ ပြီးတော့ ကိုအောင်ဟိန်း က လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရောဟုတ်ရဲ့လား”

ကိုအောင်ဟိန်းက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်မှာအိမ်ထောင်မရှိပါဘူးမတဆုပ်၊ အတူ တူလာတဲ့လူ တွေကို မေးကြည့်ရင်သိနိုင်ပါတယ်၊ မတဆုပ်ယောကျွန်းကိုသာလွန်ကို စုံစမ်းခိုင်းကြည့်ပါ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့က လူတစ်ဖက်သားအကြောင်းကို ဒါလောက်လည်း မစပ်စုတတ်ပါဘူး၊ ရှင်က မစံပယ်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါဆိုလို့ မစံပယ်ကို အိုင်တွေ့လို့ခြေဆေးတဲ့သဘော လုပ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ၊ ကိုအောင်ဟိန်း တကယ်ပဲ မစံပယ်ကို စိတ်ဝင်စားတာလား”

“စိတ်ဝင်စားလို့သာ မတဆုပ်ကို အကူအညီတောင်းနေတာပေါ့ ဗျာ”

“ရိုးမြေကျပေါင်းသင်းဖို့ရည်ရွယ်တာလားရှင်၊ အပျော်သဘော တော့ မစံပယ်လေးကို မကြံစည်လိုက်ပါနဲ့၊ ခမျာမှာ မှုဆိုးမအမေကြီးနဲ့နေရတဲ့ မိန်းမရိုးလေးတစ်ယောက်ပါကိုအောင်ဟိန်း”

“မတဆုပ်က ကျွန်တော့်ကိုမယုံဘူးကိုး၊ ဒါဖြင့် မစံပယ်နဲ့ တိုက်ရိုက်မိတ်ဆက်မပေးနဲ့ဗျာ၊ မစံပယ်အမေနဲ့သာ မိတ်ဆက်ပေးပါ”

“ရှင်-”

“မစံပယ်အမေနဲ့အဆင်ပြေအောင်ပေါင်းပြီး သူ့အမေကနေ တစ်ဆင့် ကျွန်တော် နားဖောက်ပါမယ်၊ ကဲ- အဲဒီလို လူကြီးသူကြီးကို ပြောဆိုပြီး ချဉ်းကပ်တာမျိုးဆိုရင်ကောဗျာ၊ မတဆုပ် ယုံတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါဆိုတော့ မဆိုးပါဘူးကိုအောင်ဟိန်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ သည်းခံလိုက်ပါဦး၊ ကျွန်မ မစံပယ်အမေ ဒေါ်ထားကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြထားပါမယ်၊ ကိုအောင်ဟိန်း မပြန်သေးဘူးမဟုတ်လား”

“အလုပ်တွေမပြတ်သေးလို့ မပြန်ရသေးပါဘူး၊ တစ်ပတ်လောက် နေရဦးမှာပါ၊ ဒီတစ်ခေါက်ပြန်ပြီးရင်လည်း နောက်လာရဦးမှာပါ၊ ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီနဲ့ ကိုသာလွန်တို့သစ်ထုတ်ရေးစခန်းက အမြဲအဆက်အသွယ်ရှိနေ မှာပါ မတဆုပ်”

“ဒါဖြင့် ကောင်းပါပြီရှင်၊ မနက်ဖန် ကိုသာလွန်နဲ့ လိုက်လာခဲ့ပါ၊ မစံပယ်တို့အိမ်ကို လိုက်ပို့ပါမယ်၊ ကျွန်မ ဒေါ်ထားကို ဒီည ကြိုပြီးပြောထား လိုက်ပါမယ် ကိုအောင်ဟိန်း”

ဇွေတမာန်

(ခ)

“အဲဒါပါပဲ ဒေါ်ဒေါ်ထား၊ ကိုအောင်ဟိန်းက ကျွန်မကို အပူကပ်လို့ လာပြောရတာပါ။ သူက မစံပယ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောနေလို့ပါ”

မတဆုပ်က ညပိုင်းတွင် တစ်ဖက်အိမ်သို့သွားကာ မစံပယ်တို့ သားအမိကို ကိုအောင်ဟိန်းအကြောင်း ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အို- မတဆုပ်ရယ်၊ ရှက်စရာကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ကိုလိုက်ပို့ မယ်လို့ တာဝန်ခံလိုက်ရတာလဲ”

“သူက ဒေါ်ဒေါ်ထားနဲ့ကိုယ်တိုင်မိတ်ဆက်ပြီး အိမ် ကိုဝင်ထွက်ချင် တယ်ပြောတာကိုးအေ့၊ ငါလည်းအားနာတာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်လို့ အာမခံလိုက်မိတာပဲ၊ မနက်ဖန် ကိုသာလွန်နဲ့လိုက်လာရင် ဒီအိမ်ကိုလိုက် ပို့ပေးလိုက်မယ်နော် ဒေါ်ဒေါ်ထား”

“မတဆုပ်ကလဲလေ- မြို့သားတွေက ယုံရပါ့မလား၊ မြို့သားထဲ မှာမှ သူက ရန်ကုန်သားဆို”

“ဘာလဲမစံပယ်၊ ဟိုက ဘာမှမပြောရသေးဘူး၊ ညီးကစဉ်းစား နေပြီလား၊ ကိုအောင်ဟိန်းက ခင်မင်ချင်လို့ မိတ်ဆက်ပေးပါ၊ အိမ်ကိုသွား လည်ပါရစေလို့ပဲ ပြောသေးတာပါအေ”

“အို- မစံပယ်ကရော ဘာပြောနေလို့လဲမတဆုပ်ရဲ့”

“ညီးက မြို့သားကိုယုံရပါ့မလားဆိုတော့ ကိုအောင်ဟိန်းကို ညီးစိတ်ထဲမှာထည့်စဉ်းစားနေလို့ပေါ့အေ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ- နေ့လည်က ငါတို့ အိမ်ကိုလာလည်တဲ့ အသားဖြူဖြူခပ်ချောချောလူကို ညီးမြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အို- ဒီမတဆုပ်ကြီးဟာ၊ မဟုတ်တာပြောရော့မယ်၊ မစံပယ်က ရိုးရိုးပြောတာကို”

မတဆုပ်စကားကြောင့် မစံပယ်ရှက်သွားကာ ထိုင်ရာမှထရင်း အခန်းထဲဝင်ပြေးလေတော့သည်။ မတဆုပ်က ရယ်မောကျန်ခဲ့လေ၏။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“အေးလေ- သူက ခင်မင်ချင်ပါတယ်၊ လာလည်ချင် ပါတယ်ဆိုမှ တော့ ခေါ်လာခဲ့ပေါ့မတဆုပ်ရယ်၊ သူက ညဉ့်သည် ကိုယ်ကအိမ်ရှင်ဆိုတော့ လက်ခံရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့- သူ့ကိုလည်း အကဲခတ်လို့ရတာပေါ့အေ”

ဒေါ်ထားက ပြောလိုက်လေသည်။

(ဂ)

နောက်တစ်နေ့-

မစံပယ်သည် ရွာထိပ်ရှိချောင်းကလေးထဲမှ ရေခပ်ပြီးပြန်လာ ခဲ့လေသည်။ ရေအိုးလေးရွက်ကာ ရွာလမ်းထဲဝင်လာသောမစံပယ်သည် ရွာလယ်လမ်းပေါ်တွင် ကိုအောင်ဟိန်းကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ညက မတဆုပ်ပြောထား၍ ကိုအောင်ဟိန်းက သူမကိုစိတ်ဝင် စားနေတာ သိထားသောမစံပယ်သည် ကိုအောင်ဟိန်းနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် အတွေ့တွင် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားလေ၏။ ခေါင်းကိုတစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာမိတော့သည်။

သို့သော်- နောက်မှလိုက်လာသော ကိုအောင်ဟိန်းထံမှ မစံပယ် နာမည်ကိုခေါ်လိုက်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“မစံပယ်- မစံပယ်”

မစံပယ်ကလှည့်မကြည့်ရဲပဲ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ကိုအောင်ဟိန်းက နောက်မှလိုက်လာရင်း-

“မစံပယ်- ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါဗျာ၊ ဘယ်က ပြန် လာတာလဲ ဟင်၊ ရေခပ်ပြန်လာတာလား”

မစံပယ်က သူ့ကိုစကားပြန်မပြောမီပဲ အရှိန်မပျက်ပင် ဆက် လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ မစံပယ်စိတ်ထဲမှာ ရွာလယ်လမ်းကြီးတွင် မြို့သားက သူ့ကိုစကားလိုက်ပြောတာကို လူတွေမြင်သွားမှာ စိုးရိမ်နေ မိခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုအောင်ဟိန်းက ဟက်ကနဲရယ်လိုက်လေသည်။

နွေတမာန်

“ကိုယ်လည်း စကားပြောတာ မလိုတာတွေဖြစ်နေပါပြီ၊ ရေအိုး ရွက်ပြန်လာတာတွေ့ရက်နဲ့ ရေခပ်ပြန်လာတာလားလို့မေးမိတော့ မစံပယ် အဖြေရခက်သွားပြီထင်တယ်”

“အို-”

“ကိုယ့်နာမည်က အောင်ဟိန်းပါမစံပယ်၊ မစံပယ် တို့အိမ်ကို လာလည်ချင်လို့ မတဆုပ်ကို လိုက်ဖို့ခိုင်းထားပါတယ်၊ မတဆုပ်က ပြောထား သလားမသိဘူး၊ ဒီနေ့ ကိုသာလွန် စခန်းမှာအလုပ်များနေလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လာလိုက်တာပါ”

မစံပယ်က လမ်းလျှောက်နေရာမှ တုံ့ကနဲရပ်လိုက်ကာ ကိုအောင် ဟိန်းကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီမယ်- ရှင်ပြောတဲ့စကားတွေ မတဆုပ်က ပြောထားပြီးသား၊ ရှင် အိမ်ကိုလာလည်ချင်ရင် လည်လို့ရတယ်၊ အမေက ခွင့်ပြုထားပြီးသား၊ အခုတော့ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်မလာပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မရှက်လို့ပါ၊ ရှင် နေခဲ့ပါတော့နော်”

“ဗျာ-”

စကားဆုံးသည်နှင့် မစံပယ်က မပြေးရုံတမယ်ခြေလှမ်းများနှင့် ရေအိုးကိုရွက်ကာ ပြေးလေတော့သည်။

ကိုအောင်ဟိန်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကျန်ခဲ့လေတော့၏။

(ဃ)

မကြာခင်တွင်- မတဆုပ်နှင့်အတူ ကိုအောင်ဟိန်း မစံပယ်တို့ အိမ်သို့ ရောက်လာလေ၏။

မတဆုပ်က ဒေါ်ထားနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဒေါ်ထားတစ်ယောက်တည်းသာရှိပြီး မစံပယ် ကိုမတွေ့ရပေ။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဒေါ်ဒေါ်ထား၊ ဟောဒါ ကျွန်မပြောတဲ့ကိုအောင်ဟိန်းပါ၊ ကို အောင်ဟိန်းက ကိုသာလွန်တို့သစ်ထုတ်စခန်းကို သစ်ဝယ်ဖို့ ရန်ကုန်က ရောက်နေတာပါဒေါ်ဒေါ်ထား၊ ဒီနယ်မှာ အသိမိတ်ဆွေမရှိလို့ ဒေါ်ဒေါ်ထား တို့နဲ့မိတ်ဖွဲ့ပေးဖို့ ခေါ်လာတာပါ”

“ထိုင်ပါမောင်အောင်ဟိန်း၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်နိုင်ပါ တယ်၊ လည်နိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ တို့တောသူတောင်သားတွေက ခင်မင်တတ် ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်လည်း အသိမိတ်ဆွေ တိုးပွား အောင် မတဆုပ်ကိုမိတ်ဖွဲ့ခိုင်းတာပါ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ရဦးမယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒီအိမ်က ဒေါ်ဒေါ်သမီးလေးမစံပယ်ကို လမ်းမှာတွေ့လို့ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်မိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မနေ့က ကတည်းက မတဆုပ်တို့အိမ် ကနေ မြင်ဖူးထားပြီး နာမည်ကိုလည်း မတဆုပ်ပြောပြလို့ သိထားတာနဲ့ နှုတ်ဆက်မိတာပါခင်ဗျာ၊ သူတော်တော်ရှက်သွားပုံရတယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်”

“မစံပယ်က ဒေါ်ဒေါ်ကိုပြန်ပြောပြပါတယ်ကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်သမီးက သိပ်ရိုးပြီး၊ ရှက်တတ်ကြောက်တတ်တယ်ကွဲ့၊ ရွာလမ်းပေါ်မှာ ယောကျ်ား ပျိုတစ်ယောက်က စကားလိုက်ပြောလို့ သူရှက်သွားတာပါ၊ မောင်အောင် ဟိန်းကို စိတ်ဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တို့တောအရပ်ဆိုတာက မြို့လိုမဟုတ်ဘူး ကွဲ့၊ တစ်မိန်းယောကျ်ားနဲ့မိန်းမ လူမြင်ကွင်းမှာ တွဲသွားတွဲလာတွေ့ရင် စကားတင်းဆိုချင်ကြတာကိုး၊ အဲဒါတွေကြောင့်လည်း မစံပယ်က ရှက် သွားတာပါကွယ်”

“ဪ- ဒီလိုလား၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ မစံပယ်ကိုလည်း ကျွန်တော်တောင်းပန်ချင်ပါတယ်ဗျာ”

ဒေါ်ထားက အိမ်အတွင်းဖက်သို့လှည့်ကာ မစံပယ်ကို အော်ခေါ် လိုက်သည်။

“လုံမလေး- မစံပယ်၊ ဟောဒီမှာ ဧည့်သည်ရောက် နေတယ်သမီး ရေ၊ ထွက်ခဲ့ပါဦး၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း လေးနဲ့အကြော်လေးလည်းယူခဲ့ပါကွဲ့”

နွေတမာန်

မစံပယ်နောက်ပေးခန်းထဲမှထွက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ရေခဲခွေးကြမ်းကရားနှင့် ထည့်ကာ၊ ပဲလှော်များထည့်ထားသောခန်းကိုကိုင်၍ရောက်လာကာ ကိုအောင်ဟိန်းရှေ့တွင်ချပေးလိုက်သည်။

“သမီး- မစံပယ်၊ ဟောဒီသူငယ်က မောင်အောင်ဟိန်းတဲ့၊ ရန်ကုန်က သစ်ဝယ်ဖို့ရောက်လာတာတဲ့ ကွယ်၊ သမီးနဲ့ လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တာ ဒီသူငယ်ပဲမဟုတ်လားကွဲ့”

မစံပယ်က ဘာမျှပြန်မပြောပဲ ရှက်နေဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေလေသည်။

“မစံပယ်ကို အစ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်၊ မစံပယ်ကို မနေ့က ကတည်းက မတဆုပ်တို့အိမ်ကနေ လှမ်းမြင်ပြီး- နာမည်လည်းသိပြီးသား ဖြစ်နေလို့ လမ်းမှာနှုတ်ဆက်မိတာပါ။ မစံပယ်အရှက်ရအောင်လုပ်သလို ဖြစ်သွားမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါမစံပယ်”

“အို- ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မစံပယ်ကလည်း ရှက်ရှက်နဲ့ သူ့ကိုရန်တွေ့မိသလိုဖြစ်သွားတယ်၊ မစံပယ်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်အစ်ကိုရယ်”

မစံပယ်က ကိုအောင်ဟိန်းကို မဝံ့မရဲဖြင့် မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာရှိတုန်း ဒေါ်ဒေါ်တို့အိမ်ကို လာလည်နိုင်ပါတယ် မောင်အောင်ဟိန်းရယ်၊ တို့တောသူတောင်သားတွေက ခင်တတ်မင်တတ်ပါတယ်ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်ဒေါ်”

“ရေခဲခွေးကြမ်းသောက်ဦး၊ ထည့်လေးလည်း စားဦးကွဲ့၊ ရန်ကုန်သားဆိုတော့ ဒါမျိုးတွေစားမှစားတတ်ရဲ့လားမသိဘူး”

“ရပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်က နယ်တကာလှည့်နေရလို့ အကျင့်ဖြစ်နေပါပြီ၊ စားတတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်- မောင်အောင်ဟိန်းကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးဦးမှပဲသမီးရေ၊ အညာထမင်းအညာဟင်း စားဖူးတယ်ရှိအောင်ပေါ့”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ကိုအောင်ဟိန်းက မစံပယ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ မစံပယ်က မျက်လွှာပင့်အကြည့်တွင်- တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြလေသည်။

(c)

ယင်းသို့ဖြင့်- ကိုအောင်ဟိန်းသည် မစံပယ်တို့အိမ်သို့ ဝင်ထွက်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။ မစံပယ်နှင့်လည်း ရင်းနှီးခဲ့ရလေ၏။

မတဆုပ်ပြောပြထား၍ ကိုအောင်ဟိန်းက မစံပယ်ကိုနှစ်သက်နေမှန်းကို သားအမိနှစ်ယောက်လုံး သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ထားအနေဖြင့်လည်း ကိုအောင်ဟိန်းကို အကဲခတ်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ထိုအခေါက်က ကိုအောင်ဟိန်းသည် ညနေတိုင်း သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းမှ ရွာအထိလမ်းလျှောက်လာကာ မစံပယ်တို့အိမ်သို့ လာလည်ခဲ့လေသည်။

တစ်ပတ်ပြည့်သည့်နေ့တွင်-

ရွာဘေးချောင်းကလေးသို့ မစံပယ်ရေခပ်အသွား-

ချောင်းဘေးညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ရပ်စောင့်နေသော ကိုအောင်ဟိန်းကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“မစံပယ်၊ ဒီအချိန် မစံပယ်ရေခပ်လာမယ်ဆိုတာ သိလို့ အစ်ကိုကြီးစောင့်နေတာပါ မစံပယ်”

“အို- အစ်ကိုကြီးကလဲ၊ အိမ်ကိုလာရင်တွေ့ရမယ်ဟာကို”

“ထိုင်ပါဦး မစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီး မစံပယ်ကို ပြောစရာရှိလို့ပါ၊ အိမ်မှာဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်ရှိနေလို့ပါ”

“အို-”

“ထိုင်ပါဦးမစံပယ်ရယ်၊ အစ်ကိုကြီး မနက်ဖန်ဆိုရင် ရန်ကုန်ပြန်ရတော့မှာကွဲ့”

“ဟယ်- အစ်ကိုကြီး”

နွေတမာန်

ရန်ကုန်ပြန်ရတော့မည်ဆို၍ မစံပယ်က ရုတ်တရက်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကာ ကိုအောင်ဟိန်းမျက်နှာကိုမော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

မစံပယ်က ရေအိုးလေးကို ဘေးတွင်ချကာ ကိုအောင်ဟိန်းညွှန်ပြ သော ညောင်ပင်အမြစ်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဪ- အချိန်တန်တော့လည်း အစ်ကိုကြီး ရန်ကုန်ပြန်ရ တော့မှာကိုး”

“နောက်တစ်လကြာရင် တစ်ခေါက်ပြန်လာရဦးမှာပါ မစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ မစံပယ်ဖက်က အဖြေပေးနိုင်အောင် အစ်ကိုကြီးက ပြောစရာရှိတဲ့စကားကို ပြောခဲ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာစကားများပါလိမ့်အစ်ကိုကြီးရယ်”

“မစံပယ်ကို ချစ်တဲ့အကြောင်းပါကွယ်”

“အို- အစ်ကိုကြီး”

ရုတ်စိတ်ဖြင့် မစံပယ်ခေါင်းလေးက ငုံ့ကျသွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်မစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီး မစံပယ်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ မစံပယ်လည်း ရိပ်မိပြီးလောက်ပါပြီလေ၊ အစ်ကိုကြီးကို လက်ခံဖို့ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် စဉ်းစားပေးပါမစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးနောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာတဲ့ အခါ မစံပယ်ဆီကအဖြေကို သိချင်ပါတယ်ကွယ်”

မစံပယ်က ဘာမျှပြန်မပြောပဲ ခေါင်းလေးငုံ့ကာသာနေသည်။

“မစံပယ်-”

“ရှင်- အစ်ကိုကြီး”

“ခုရှုပ်မှနောင်ရှင်းတဲ့ မစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးဖက်က ဝန်ခံစရာရှိတာ တွေကို တစ်ခါတည်းဝန်ခံထားပါရစေ”

ကိုအောင်ဟိန်း၏ ထူးဆန်းသောစကားကြောင့် မစံပယ် တုန်လှုပ် သွားလေသည်။ စိတ်လည်းဝင်စားသွား၏။

ကိုအောင်ဟိန်းမျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးဟာ လူပျိုတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးမစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးအိမ်ထောင်ကျဖူးပါတယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဟင်- ဒါ- ဒါဖြင့်--”

“နားထောင်ပါဦးမစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးအိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်ဆို ပေမယ့် ခုအချိန်မှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်က မရှိတော့ပါဘူး၊ ဆုံး သွားပါပြီမစံပယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်က သားလေး အသက်တစ်နှစ်အရွယ်မှာ ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီကွယ်”

“အို- သားရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သားလေးက အခုအသက်သုံးနှစ်ပါ မစံပယ်၊ ဒါတွေကို မစံပယ်ထည့်စဉ်းစားနိုင်အောင် အစ်ကိုကြီး ရိုးရိုးသားသားပြောပြ တာပါ မစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီး မစံပယ်ကို တကယ်မေတ္တာရှိပါတယ်၊ ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်ကွယ်၊ အစ်ကိုကြီးမေတ္တာကို တုံ့ပြန်ဖို့ စဉ်းစားပေးပါ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်ကိုကြီး၊ ရေခပ်တဲ့လူတွေရောက်လာကြတော့မယ်၊ မစံပယ်သွားပါရစေတော့နော်”

မစံပယ်က ရေအိုးလေးကိုပိုက်ကာ ရပ်လိုက်သည်။

“နောက်တစ်လကြာလို့ အစ်ကိုကြီးပြန်လာတဲ့အခါ အစ်ကိုကြီး အတွက် ဝမ်းသာစရာအဖြေကို ကြားပါရစေ မစံပယ်လေးရယ်၊ မစံပယ်ဆီက အဖြေရရင် လူကြီးမိဘတွေဆီမှာ မစံပယ်ကို အစ်ကိုကြီးတောင်းရမ်းယူပါ မယ် မစံပယ်”

(၈)

မစံပယ်က ကိုအောင်ဟိန်းချစ်ရေးဆိုသည့်အကြောင်းကို မိခင် ကြီးဒေါ်ထားအား ပြောပြလိုက်သည်။

“သူ့အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ ဆိုတာကို ဖွင့်ပြောတယ်ဆိုတော့ သူ့ဖက်ကရိုးသားမှလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့အေ၊ ဒါပေမယ့် မှုဆိုးဖို့တစ်ယောက်ကိုမေတ္တာမျှဖို့ကတော့ အပျိုလေးတစ်ယောက်အတွက် စဉ်းစားစရာပဲ၊ အမေ ဘာမှဝင်ပြီးမတိုက်တွန်းလိုဘူး သမီးရယ်၊ ဒီကိစ္စ

ဇွေတမာန်

သမီးဘာသာဆုံးဖြတ်ပါ။ သမီး သဘောကျတယ်ဆိုရင် မြို့ကသမီးဘကြီးကို ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ”

(ဆ)

နောက်တစ်လအကြာတွင် ကိုအောင်ဟိန်းပြန်ရောက်လာသည်။

ပြန်လာမည်ကို ကြိုအကြောင်းမကြားထားပဲ မစံပယ် ချောင်းထဲ ကိုရေခပ်အသွားမှာ ချောင်းထိပ်ညောင်ပင်ကြီးအောက်က စောင့်နေတာ တွေ့လိုက်မှ အံ့သြသွားရလေသည်။

“မစံပယ်”

“အို- အစ်ကိုကြီး”

ကိုအောင်ဟိန်းက ညောင်ပင်အောက်က ရုတ်တရက်ထွက်လာပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေလဲဟင်”

“အခုပဲရောက်လာတာပါ။ စခန်းမှာပစ္စည်းတွေထားခဲ့ပြီး မစံပယ် ရေခပ်လာမယ်အချိန်ကို ကြိုပြီးစောင့်နေတာ။ ဟောဒီမှာ မစံပယ်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ထားအတွက် ရန်ကုန်က လက်ဆောင်တွေဝယ်လာတယ်”

“အို- ဘာတွေများလဲအစ်ကိုကြီးရယ်”

“မစံပယ်တို့သားအမိအတွက် အထည်စနဲ့စားစရာတွေပါ။ မစံပယ် အတွက် အဝတ်အစားကို ဘယ်လိုဝယ်ရမှန်းမသိလို့ အထည်စအတိုင်းပဲ ဝယ်လာလိုက်တယ်။ ရော့- မစံပယ်”

“ဟင့်အင်း- အစ်ကိုကြီး၊ ဒီအထုတ်ကြီးကိုင်ပြီး မစံပယ် အိမ် မပြန်ပါရစေနဲ့။ အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင် အိမ်ကိုယူလာပြီး အမေ့လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါ အစ်ကိုကြီး”

“ဪ- မစံပယ်ရယ်၊ ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဒါနဲ့- အစ်ကိုကြီးတောင်း ထားတဲ့အဖြေကိုရော စဉ်းစားပြီးပြီလားဟင်”

“အဲဒါလည်း အိမ်ကျမှ အမေ့ရှေ့မှာပြောကြပါစို့ အစ်ကိုကြီးရယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဟင်- မစံပယ်က အကုန်လုံး အမေ့ကိုလွှဲချနေတာပါလား။ ဒါဆို အမေ့တိုင်ပင်ပြီးပြီဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အို- အစ်ကိုကြီးကလဲ၊ သွားပါတော့ မစံပယ်လည်း ရေခပ်ပြီး အိမ်ပြန်ပါရစေတော့။ အိမ်ကိုပဲလာခဲ့ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဒီနေရာမှာ သူများတွေမြင်ရင် မကောင်းပါဘူးနော်”

“ဪ- မစံပယ်ရယ်၊ လူအထင်အမြင်သေးမှာ သိပ်စိုးရိမ်ရှာ တာကိုး။ ကောင်းပါပြီဗျာ။ အစ်ကိုကြီးသွားနှင့်ပါမယ်။ ကိုသာလွန်နဲ့မတဆုပ် ကို ဝင်နှုတ်ဆက်ပြီးမှ မစံပယ်တို့အိမ်ကို ကူးခဲ့မယ်နော်”

(ဇ)

မစံပယ်တို့အိမ်တွင် မစံပယ်၊ ဒေါ်ထားတို့နှင့်အတူ တစ်ဖက်အိမ် မှ ကိုသာလွန်နှင့်မတဆုပ်တို့လင်မယားပါရှိနေကြသည်။

ကိုအောင်ဟိန်းက မစံပယ်ကိုမေတ္တာရှိကြောင်း ဒေါ်ထားကို ဖွင့် ပြောရာ ဒေါ်ထားက ထိုကိစ္စတိုင်ပင်ရန်အတွက် ကိုသာလွန်တို့လင်မယား ကို ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဒေါ်ထားက စကားစပြောသည်။

“မောင်အောင်ဟိန်းက ဒေါ်ဒေါ်သမီးမစံပယ်ကို မေတ္တာရှိနေတယ် မောင်သာလွန်၊ မောင်အောင်ဟိန်းဟာ မင်းခေါ်လာတဲ့ မင်းမိတ်ဆွေမို့ ဒေါ်ဒေါ်က ဒီကိစ္စကို မင်းတို့ရှေ့မှာတိုင်ပင်ဖို့ ခေါ်လိုက်ရတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဒေါ်ဒေါ်ထား”

“ဒေါ်ဒေါ်သမီးက ရုတ်တတ်တော့ မောင်အောင်ဟိန်းကိုတိုက်ရိုက် ဖွင့်မပြောရဲရှာဘူး။ အမေ့ကိုပဲတိုင်ပင်ပြီး သူသိချင်တာလေးတွေ အမေ့ကိုပဲ မေးခိုင်းနေရှာတယ်ကွယ်”

“ဖြစ်ရလေမစံပယ်ရယ်၊ အစ်ကိုကြီးက မစံပယ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းဆွေးနွေးရဲအောင် အစ်ကိုကြီးဘဝမှန်ကိုဖွင့်ပြောထားတာပါ။ ထားပါတော့လေ၊ မစံပယ်က ရိုးလွန်းတော့လည်း အမေ့ကိုပဲအားကိုးရှာတာပေါ့။ ပြောပါဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော့်ဆီက ဘာများသိချင်ပါသလဲဗျာ။ မေးပါ”

ဇွေတမာန်

“အေးကွယ်၊ မောင်အောင်ဟိန်းက မစံပယ်ကို မင်းမှာ အိမ်ထောင် ရှိဖူးကြောင်းပြောတယ်ဆို၊ ကလေးတစ်ယောက်လည်းရှိတယ်ဆိုတာ မင်းက ဝန်ခံတယ်တဲ့၊ မစံပယ်သိချင်တာက မင်းတို့ရဲ့ရန်ကုန်ကမိဘများက ဘယ်လို သဘောထားမယ်ဆိုတာရယ်၊ မင်းတို့အသိုင်းအဝိုင်းက မစံပယ်ကို လက်ခံနိုင် မှုရှိပါ့မလားဆိုတာ သိချင်တာပါပဲ၊ အဲဒါကတော့ မစံပယ်တွင် မဟုတ်ပါဘူး လေ၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်းသိချင်ပါတယ် မောင်အောင်ဟိန်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးတာ သိပ် ကောင်းပါတယ် ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းပြောရရင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးမဟုတ်ပါဘူးဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော့်မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံးမရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဘွဲ့ရတဲ့နှစ်မှာပဲ ဆုံးသွားကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်အစ်မကြီးနဲ့ကျွန်တော်ပါ၊ ကျွန်တော်ဘွဲ့ရပြီးချိန်မှာ မောင်နှမ နှစ်ယောက် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်ထောင်ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ ကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ သားလေး တစ်ယောက်မွေးပြီး သားလေးအသက်တစ်နှစ်အရွယ်မှာပဲ ကျွန်တော့် အိမ် ထောင်ဖက် ဆုံးပါးသွားပါတယ်၊ မမကြီးကတော့ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ပဲ ကျွန် တော့်သား သူတူလေးကိုအုပ်ထိန်းရင်းနဲ့ နေနေပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အကြောင်းကတော့ အဲဒါပါပဲဒေါ်ဒေါ်”

“မစံပယ်နဲ့အကြောင်းပါရင် ဖျက်မယ်ပြုမယ့်သူများ ရှိနေမလား ကွယ်၊ တို့များက တောသူတောသားတွေဆိုတော့ မျက်နှာခွဲတွေပါကွယ်၊ တွေးပြီးပူပန်မိတယ် မောင်အောင်ဟိန်းရေ”

“ကျွန်တော့်မိသားစုမှာ ကျွန်တော်ပဲအဓိကပါဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော့် သဘောပါပဲ၊ ကျွန်တော်ပဲစီးပွားရှာကျွေးနေတာပါ၊ ဖျက်လိုဖျက်စီးလုပ်မယ့်လူ မရှိပါဘူးဒေါ်ဒေါ်၊ စိတ်ချပါ”

“မင်းအစ်မကြီးဆိုတာကရော သဘောတူပါ့မလားကွယ်”

“မမကြီးကလည်း ကျွန်တော့်သဘောပါပဲခင်ဗျာ”

ဒေါ်ထားက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်စဉ်းစားနေသည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဒါနဲ့- မစံပယ်ရဲ့သဘောကရော ဒေါ်ဒေါ်၊ မစံပယ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုအဖြေပေးရသေးပါဘူး၊ မစံပယ်သဘောလည်း သိပါရစေကွယ်၊ ပြောပါဦး”

ကိုအောင်ဟိန်းက မစံပယ်ဖက်ကို လှည့်၍မေးလိုက်သည်။

“အို- ”

မစံပယ်က ရှက်ကာ ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။

ဘေးတွင်ထိုင်နေသော မတဆုပ်က ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“အို- ကိုအောင်ဟိန်းကလည်း၊ အ၊ ရန်ကောရှင်၊ မစံပယ်အမေ ဒေါ်ဒေါ်ထားတစ်ယောက်လုံးကကို အောင်ဟိန်းအကြောင်းတွေ မေးမြန်း နေပြီဆိုမှတော့ ဒေါ်ဒေါ်ထားကလည်း သဘောတူလို့ပေါ့၊ မစံပယ်ကလည်း သူ့အမေကို ပြောထားပြီးသားဖြစ်လို့ပေါ့ရှင်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားမစံပယ်၊ နင် ကိုအောင်ဟိန်းကို မေတ္တာရှိတယ်ဆိုတာ နင့်အမေကိုဖွင့်ပြောပြီးပြီမဟုတ် လား”

“အို- မတဆုပ်ကြီးကလဲ”

မစံပယ်သည် ရှက်သွားကာ ထိုင်ရာမှထ၍ သူ့အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားလေတော့သည်။

“ဟော- မတဆုပ်၊ ခင်ဗျားပြောလိုက်တာနဲ့ မစံပယ် ရှက်သွားပြီ ဝုဗျ”

“အဲဒါသာကြည့်တော့ မောင်အောင်ဟိန်းရေ၊ ဒေါ်ဒေါ် သမီးလေး ဟာ သိပ်အရှက်အကြောက်ကြီးတာကွဲ့၊ အရှက်အကြောက်ကြီးလွန်းတဲ့ တောသူလေးဆိုတော့ မင်းတို့ မြို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မဝင်ဆန့်မှာကို စိုးမိ တယ်ကွယ်”

“အရှက်အကြောက်ကြီးတာ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် မစံပယ်ဟာ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒါဖြင့်- အားလုံးအဆင်ပြေနေပြီပဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ကိစ္စစီစဉ် ပေတော့၊ ဒေါ်ဒေါ်ထားလည်း သမီးအတွက် စိတ်ချသွားရတာပေါ့ဗျာ၊

ဇွေတမာန်

ကိုအောင်ဟိန်းက မစံပယ်လက်ခံရင် တင့်တောင်းတင့်တယ်မင်္ဂလာဆောင် ပြီး ယူမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့လင်မယားကို ပြောနေတာမျိုး”

ကိုသာလွန်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်မစံပယ်ကို လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ အသိပေးတောင်းရမ်းပါ့မယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ဒီရွာမှာပဲ လုပ်ပါ့မယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ ခွင့်ပြုပါ”

“အေး- ဒေါ်ဒေါ်မှာတော့ တိုင်ပင်စရာ အသိပေးစရာ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ကွဲ့၊ အစ်ကို ကြီး ဦးရာမောင်က ရွှေဘိုမြို့ပေါ်မှာ နေတယ်လေ၊ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့အစ်ကိုအရင်း မစံပယ်ရဲ့ဘကြီးပေါ့ကွယ်၊ အစ်ကိုကြီး ကို အသိပေးပြီးရင် မောင်အောင်ဟိန်း စီစဉ်သင့်တာ စီစဉ်ပါတော့ကွယ်”

အခန်းထဲသို့ဝင်ပြေးသွားသောမစံပယ်သည် အပြင်ခန်းမှပြောနေ သောစကားများကို ကြားနေရပါ၏။ အပြင်မှစကားများကို နားထောင်ရင်း မစံပယ်ရင်မှာ ဖိုလှိုက်လှိုက်ရှိလေ၏။

(ဈ)

သည်လိုနှင့်-

ကိုအောင်ဟိန်းနှင့်မစံပယ်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ကြလေ၏။ မစံပယ် တို့မင်္ဂလာဆောင်မှာ သူတို့ရွာအနေနှင့်တော့ ကြီးကျယ်လှပေသည်။ အိမ်ရှေ့ မှာပင် မဏ္ဍပ်ကြီးထိုးကာ တစ်ရွာလုံးကိုဖိတ်သည်။ ရွှေဘိုမြို့ပေါ်မှ ဒံပေါက် ထမင်းအော်ဒါမှာပြီး ကျွေးခဲ့သည်။ ရေခဲမုန့်လည်းကျွေးသည်။ လက်ဖွဲ့ငွေ လက်မခံပါ။

သည်ရွာမှာလုပ်ခဲ့ဖူးသမျှ မင်္ဂလာဆောင်တွေထဲမှာတော့ အကြီး ကျယ်အခန်းနားဆုံးပင်ဖြစ်ပါ၏။

မင်္ဂလာဆောင်ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို ကိုအောင်ဟိန်းက အကုန် အကျခံခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရွှေဘိုမှ မစံပယ်၏ဘကြီးဦးရာမောင်ကလည်း သူတို့မ လင်ရ ကံကောင်းသည်ဆိုကာ မင်္ဂလာဆောင်တွင် တပြုံးပြုံးနှင့်ဖြစ်နေပေသည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

မစံပယ်သည်လည်း ခန်းနားလှသောမင်္ဂလာဆောင်ကြောင့် ရွာထဲတွင် မျက်နှာပွင့်နေသည်။ ဘဝတူအပျိုများကလည်း မစံပယ်၏ ကံတရားကို အားကျနေကြပေ၏။

မစံပယ်သည် မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က ရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံလေး ကိုကြည့်ရင်း နောက်ကြောင်းများကိုပြန်တွေးနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဪ- အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်ကို တင့်တင့်တယ်တယ် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး မစံပယ်မျက်နှာပန်းလှအောင်လုပ်ခဲ့တယ်၊ အစ်ကိုကြီး မစံပယ်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ မစံပယ်ယုံပါတယ်အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးဘာဖြစ်လို့ပြန်မလာတာလဲဟင်၊ အစ်ကိုကြီးဘာဖြစ်နေလို့လဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မစံပယ်မွေးလာမယ့် ရင်သွေးလေးကို မြင်ချင်လှပြီဆို၊ သားသမီးရရင် မစံပယ်နဲ့အစ်ကိုကြီးတို့အိမ်ထောင်ရေး ပိုပြီးခိုင်မြဲသွားပြီဆို၊ သားသမီးဆိုတာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မကွဲမကွာအောင် ချည်နှောင်တဲ့ ကြိုးလေးတစ်ချောင်းဆို၊ အစ်ကိုကြီးပဲပြောခဲ့တာလေ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရင်သွေးလေးကို မကြာခင် မစံပယ်မွေးဖွားရတော့မှာပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ပြန်လာပါတော့၊ မစံပယ်ဆီကို မြန်မြန်ပြန်လာပါတော့ အစ်ကိုကြီးရေ”

မစံပယ်က ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ရင်း နှုတ်မှတမ်းတရေရွတ် လိုက်မိလေသည်။

ကိုအောင်ဟိန်းနှင့်ချစ်ခင်ယုယခွဲပုံများကလည်း မစံပယ်အတွေး ထဲတွင် ပြန်လည်မြင်ယောင်ထင်ဟပ်လာပြန်လေတော့သည်။

အခန်း (၃)

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးနောက် ကိုအောင်ဟိန်းသည် ရန်ကုန်ကို တော်တော်နှင့် မပြန်ဖြစ်သေးပါ။ သုံးလလုံးလုံး ရွာမှာပင် မစံပယ်နှင့်အတူ နေနေခဲ့သည်။

မစံပယ်သည်လည်း မိမိကိုချစ်ခင်ယုယလှသည့်ခင်ပွန်းသည်၏ မေတ္တာကိုခံယူကာ အပျော်ကြီးပျော်နေခဲ့လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့နေရတာ ပျော်ရဲ့လားဟင် မစံပယ်”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မစံပယ်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနေတွေ့ပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးကိုသာ မစံပယ်က မေးရမှာပါ”

“ဘာမေးမှာလဲ မစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးလည်း မစံပယ်နဲ့နေရတာ ပျော်တာပေါ့ကွယ်၊ ပျော်လွန်းလို့ ရန်ကုန် မှာအလုပ်ရှိတာတောင် မပြန်ပဲ ရွာမှာနေနေတာပေါ့”

“မစံပယ်အတွက်တော့ အလုပ်ကို အထိခိုက်မခံပါ နဲ့အစ်ကိုကြီးရယ်၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ၊ မစံပယ် မေးချင်တာက တခြားမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာများလဲမစံပယ်ရဲ့”

“မစံပယ်အတွက်က အစ်ကိုကြီးသာ ဒီဘဝမှာ တစ်ယောက်ထဲ သော ချစ်ရသူပါ၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ အရင်ကလည်း အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူး တယ်လေ၊ ကလေးတစ်ယောက်လည်းရှိတယ်၊ မစံပယ်လိုတော့သူမလေးတစ် ယောက်ကို ချစ်တယ် မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ တကယ်ရောဟုတ်ရဲ့လားလို့ တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားမိလို့ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဪ- မစံပယ်က အစ်ကိုကြီးအိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတာကိုတွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးအစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးမှာ တွယ်တာ စရာတွေရှိပြီးသားဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးမေတ္တာကို အပြည့်အဝမရမှာပဲ စိုးရိမ်မိတာပါ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“တွယ်တာစရာ- ဟုတ်လား၊ မှန်တယ်လေ၊ တွယ်တာစရာ သားလေးနဲ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ရှိတယ်လေ၊ ဒါတွေက ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်မေတ္တာနဲ့ ချစ်ရတဲ့ တွယ်တာစရာတွေပါမစံပယ်၊ မစံပယ်ကိုချစ်သလို ချစ်ရမယ့်လူ မရှိပါဘူးကွယ်”

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ဇနီးကရော-”

“သူက သေသွားပြီပဲကွယ်”

“မစံပယ်သိချင်တယ်အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ပြောပြပါလားဟင်”

“ဘယ်အကြောင်းကို ပြောရမှာလဲမစံပယ်၊ သေသွားတဲ့အစ်ကိုကြီး ဇနီးအကြောင်းကို ပြောရမှာလား၊ ဘာထူးတော့မှာမို့လဲ၊ မစံပယ်စိတ် မကောင်းစရာဖြစ်နေပါ့မယ်ကွယ်”

“မစံပယ်ကြားရဲ့ပါတယ်၊ ဒါတွေကပြီးခဲ့ပြီပဲ၊ အစ်ကိုကြီးအကြောင်း ကို မစံပယ်သိထားချင်လို့ပါ”

“သူနာမည်က နန္ဒာတဲ့၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့သက်တူရွယ်တူပဲ၊ တက္ကသိုလ်မှာ အတူတက်ခဲ့ကြတာမစံပယ်၊ မိဘချင်းလည်း ရင်းနှီးတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အချိန်မှာလက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်၊ သူနဲ့အစ်ကိုကြီး နှစ်နှစ်ပဲပေါင်း ဖြစ်လိုက်ပါတယ်မစံပယ်၊ သားလေးအသက်တစ်နှစ်အရောက်မှာ သူဆုံး သွားရှာတယ်၊ ဒါပါပဲမစံပယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးသွားရတာလဲဟင်”

“နန္ဒာမှာ နဂိုကလည်းက နှလုံးရောဂါရှိတယ်ကွဲ့၊ မွေးရာပါ နှလုံး ရောဂါဆိုပါတော့၊ ဆရာဝန်က ကလေးမယူဖို့ပြောတယ်၊ ဒါကို ကလေးယူ လိုက်လို့ ငယ်ငယ်နဲ့ဆုံးသွားရတာပါမစံပယ်”

“ဖြစ်ရလေအစ်ကိုကြီးရယ်၊ သနားပါတယ်နော်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အစ်မကြီးနဲ့သားလေးအကြောင်းကိုလည်းပြောပြပါဦး အစ်ကိုကြီး”

ဇွေတမာန်

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သားလေးနဲ့မကြီးအကြောင်းကို မစံပယ်သိထား သင့်ပါတယ်။ မစံပယ်ကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားတဲ့အခါ မကြီးတို့ သားလေးတို့နဲ့ အတူတူနေ ရတော့မှာကိုး”

“မစံပယ်ကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားမယ်၊ ဟုတ်လား၊ မစံပယ်ကြောက် လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ မစံပယ်ရဲ့”

“ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီးကို လိုက်ရမှာ ကြောက်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီး”

“မဟုတ်တာပဲမစံပယ်ရယ်၊ မိန်းမဆိုတာ ယောင်နောက် ဆံထုံးပါ ရမှာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးခေါ်ရင် အစ်ကိုကြီးနောက်ကို မစံပယ်လိုက်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်ကိုကြီး”

“မစံပယ်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ မစံပယ်အမေကိုပါ တစ်ပါတည်းခေါ်သွားမှာလေ”

“အမေကတော့ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးဖူးချင်လို့ ရန်ကုန် ရောက်ဖူးချင် တယ် ပြောပါတယ်။ ကဲပါအစ်ကိုကြီးရယ်- ဒါတွေက နောက်မှပါ၊ လောလော ဆယ် မစံပယ်သိချင်တဲ့ အစ်ကိုကြီးအကြောင်းတွေ ပြောပြပါဦး၊ မစံပယ်မှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့သားလေးနဲ့ အစ်မကြီးတို့နာမည်တွေတောင် ခုထိမသိရသေး ပါဘူးရှင်”

“ဟာ- ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါတွေဟာ သိထားဖို့လိုအပ်ပါတယ်မစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးပြောပြပါမယ်ကွယ်”

“အစ်ကိုကြီးတို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ် မစံပယ်၊ အစ်မကြီးနာမည်က **ဒေစီဟိန်း**-တဲ့”

“ရှင်- **ဒေစီဟိန်း** ဘယ်လိုနာမည်မျိုးကြီးပါလိမ့် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီနာမည်မျိုးမကြားဖူးပါဘူး”

မစံပယ် ရိုးသားစွာပြောလိုက်သောအပြောကြောင့် ကိုအောင် ဟိန်းက ရယ်လိုက်လေသည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဒေစီဆိုတာ အင်္ဂလိပ်နာမည်မစံပယ်ရဲ့၊ ဒေစီဟိန်းဆိုတာ ရှိတယ် လေ၊ အစ်မကြီးကို ပန်းနာမည်မှည့်ပေးထားတာလေ၊ မစံပယ်လိုပဲပေါ့၊ မစံပယ်နာမည်က စံပယ်ဟိန်းလေးကိုယူပြီးမှည့်သလို အစ်မကြီးနာမည်က လည်း ဒေစီဟိန်းကို ယူထားတာလေ”

“ဪ-”

“**ဟိန်း**-ဆိုတာက အစ်ကိုကြီးတို့မျိုးရိုးနာမည်ပါ”

“ရှင်-”

“ဒီလိုလေ- အစ်ကိုကြီးအဖေနာမည်က **ဦးစံဟိန်း**၊ သားသမီးတွေ ကိုလည်း သူနာမည်ထဲက **ဟိန်း**-ပါအောင်မှည့်ပေးထားတာပေါ့”

“ဪ- ဒီလိုလား”

“အစ်ကိုကြီးမှာလည်း အင်္ဂလိပ်လိုနာမည်ရှိသေးတယ် မစံပယ်၊ **တော်မီဟိန်း**-တဲ့”

“တော်မီဟိန်း- ဟုတ်လား၊ ကိုအောင်ဟိန်းဆိုတဲ့ နာမည်လောက် ခေါ်လို့မကောင်းပါဘူးအစ်ကိုကြီးရယ်”

“အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးကလည်း အဲဒီနာမည်ကို ဖျောက်ထား လိုက်ပါပြီ၊ မှတ်ပုံတင်ထဲမှာလည်း အောင်ဟိန်းပါပဲ”

“ဒေစီဟိန်းဆိုတဲ့ မကြီးအကြောင်းကို ဆက်ပြောပါဦး အစ်ကိုကြီး”

“မကြီးက လှလည်းလှတယ်၊ မာနလည်းသိပ်ကြီး တယ်မစံပယ်၊ ဘယ်လောက်မာနကြီးလည်းဆိုရင် သူ့ကိုချစ်လို့ ချစ်စကားပြောလာ တဲ့လူတွေကိုတောင် မတူမတန်ဘူးထင်ပြီး တစ်သက်လုံးရည်းစားမထားခဲ့ ဘူးလေ၊ ခုတော့- မကြီးလည်း သူ့တူလေးကိုထိန်းရင်းနဲ့ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ပဲ အရိုးထုတ်တော့မှာပါမစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးသားလေးကို မကြီးက သိပ်ချစ် တယ်လေ”

“အစ်ကိုကြီးသားလေးနာမည်ကရော”

“သားလေးနာမည်က **ဝေယံဟိန်း**-တဲ့”

“ဝေယံဟိန်း၊ အို- ဒီနာမည်လေးကျတော့ လှလိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်”

နွေတမာန်

“မစံပယ်သားသမီးမွေးရင်လည်း အစ်ကိုကြီးတို့မျိုးရိုးနာမည် ပါအောင် ဟိန်းထည်ပြီးမှည့်ရအောင်နော်”

“ဟာ- အစ်ကိုကြီးကလည်း၊ ရှက်စရာတွေပြောနေပြန်ပြီ”

“ဘာကိုရှက်တာလဲ မစံပယ်ရဲ့”

“ကလေးမွေးတဲ့အကြောင်းပြောတာ ရှက်စရာကြီးပေါ့ အစ်ကို ကြီးရဲ့”

“ဒါ သဘာဝပဲမစံပယ်ရယ်၊ မစံပယ် အစ်ကိုကြီးအတွက် သားလေးသမီးလေးတွေ မွေးမပေးချင်ဘူးလားဟင်”

“မွေးပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါမှ အစ်ကိုကြီး မစံပယ်နားကနေ ဘယ် ကိုမှမသွားပဲနေမှာပေါ့”

“မှန်တာပေါ့မစံပယ်ရဲ့၊ သားသမီးဆိုတာ လင်နဲ့မယားအချစ်ကို ပိုပြီးခိုင်မြဲအောင်ချည်ပေးတဲ့ ကြိုးကလေးတွေပဲမစံပယ်”

“ကြိုးကလေးတွေ- ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့မစံပယ်၊ လင်မယားအချစ်ဆိုတာ ထောင့်ငါး ရာကိလေသာ မီးလေ၊ သွေးအေးသွေးတဲအခါ အချစ်တွေကုန်ခန်းသွားနိုင်တယ်၊ သားသမီး တွေရှိနေတော့ အိမ်ထောင်ရေးပိုပြီးခိုင်မြဲသွားတာပေါ့ကွဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သား သမီးဆိုတာ လင်နဲ့မယားအချစ်ကို ခိုင်မြဲအောင်ချည်ပေးတဲ့ကြိုးကလေးတွေ လို့ အစ်ကိုကြီးကပြောတာ”

“အို- အစ်ကိုကြီးပြောမှပဲ မစံပယ် ကလေးမြန်မြန် ရချင်စိတ် ပေါက်လာပြီ၊ ကလေးမရှိရင် အစ်ကိုကြီး ပစ်ပြေးသွားမှာစိုးလို့လေ”

“မစံပယ်ကို အစ်ကိုကြီး ဘယ်တော့မှပစ်မပြေးပါဘူး မစံပယ် လေးရယ်”

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး သုံးလကြာချိန်တွင် ကိုအောင်ဟိန်းရန်ကုန် ကိုခဏပြန်သွားသည်။ တစ်လကြာသွားသည်။

တစ်လပြည့်လို့ ရန်ကုန်ကပြန်အရောက်တွင် မစံပယ်က ကိုအောင် ဟိန်းကို သတင်းထူးပြောပြလိုက်လေ၏။

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“တစ်နေ့က ရွာကို သားဖွားဆရာမနော်မူအေး ရောက်လာလို့ မစံပယ် နော်မူအေးဆီမှာ စစ်ဆေးကြည့်ရသေးတယ်အစ်ကိုကြီး”

“ဟင်- ဘာအတွက်စစ်ဆေးတာလဲ မစံပယ်”

“ဟို- ဟို- မစံပယ် ဒီလ မိန်းမမွေတာမလာလို့ပါ အစ်ကိုကြီး”

“ဟင်- နော်မူအေးက ဘာပြောသလဲမစံပယ်”

“ဆရာမက မစံပယ်ကို ဆီးစစ်ပေးမယ်ဆိုပြီး စစ်ဆေးခဲ့တယ် အစ်ကိုကြီး”

“ဟာ- ပြောစမ်းပါဦး မစံပယ်၊ မစံပယ်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ တဲ့လား”

ကိုအောင်ဟိန်းက အိမ်ထောင်ကျဖူးသူပီပီ ချက်ချင်းသဘောပေါက် လိုက်လေသည်။

“အို- အစ်ကိုကြီးကလဲ”

မစံပယ်က ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းလေးငုံ့ကျသွားလေသည်။

“ဒါ- ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး မစံပယ်ရယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ အဖြေက ဘာတဲ့လဲ”

“မစံပယ်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့အစ်ကိုကြီး”

“ဟာ- ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

ကိုအောင်ဟိန်းက မစံပယ်ကို ပွေဖက်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မစံပယ်ရယ်၊ မစံပယ်မမွေးဖွားခင် ရန်ကုန်ကို လိုက်ခဲ့တော့နော်၊ ရန်ကုန်ရောက်မှ ကလေးကိုမွေးကြတာပေါ့”

“မမကြီးဒေစီဟိန်းကိုရော မစံပယ်အကြောင်း ပြောခဲ့ပြီးပြီလား အစ်ကိုကြီး”

မစံပယ်အမေးကြောင့် ကိုအောင်ဟိန်းမျက်နှာ ညှိုးကျသွားလေ သည်။

“ဆောရီးမစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့မမကြီး အလုပ် အကြောင်းတွေ ချည်း ဆွေးနွေးနေဖြစ်လို့ မစံပယ်အကြောင်းကို မပြောဖြစ်ခဲ့သေးဘူးကွယ်”

“ဟင်- အစ်ကိုကြီးရယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဇွေတမာန်

“အစ်ကိုကြီးတို့ကုမ္ပဏီတိုးချဲ့ဖို့ကိစ္စတွေဆွေးနွေးနေလို့ပါကွယ်။ အလုပ်များတဲ့အချိန်မှာ မမကြီးကို ဒီအကြောင်းမပြောချင်သေးလို့ပါ”

ထိုစဉ်ကတည်းက မစံပယ်စိတ်ထဲတွင် ထင်ကနဲဖြစ်သွားခဲ့ရ ပါသည်။ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းထက် အရေးကြီးတာ ရှိပါဦးမလား အစ်ကိုကြီးရယ်။ သို့သော်- ကိုအောင်ဟိန်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုး၍ မစံပယ် က အပြစ်တင်စကားမပြောခဲ့ပါ။

“မစံပယ်- ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေနော်၊ အိမ်အလုပ်တွေလည်း မလုပ်နဲ့တော့၊ ရေလည်းသွားမခပ်နဲ့တော့နော်၊ လိုတာမှန်သမျှ လူငှားပြီး ပိုက်ဆံပေးခိုင်းပါမစံပယ်”

“မစံပယ်လုပ်တဲ့အလုပ်တွေက ဘာမှမပင်ပန်းပါဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့ မစံပယ်လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“အစ်ကိုကြီးက စိုးရိမ်လို့ပါ။ အစ်ကိုကြီးတို့ရင်သွေးလေးကို ထိခိုက် မှာစိုးလို့ပါ”

“မစံပယ်လည်းလေ- ကလေးရှိနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရကတည်း က ကလေးကိုတွေ့ပြီး ချစ်လိုက်ရတာ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဒီကလေးလေးက အစ်ကိုကြီးပြောသလို မစံပယ်နဲ့အစ်ကိုကြီးကို ပိုပြီးခိုင်မြဲအောင်ချည်ပေးမယ့် ကြိုးကလေးနော် အစ်ကိုကြီး”

“ဟုတ်တာပေါ့မစံပယ်၊ မိဘတွေကို အဖေကို နေမင်းနဲ့တင်စားကြ တယ်။ အမေမေတ္တာကိုတော့ လမင်းနဲ့တင်စားကြတယ်မစံပယ်။ **သားသမီး ဆိုတာ နေနဲ့လကို ခိုင်မြဲအောင်ချည်နှောင်ပေးတဲ့ ကြိုးကလေးတစ် ချောင်းပါပဲကွယ်**”

ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း နောက်ကြောင်းများကို ပြန်တွေးနေမိသည် မစံပယ်အတွေးများက ပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်ရောက်လာလေသည်။

“ဪ- အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်ကိုယ်ဝန်နှစ်လ ကတည်းက ရန်ကုန်ကိုပြန်သွားလိုက်တာ၊ မစံပယ်ကို ကလေးမမွေးဖွားခင် လာခေါ်မယ်ဆို၊ မမကြီးဒေစီဟိန်းကိုဖွင့်ပြောပြီး မစံပယ်တို့သားအမိကို

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ရန်ကုန်အရောက်ခေါ်မယ်ဆို၊ မစံပယ်မွေးဖွားဖို့ ရက်ပိုင်းပဲလိုတော့တယ်။ အစ်ကိုကြီးက ပြန်ရောက်မလာပါလားရှင်၊ အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မစံပယ်တို့အိမ်ထောင်ရေးကို ခိုင်မြဲအောင်ချည်ပေးမယ့်ကြိုးကလေးက လူ့ လောကကိုရောက်လာတော့မယ်လေ၊ အစ်ကိုကြီးက ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား၊ မစံပယ်ကို ပစ်ပြေးပြီလို့တော့ မစံပယ် မထင်ပါ ဘူးအစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးဘာတွေများ အခက်အခဲကြုံနေလို့လဲ၊ မစံပယ်ဆီကိုပြန်လာပါတော့ အစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်လွမ်းလှပြီအစ်ကိုကြီးရယ်”

ကိုအောင်ဟိန်းကိုတမ်းတရင်းမှ မျက်ရည်များကျလာရာ မစံပယ် ရှေ့မှဓာတ်ပုံလေးသည် မျက်ရည်များကြောင့် ဝေဝါးသွားလေတော့၏။

အခန်း (၄)

ယနေ့သည် မစံပယ်ကလေးမွေးဖွားသည့်နေ့ပင်ဖြစ်ပါ၏။ မစံပယ်တို့၏အိမ်ကလေးထဲဝယ် မစံပယ်မွေးဖွားရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

သားဖွားဆရာမနော်မူအေးကို ကြိုပြီးပြောထားသည့်အတွက် နော်မူအေးလည်း ရောက်နေသည်။ ရွာထဲမှ အရံသားဖွားဆရာမလည်း နော်မူအေးကိုကူညီရန် ရောက်ရှိနေပါသည်။

ကျေးလက်တောရွာတို့၏ထုံးစံအတိုင်း အိမ်နီးချင်းမိန်းမကြီးများ ကလည်း ကူညီပေးရန် ရောက်နေကြပါသည်။

မစံပယ်၏အခန်းလေးထဲမှ ဗိုက်နာလာ၍ မစံပယ်၏ငြီးငြူသံ လေးများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဒေါ်ထားသည် ဘုရားစင်ရှေ့တွင်ထိုင်ရင်း ပုတီးစိတ်၍ အင်္ဂုလိ မာလသုတ်ကိုရွတ်ကာ နားစွင့်နေလေသည်။

မတဆုပ်က အခန်းထဲကိုဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေရာ နော်မူ အေးက နှင်ထုတ်လိုက်ရသည်။

နွေတမာန်

“မတဆုပ်၊ ရှင်မှာလည်း ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်လုပ်မနေနဲ့နော့၊ အပြင်ကနေ ထိုင်စောင့်နေပါ၊ ကျွန်မတို့နိုင်ပါ တယ်၊ သွား-သွား”

ခဏအကြာတွင် မစံပယ်အခန်းထဲမှ ကလေးငိုသံကိုကြားလိုက် ရလေ၏။

မတဆုပ်က ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထလိုက်ကာ-

“ဟော- မွေးပြီ၊ မွေးပြီ၊ မစံပယ်မွေးပြီတော့”

-ဟု အော်လိုက်လေသည်။

ဒေါ်ထားလည်း ပုတီးကိုချကာ ဘုရားစင်ရှေ့မှ ထလာလေ၏။

“ဆရာမ၊ ဆရာမ၊ ဘာလေးမွေးလဲ၊ ကျွန်မသမီးရော၊ ဘယ်လို နေလဲဆရာမ”

“ဝင်ခဲ့ပါဒေါ်ဒေါ်ထား၊ မိန်းကလေးမွေးတယ်ရှင်၊ မစံပယ်လည်း အခြေအနေကောင်းပါတယ်”

“အို-”

ဒေါ်ထားနှင့်မတဆုပ်က အခန်းထဲသို့ အလျင်အမြန် ဝင်လိုက် ကြလေသည်။

“ဟောဒီမှာကြည့်ပါဦးဒေါ်ထားရယ်၊ တော့မြေးမကြီး၊ လှမှလှ၊ ထွားမှထွား”

အရံသားဖွားဆရာမက ကလေးကိုပွေ့ပိုက်ပြရင်းမှ ပြောလိုက် သည်။

“သမီး- မစံပယ်၊ နေသာရဲ့လား၊ အို- ကြည့်ပါဦး သမီးရယ်၊ အမေ့မြေးလေးက လှလိုက်တာအေ”

မစံပယ်သည် ခေါင်းကိုကြွကာ ကလေးကိုကြည့်လိုက်လေ၏။

ဆရာမက ကလေးကို မစံပယ်မြင်သာအောင်ပြရင်း-

“မစံပယ်ရေ၊ နင့်သမီးလေးက နင့်လိုပဲအချောလေးဟဲ့၊ ကြည့် ပါဦး”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

မစံပယ်မျက်နှာက မိခင်မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် သမီးလေးကို ကြည့်ရင်း ပြုံးနေလေသည်။

“ဆရာမ- ဆရာမ- ကျွန်မကျရင်လည်း ဒီလို ကလေးချော ချောလေး မွေးပေးနော်ဆရာမ”

မတဆုပ်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဖေရော အမေရော ချောတော့ မစံပယ်မွေးတဲ့ ကလေးက လည်း ချောတာပေါ့မတဆုပ်ရဲ့၊ ရှင်မွေးမယ့်ကလေးကလည်း ရှင်လိုပဲ ဝဝဖြိုးဖြိုးကြီးဖြစ်မှာပါ၊ မပူပါနဲ့”

“မစံပယ်သမီးလေးကိုကြည့်ပြီး ပျော်လွန်းလို့ နောက်တာပါ ဆရာမရယ်”

အခန်း (၅)

မစံပယ်၏သမီးလေးမှာ ငါးလအရွယ်သို့ရောက်ခဲ့ချေပြီ။

ကိုအောင်ဟိန်းကတော့ ပေါ်မလာချေ၊ မည်သည့်သတင်းမျှ လည်း မကြားရချေ။

မစံပယ်သည် တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုအောင်ဟိန်းပေါ်လာနိုးမျှော် ကိုးရင်းဖြင့်သာ အချိန်များကုန်လွန်လာခဲ့လေသည်။

ရွာထဲမှ မစံပယ်ကို မနာလိုသူတစ်ချို့က ကိုအောင်ဟိန်း မစံပယ် ကိုပစ်ပြေးသွားပြီဟု စကားတင်းဆိုကြသည်။

မစံပယ်ကတော့ သည်လိုမထင်ပါ။ ကိုအောင်ဟိန်း သူ့ကိုချစ်တာ မစံပယ်သိသည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်သာ ရောက်မလာခြင်းဖြစ်မည် ဟု ယုံကြည်နေ၏။

တစ်နေ့တွင်- သမီးလေးကိုပုခက်ထဲထည့်သိပ်ကာ ပုခက်ကိုလွှဲပေး နေတုန်း တစ်ဖက်အိမ်မှ မတဆုပ်ရောက်လာလေသည်။

မတဆုပ်သည်လည်း ကလေးမွေးပြီးဖြစ်ပါသည်။ မတဆုပ်က ကလေးကိုချီရင်းရောက်လာ၏။

“မစံပယ်ရေ- ညီးကိုဝမ်းသာစရာသတင်းပြောဖို့ လာတာအေ”

ဇွေတမာန်

“ဟင်- မတဆုပ်၊ ပြောစရာရှိရင် မစံပယ်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ရောပေါ့၊ ကလေးလေးနဲ့လာရသလား၊ မစံပယ်လာခဲ့မှာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးမစံပယ်ရယ်၊ ညီးကို ဝမ်းသာစရာပြောချင်လို့ပါ”

“ဘာများလဲမတဆုပ်ရဲ့”

“ကိုသာလွန် ရန်ကုန်ကိုသွားရမယ်တဲ့တော့”

“ဟုတ်လား၊ ဘာသွားလုပ်မှာလဲမတဆုပ်”

“သူ့ဆရာနဲ့လိုက်သွားရမှာ၊ မနက်ဖန်သွားမယ်တဲ့”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ မတဆုပ်၊ မတဆုပ်ပါ လိုက်သွားရမှာမို့ ဝမ်းသာနေတာလား”

“အိုအေ- မစံပယ်ကလည်း၊ ငါမလိုက်ရပါဘူး၊ ငါ ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာ ညီးအတွက်ပါ၊ ကိုသာလွန် ရန်ကုန်သွားရင် ကိုအောင်ဟိန်း တို့ရုံးကိုလည်း ရောက်မှာလေ”

“အို-”

“ကိုသာလွန်တို့စခန်းနဲ့ ကိုအောင်ဟိန်းတို့ကုမ္ပဏီနဲ့က အဆက်အသွယ်ရှိပြီးသားလေ၊ သစ်တွေဝယ်နေကျ မဟုတ်လားအေ့”

“ဟုတ်သားပဲ မတဆုပ်ရယ်”

“သူ့ဆရာက ကိုအောင်ဟိန်းတို့ကုမ္ပဏီကိုရောက်မယ်တဲ့၊ အဲဒါ နှင်စာရေးပေးချင်ပေးလိုက်တဲ့၊ ကိုသာလွန်က ပြောခိုင်းလိုက်လို့ ငါလာပြောတာ မစံပယ်ရဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မတဆုပ်ရယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုသာလွန်တို့ လူကြိုနဲ့ အစ်ကိုကြီးဆီစာရေးပေးလိုက်လို့ရတာပဲ”

“သူတို့ မနက်စောစောထွက်ကြလိမ့်မယ်၊ ညီးရေးစရာရှိတာ ရေးထားပေတော့”

“ကောင်းပြီမတဆုပ်၊ မစံပယ်စာရေးပြီး ညနေကျ လာပေးထားမယ်နော်၊ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ မတဆုပ်မလာပါနဲ့၊ အင်း- ကိုသာလွန်တို့ သွားရင်တော့ အစ်ကိုကြီးသတင်းကိုသိရတော့မှာပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မတဆုပ်ရယ်”

ဇွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အခန်း (၆)

အစ်ကိုကြီး-

မစံပယ် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး ရွာကို ရောက်မလာလို့ မစံပယ်စိတ်ပူနေရပါတယ်။

မစံပယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့သမီးလေးကို မွေးဖွားပြီး ပါပြီ အစ်ကိုကြီး။ သမီးလေး အသက်ငါးလတောင်ရှိနေပါပြီအစ်ကိုကြီးရေ။

သမီးလေးက ဖြူဖြူမွေးမွေး ဝဝကစ်ကစ်ကလေးမို့ “ဝွမ်းပုံ” လို့ သမီးလေးကို ခေါ်နေကြတယ် အစ်ကိုကြီး။ နာမည်အတိအကျမမှည့်ရသေးပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးတို့ မျိုးရိုးနာမည် “ဟိန်း” ဆိုတာ ထည့်မှည့်ရမယ်ဆိုလို့ မစံပယ် အစ်ကိုကြီးကိုစောင့်နေပါတယ်။ မိန်းကလေးနာမည် ထဲမှာ ဟိန်း-ပါအောင် ဘယ်လိုမှည့်ရမှန်း မသိလို့ပါ။

အစ်ကိုကြီးရေ- မစံပယ်လေ- အစ်ကိုကြီးကို ပြောစရာစကားတွေအများကြီးရှိပါတယ်ရှင်၊ အစ်ကိုကြီးကိုမျှော်နေရပါတယ်၊ သမီးလေးကိုလည်း အစ်ကိုကြီး မြင်စေချင်လှပါတယ်။ ပြောချင်တဲ့စကားတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် စာနဲ့ရေးရတော့ မစံပယ် ဘာရေးရမှန်းမသိဘူးရှင်။ စာရေးလေ့လည်း မရှိလို့ပါ။

မစံပယ်ဆီကို မြန်မြန်ပြန်လာပါလို့ပဲ ပြောချင်တော့တယ်အစ်ကိုကြီးရယ်။

ကိုသာလွန်တို့ လူကြိုရှိလို့ ဒီစာကိုရေးပေးလိုက်ပါတယ်။

အစ်ကိုကြီးကြည့်ရအောင် သမီးလေးနဲ့ မစံပယ်ရိုက်ထားတဲ့ဘတ်ပုံလေးကို ထည့်ပေးလိုက်ပါ တယ် အစ်ကိုကြီး။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နွေတမာန်

အစ်ကိုကြီး မစံပယ်ဆီမြန်မြန်ရောက်အောင် ပြန်လာပါတော့ရှင်။ မစံပယ်နဲ့သမီးလေးဝမ်းပုံ အစ်ကိုကြီးကို မျှော်နေပါတယ်။

သမီးလေးက ကြာသပတေးနေ့မွေးတာပါ။ သမီးလေးနာမည်ဘယ်လိုမှည့်မယ်ဆိုတာပါ စဉ်းစားခဲ့ရဘူး အစ်ကိုကြီး။

အစ်ကိုကြီးကိုမျှော်နေတဲ့-
အစ်ကိုကြီးရဲ့ချစ်ဇနီး-

မစံပယ်

မစံပယ်က စာကိုနောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် စာအိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။ ကထိန်ပွဲတုန်းက သားအမိနှစ်ယောက် အတူရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံလေးကိုပါ စာအိတ်ထဲထည့်လိုက်လေသည်။

ပြီးတော့- သမီးလေးဝမ်းပုံကိုချီကာ တစ်ဖက်အိမ်သို့ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“မစံပယ်စာကို အစ်ကိုကြီးဆီရောက်အောင် ပေးပေးပါနော် ကိုသာလွန်”

“အေးပါမစံပယ်ရယ်၊ နင်တို့အဆက်အသွယ်ရစေချင်လို့လည်း ငါရန်ကုန်သွားတုန်း စာရေးပေးခိုင်းရတာလေ။ စိတ်ချ၊ ရန်ကုန်မှာ ကိုအောင်ဟိန်းကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး နင့်စာကိုပေးပေးမယ်၊ ရွာကိုအမြန်လာဖို့လည်း ပြောခဲ့မယ်မစံပယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ကိုသာလွန်ရယ်”

“မစံပယ်- ကိုအောင်ဟိန်းကို စာထဲမှာ ဘာတွေ ထည့်ခဲ့လို့လဲလဲအေ့”

“မခွဲပါဘူးမတဆုပ်ရယ်၊ သမီးလေးအကြောင်းကိုပဲ ဦးစားပေးရေး လိုက်တာပါ။ သမီးလေးနဲ့အတူရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံလေးလည်း ထည့်ပေး

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

လိုက်တယ်လေ၊ ဪ- ကိုသာလွန်၊ စာအိတ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံလည်း ပါတယ်နော်”

“အမယ်- ညီးတို့သားအမိ ဘယ်တုန်းက ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်တာတုန်းအေ့”

“ကထိန်ပွဲတုန်းကလေ၊ မြို့ကဓာတ်ပုံဆရာလာတုန်း ရိုက်လိုက်တာပါမတဆုပ်၊ ဆယ်ရှစ်ကျပ်တောင်ပေးရတယ်”

“ဟယ်- ငါ့ကိုတော့ မပြောဘူးအေ၊ ငါလည်း ငါ့သမီးလေးနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တာပေါ့”

“အို- မတဆုပ်ကလဲ၊ ကထိန်က တန်ဆောင်မုန်းလတုန်းက လုပ်တာလေ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက မတဆုပ် ကလေးမွေးနေတာကို၊ ဓာတ်ပုံရိုက်တုန်းက မစံပယ်သမီးလေးဝမ်းပုံမှ သုံးလသမီးရှိသေးတာလေ၊ မတဆုပ် ဘယ်လိုရိုက်လို့ရမှာလဲ”

“ဪ- အေး၊ ဟုတ်သားပဲ မစံပယ်ရေ၊ မေ့လို့၊ မေ့လို့”

“ကိုသာလွန်၊ မစံပယ်စိတ်ချမယ်နော်၊ ရန်ကုန်မှာ အစ်ကိုကြီးကို တွေ့အောင်ရှာပြီး စာပေးပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါဆိုဟာ”

“ကိုသာလွန်တို့ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဟင်”

“ငါးရက်- အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်ပါပဲမစံပယ်”

“အစ်ကိုကြီးသတင်းကိုသိချင်တာနဲ့ မစံပယ် နေ့တိုင်း မျှော်နေမိ တော့မှာပဲ ကိုသာလွန်ရေ”

အခန်း (၇)

မစံပယ်လက်ချိုးရေတွက်ကာ မျှော်လင့်ခဲ့သော တစ်ပတ်အချိန် ကား ပြည်ခဲ့ပေပြီ။

ကိုသာလွန်လည်း တစ်ပတ်တိတိပြည်သည်နေ့မှာပင် ရွာကိုပြန် ရောက်လာလေ၏။

ကိုသာလွန်ပြန်ရောက်လာတာကို မြင်လိုက်ရသောမစံပယ်သည် ကလေးကိုချီကာ တစ်ဖက်အိမ်သို့ ပြေးခဲ့လေ၏။

“ကိုသာလွန်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ရန်ကုန်မှာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့ လားဟင်”

ကိုသာလွန်က ဘာမှပြန်မပြောသေးပဲ မစံပယ်ကို ငိုငံ့ကြည့် နေလေသည်။

“အို- ကိုသာလွန်ရယ်၊ မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား၊ အစ်ကို ကြီးနဲ့ မတွေ့ခဲ့လို့လားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် အစ်ကို ကြီးများတစ်ခုခုဖြစ်--”

ကိုသာလွန်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ငါပြောတာကို နားထောင်ပါဦးမစံပယ်၊ ကိုအောင်ဟိန်းက အများ သူငါ အတင်းအဖျင်းပြောသလို နင့်ကို ပစ်ပြေးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ဒါဖြင့်- အစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးက ဘာမှာလိုက်သလဲဟင်”

“ရန်ကုန်မှာ ကိုအောင်ဟိန်းနဲ့မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး မစံပယ်”

“ဟင်- ဘယ်လိုလဲ ကိုသာလွန်ရယ်”

“ငါ အစဉ်အတိုင်းပြောပြပါ့မယ်၊ ဒီလိုမစံပယ်၊ ငါ့ဆရာက ကိုအောင်ဟိန်းတို့ကုမ္ပဏီလိပ်စာအတိုင်း ကားငှားပေးလိုက်လို့ “ဟိန်း” ကုမ္ပဏီဆိုတဲ့ရုံးခန်းကြီးကို ငါရောက်သွားပါတယ်---”

ကိုသာလွန်သည် ခန်းနားလှသော ရုံးခန်းကြီးကိုကြည့်ကာ မဝံ့မရဲဖြင့် အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့လေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို- ဟို- ဒီကုမ္ပဏီက ကိုအောင်ဟိန်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘော့စ် မရှိဘူး၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်တော်က ဘော့စ်တွေ့ချင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုအောင်ဟိန်း နဲ့တွေ့ချင်တာပါ”

“ဘော့စ်ဆိုတာ ဦးအောင်ဟိန်းကိုပြောတာပေါ့ဗျ၊ ကိစ္စအရေးကြီး သလား”

“ကျွန်တော်က ကိုအောင်ဟိန်းသစ်ဝယ်နေကျ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး စခန်းကပါ၊ ရွှေဘိုမြို့ကလေ”

“အလုပ်ကိစ္စဆိုရင် မန်နေဂျာနဲ့တွေ့ပါ၊ မန်နေဂျာ ဦးနီမောင် ရှိပါတယ်၊ လာ- မန်နေဂျာအခန်းကို ပို့ပေးမယ်”

မန်နေဂျာအခန်းထဲတွင် ဦးနီမောင်ဆိုသော မန်နေဂျာနှင့် တွေ့ရ လေသည်။

“ထိုင်ပါ၊ ကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲ၊ ကျွန်တော် မန်နေဂျာ ဦးနီမောင်ပါ”

“ဟို- ကျွန်တော်က ကိုအောင်ဟိန်းနဲ့တွေ့ဖို့ လာခဲ့တာပါ မန်နေဂျာကြီး”

“ကိုတော်မီ မရှိပါဘူး၊ နိုင်ငံခြားသွားနေပါတယ်၊ အလုပ်ကိစ္စဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ပြောလို့ရပါတယ်”

“မန်နေဂျာပြောတဲ့လူကိုတွေ့ဖို့မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် တွေ့ချင် တာက ကိုအောင်ဟိန်း၊ ကျွန်တော်က ကိုအောင်ဟိန်း သစ်ဝယ်နေကျ သစ်ထုတ်ရေးစခန်းက ကိုသာလွန်ပါ၊ ကိုအောင်ဟိန်းနဲ့ခင်ပါတယ်”

“ဆောနီး- ကိုတော်မီဆိုတာလည်း ကိုအောင်ဟိန်းကိုပြော တာပါပဲ၊ ကိုသာလွန်တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စက သစ်ကိစ္စပဲလား”

နွေတမာန်

“အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့မိန်းမက စာပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဗျာ- ဘယ်လို”

“သရက်တောရွာက မစံပယ်လေ၊ ကိုအောင်ဟိန်း မိန်းမ၊ ကိုအောင်ဟိန်း ပြန်မလာလို့ စိတ်ပူပြီး ကျွန်တော်နဲ့စာကြိုထည့်ပေး လိုက်တာဗျ”

“ဪ- အင်း- ကိုတော်မိက- အဲလေ- ကိုအောင်ဟိန်းက ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး-”

“ဗျာ- ဘာဖြစ်တယ်”

“ကားတိုက်မှုဖြစ်တာကိုပြောတာပါ”

“ဟင်- ကားတိုက်မှုဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရသွားလို့ ထိုင်းနိုင်ငံမှာဆေးသွားကုနေရပါတယ်”

“ဪ- အဲဒါကြောင့် သူ ရွာကိုရောက်မလာတာကိုး၊ ရွာမှာဖြင့် မစံပယ်လေးက မျှော်လို့ဗျာ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ တော်တော်စိုးရိမ်ရသလား မန်နေဂျာကြီး”

“ဒဏ်ရာကတော့ ပြင်းထန်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း နိုင်ငံခြား အထိ ဆေးသွားကုရတာလေ၊ ဒီလိုလုပ်ပါ၊ ကိုသာလွန်ပေးမယ့်စာကို ကျွန်တော့်ကိုပေးခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် ကိုအောင်ဟိန်းဆီရောက်အောင် ပို့ပေး ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာဖြစ်တဲ့အပြင် ကိုအောင်ဟိန်း တို့မိသားစုနဲ့လည်း ရင်းနှီးတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ စာက ဒီမှာ ရော့- ဪ- စာအိတ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံလည်းပါသေးတယ်နော် မန်နေဂျာကြီး၊ မစံပယ်က သူနဲ့သူ့မိန်းမလေးဓာတ်ပုံထည့်ပေးလိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်ဒီစာကို နိုင်ငံခြားအရောက် ပို့ပေးပါ့ မယ်ဗျာ”

“စိတ်ချပါရစေ မန်နေဂျာကြီးရယ်၊ ကိုအောင်ဟိန်း ဆေးသွားကု တာက ကြာဦးမှာလားဗျာ”

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဒဏ်ရာပြင်းထန်တော့ ကြာမယ်လို့ထင်ပါတယ်”

“ရွာမှာ မစံပယ်လေးက သူ့ယောကျာ်းကိုမျှော်နေတာ သနား စရာကောင်းလွန်းလို့ပါဗျာ၊ စာကိုအရောက်ပို့ပေးပါနော် မန်နေဂျာကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ စိတ်ချပါ”

“တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ကိုအောင်ဟိန်းရွာရောက်မလာတော့ မစံပယ်လေးကို ပစ်ပြေးပြီလို့ တစ်ရွာလုံးက ပြောနေကြတာဗျ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို သူ့ခမျာ ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ မလာနိုင်ရှာတာပဲ၊ ရွာရောက်ရင် တစ်ရွာ လုံးသိအောင် ဒီအကြောင်းပြောရဦးမဗျာ၊ မန်နေဂျာကြီးကသာ မစံပယ်ရဲ့ စာနဲ့ဓာတ်ပုံလေးကို နိုင်ငံခြားအရောက်ပို့ပေးပါနော်၊ သရက်တောရွာက ကိုသာလွန်ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်အထိ စာလာပို့ပေးတယ်လို့လည်း ပြောပေး ပါဗျာ”

“စိတ်ချပါကိုသာလွန်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်မယ်”

“အဲဒါပဲမစံပယ်ရေ- ဦးနီမောင်ဆိုတဲ့မန်နေဂျာကြီး သဘော ကောင်းလို့ တော်သေးတာပေါ့ဟာ၊ ငါလည်း နင့်ကိုသနားအောင် အကြောင်း စုံ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါမှ နင့်စာကို နိုင်ငံခြားအရောက် မြန်မြန်ပို့ပေးအောင် လို့လေ”

“ဪ- ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ အစ်ကိုကြီးကားတိုက်မှု ဖြစ်လို့ကိုး၊ ဒဏ်ရာကတော်တော်များ များသလား မသိဘူးနော်၊ နိုင်ငံခြားထိအောင် ဆေးသွားကုရတယ် ဆိုတော့၊ ဘယ်နေရာတွေ ထိခိုက်သွားတယ်တဲ့လဲ ကိုသာလွန်”

“ဟေ- အဲဒါတော့ ငါမမေးခဲ့ဘူးဟာ၊ ငါလည်း ကိုအောင်ဟိန်း ကားတိုက်မှုဖြစ်တယ်ကြားတာနဲ့ ဝမ်းသာပြီး ဆက်မမေးမိတော့ဘူး”

“အို- ကိုသာလွန်ကလဲ၊ ကားတိုက်မှုဖြစ်တာ ဝမ်းသာစရာ လားရှင်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ငါဆိုလိုတာက ဒီလိုပါမစံပယ်ရယ်၊ လူတွေက ကိုအောင်ဟိန်း ရွာပြန်မလာတာဟာ နင့်ကိုပစ်ပြေးသွားပြီလို့ ပြောနေကြတာမဟုတ်လား၊ တကယ်တော့- ကိုအောင်ဟိန်းက နင့်ကိုပစ်ပြေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကား တိုက်ခံရလို့သာ ရွာကိုရောက်မလာတာလေ၊ အဲဒါကိုသိလိုက်ရလို့ ဝမ်းသာ သွားတယ်လို့ပြောတာပါ၊ နင်ကော- ဒီလိုအကျိုးအကြောင်းစုံစုံလင်လင် သိလိုက်ရလို့ ဝမ်းသာဘူးလားဟင်”

“အစ်ကိုကြီးသတင်းကိုသိရလို့ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုသာလွန်”

“အေး- အဲဒါ ငါရန်ကုန်ထဲသွားပြီး စုံစမ်းနိုင်လို့ဟေ့”

“ကိုသာလွန်ကို မစံပယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အမယ်- ကိုအောင်ဟိန်းနာမည်က ရန်ကုန်မှာကျတော့ အမျိုးမျိုးခေါ်တာပဲဟေ့၊ ဘော့လို့လဲခေါ်တယ်၊ နောက်တစ်မျိုးက ဘာတဲ့၊ မန်နေဂျာကြီးခေါ်လိုက်တာ၊ ဇီးတော်ဖီဆိုလား”

“တော်မီဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ကိုသာလွန်ရယ်၊ တော်မီဆိုတာ အင်္ဂလိပ် နာမည်ပါ၊ အစ်ကိုကြီးက မစံပယ်ကိုပြောဖူးပါတယ်”

“အေးဟယ်- ရန်ကုန်သားတွေများနာမည်အမျိုးမျိုး မှည့်တတ် တယ်နော်၊ ဘော့-တဲ့၊ တော်မီ-တဲ့၊ ဒါတောင် ငါမကြားခဲ့တဲ့ တခြား နာမည်တွေ ရှိချင်ရှိဦးမှာ”

အခန်း (၈)

မစံပယ်က ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဘုရားရှိခိုးရင်းမှ ဆုတောင်းလိုက် လေသည်။

“အရှင်ဘုရား- ဘုရားတပည့်တော်မ၏ မေတ္တာတရား မှန်ကန်ပါ က ဘုရားတပည့်တော်မနှင့်သမီးလေးကို တပည့်တော်မ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ နှင့်ပြန်လည်ဆုံဆည်းခွင့်ပေးပါဘုရား၊ တပည့်တော်မ၏ခင်ပွန်း ကိုအောင် ဟိန်းကိုလည်း အမြန်ဆုံး ကျန်းမာရေးပြန်လည်ကောင်းမွန်စေရန် စောင့် ရှောက်တော်မူပါ”

မစံပယ်က ဘုရားကိုဦးချပြီးနောက် သမီးလေးအိပ်ပျော်နေသော ပုခက်ရှိရာသို့လာခဲ့လေသည်။

အိပ်ပျော်နေသောသမီးလေးကိုငုံ့ကြည့်ရင်း ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

“သမီးရေ- သမီးရဲ့ဖေဖေက မေမေတို့ကိုပစ်ပြေးတာ မဟုတ်ပါ ဘူးကွယ်၊ ဖေဖေ မကျန်းမာလို့ မေမေနဲ့သမီးလေးတို့ဆီ မလာနိုင်တာပါတဲ့၊ ဖေဖေ အမြန်ဆုံးကျန်းမာပြီး မေမေတို့သားအိမ်ဆီပြန်လာအောင် ဆုတောင်း ကြစို့နော်- သမီးလေးဂွမ်းပုံ”

မစံပယ်မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်စက်များက ပုခက်တွင်းမှ သမီးလေး အပေါ်သို့ ကျဆင်းသွားလေတော့သည်။

အပိုင်း (၂)

၂၀၀၉ ခုနှစ် အခန်း (၁)

ဝေယံဟိန်း နှင့် **ဒေါ်ဒေဝီဟိန်း**တို့ နေအိမ်တွင် ယနေ့အဖို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတက်တက်ကြွကြွဖြစ်နေကြပါသည်။

ယနေ့- ဝေယံဟိန်း၏ဖခင်ဦးအောင်ဟိန်း(ခေါ်)တော်မိဟိန်းသည် နိုင်ငံခြားမှပြန်ရောက်လာတော့မည်။

ဝေယံဟိန်းအဖို့ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခွဲခဲ့ရသည်။ ဖခင်ကြီးဦးအောင်ဟိန်း မြန်မာနိုင်ငံနှင့်ခွဲခွာနေခဲ့ရသည်မှာ ၁၆ နှစ်ပင်ကြာမြင့်ခဲ့ပါလေပြီ။ သည်ကြားထဲတွင် ဝေယံဟိန်းသည် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် သုံးကြိမ်သာလျှင်တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။

တစ်ကြိမ်က- ဝေယံဟိန်း လေးတန်းကျောင်းသားဘဝကဖြစ် သည်။ ဇွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဖခင်ကြီးနေထိုင်ရာ စင်္ကာပူနိုင်ငံသို့ အလည်အပတ်သွားရင်း ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ တစ်လခန့်နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ဝေယံဟိန်းအဖို့ သူငယ်ငယ်လေးကတည်းက နိုင်ငံခြားရောက်နေသော ဖခင်ကို ထိုအချိန်ကမှ ကောင်းကောင်းတွေ့ဖူးမြင်ဖူးရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အသက်လေးနှစ်အရွယ်အထိ ဖခင်နှင့်အတူနေခဲ့ရခြင်းကို ငယ်လွန်းသေး၍ ဝေယံဟိန်း မမှတ်မိပါ။ ထိုအခေါက်ကမှ ဖခင်ကိုကောင်းကောင်းတွေ့မြင်မှတ်မိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယအကြိမ်က ဝေယံဟိန်းရှစ်တန်းနှစ်ဇွေရာသီတွင် အလည်သွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တတိယအကြိမ်က ဆယ်တန်းအောင်သည်နှစ်တွင် သုံးလကြာ စင်္ကာပူနိုင်ငံတွင်သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ရာမှ ဖခင်နှင့်ပြန်ဆုံရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခေါက်ကတော့ အဖေနှင့်သားတို့ အတော်ပင်ရင်းနှီးမှုရခဲ့ကြပြီး- ဦးအောင်ဟိန်းက ဝေယံဟိန်းကိုမခွဲချင်တော့ဘူးဆိုကာ စင်္ကာပူမှာပင် ကျောင်းဆက်ထားဖို့စီစဉ်ခဲ့ပါသေးသည်။ ကြီးတော်ဖြစ်သူဒေါ်ဒေဝီဟိန်းက မြန်မာနိုင်ငံမှ ဘွဲ့တစ်ခုခုရပြီးမှ စင်္ကာပူတွင်ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ပြောသောကြောင့် အစီအစဉ်ပျက်သွားခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေယံဟိန်း၏ကြီးတော်ကြီးဒေါ်ဒေဝီဟိန်းမှာလည်း တစ်ဦးတည်းသောတူကလေးကို မခွဲနိုင်သောကြောင့် ဖျက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ပါ စင်္ကာပူနိုင်ငံတွင်လိုက်နေလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်ဖွင့်ထားသော ကုမ္ပဏီကို ဒေါ်ဒေဝီဟိန်းကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်နေ၍ဖြစ်သည်။

ယခုတော့- ဝေယံဟိန်းလည်း ဘွဲ့ရပြီ။ ဒေါ်ဒေဝီဟိန်းက မောင်ဖြစ်သူဦးအောင်ဟိန်းကို မြန်မာနိုင်ငံပြန်လာဖို့ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ဟိန်းသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထုတ်ကုန်သွင်းကုန် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်နေရာမှ- ကားတိုက်မှုဖြစ်ကာ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရခဲ့သည်။ ခြေထောက်တွင်ထိခိုက်မှုဖြစ်ကာ ခြေထောက်ကို ဖြတ်ပစ်ရလောက်သည်အထိ ဒဏ်ရာပြင်းထန်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့်- ထိုကာလက ဆေးပညာအရာတွင် ပိုမိုတိုးတက်ထွန်းကားနေသော ထိုင်းနိုင်ငံ၌သွားရောက်ဆေးကုသခဲ့ရပါသည်။ တစ်နှစ်ကြာဆေးရုံတက်ကုသခဲ့ရပြီး ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ခြေထောက်ကိုဖြစ်မပစ်ခဲ့ရပါ။ အရိုးကို သံမဏိဖြင့်အစားထိုးကာ ကုသခဲ့ရာမှ ခြေထောက်အကောင်းအတိုင်း ပြန်မဖြစ်သော်လည်း ဖြတ်ပစ်ရမည့်အနေအထားမှ ကင်းလွတ်ခဲ့ရလေသည်။

ဆေးရုံမှအဆင်းတွင်- မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်မလာစေတော့ဘဲ စင်္ကာပူနိုင်ငံရှိ ကုမ္ပဏီရုံးခွဲ၌ အလုပ်သွားလုပ်ရန် ဒေါ်ဒေဝီဟိန်းက ပို့ဆောင်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ဒေဝီဟိန်းက ဦးအောင်ဟိန်း၏ကျန်းမာရေး အတွက် ဆေးကုသမှုပိုမိုကောင်းမွန်တိုးတက်သော နိုင်ငံခြားတွင်နေထိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဇွေတမာန်

ဦးအောင်ဟိန်းသည် စင်ကာပူနိုင်ငံမှရုံးခွဲတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း သောင်တင်နေခဲ့ရာ ၁၆နှစ်ကြာသွားခဲ့ပြီး ယခုမှပင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာနိုင်တော့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဖေဖေနဲ့တွေ့ရတော့မယ်ဆိုတော့ သား ရင်တွေခုန်လိုက်တာ ကြီးမေရယ်”

“ကြီးမေလည်း ဒီလိုပဲပေါ့သားရယ်၊ တို့တူအရီးတွေ၊ မောင်နှမတွေ အတူတူပြန်ပြီး တစ်စည်းတစ်လုံးတည်းနေရတော့မှာကိုတွေ့ပြီး ကြီးမေလည်း ပျော်နေတယ်သားရေ”

“ဒါနဲ့များ- ကြီးမေက ဖေဖေကို နိုင်ငံခြားမှာအကြာကြီးနေခိုင်း သေးတယ်နော်”

“ဪ- သားရယ်၊ ကြီးမေကလည်း တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ မောင်လေးကို ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲကွဲ့၊ သူ့ ကျန်းမာရေးအတွက် နေခိုင်းရတာပါ။ ပြီးတော့- ဟိုနိုင်ငံကကုမ္ပဏီကိုလည်း ကိုယ်တိုင်အုပ်ချုပ်တော့ ပိုပြီး စိတ်ချရတယ်မဟုတ်လားသားရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကြီးမေ၊ ဒါပဲနော်- ဖေဖေမြန်မာပြည်ပြန်ရောက်မှ သားကို နိုင်ငံခြားမှာပညာသွားသင်ချေဆိုပြီး မလွှတ်နဲ့ဦး၊ သားက ဖေဖေနဲ့အောင်နေချင်သေးတာဗျ”

“အမယ်လေး- နေပါတော်၊ နေပါ။ ဘွဲ့တစ်ခုရနေပြီပဲ၊ ဒီမှာ လုပ်စရာအလုပ်ကလည်း အဆင့်သင့်၊ သားပညာဆက်မသင်ချင်လည်း ရပါတယ်၊ သား သဘောပါကွယ်”

“ဒါတွေ- ဖေဖေရောက်လာမှ ဖေဖေနဲ့တိုင်ပင်သေးတာပေါ့ကြီးမေရယ်”

“ကဲ- စကားကောင်းနေလိုက်တာသား၊ လေယာဉ် ဆိုက်ချိန်နီး နေပြီ၊ လေယာဉ်ကွင်းသွားဖို့ ကားအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဖြစ်နေပါပြီ ကြီးမေ၊ ဒေရိုင်ဘာဦးလေးသိန်းကြီးက ကားပေါ်မှာ တောင် ထိုင်စောင့်နေပါပြီ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဒါနဲ့- မောင်နီမောင်လည်း ရောက်မလာသေးပါလား၊ မောင်နီ မောင်က သားအဖေကို သူ့ပါလိုက်ကြိုမယ်လို့ပြောထားတာလေ”

“အန်ကယ်နီမောင်တို့ လာနေပါပြီကြီးမေ၊ ရဲရဲနဲ့အန်တီဝိုကို အိမ်ပြန်ဝင်ခေါ်နေလို့ပါ။ လာနေပြီလို့ သားကို ရဲရဲကဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်”

“ဪ- လေယာဉ်ကွင်းကို ရဲရဲပါ လိုက်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်ကြီးမေ၊ ရဲရဲက ဖေဖေကိုမမြင်ဖူးသေးလို့ ကြည့်ချင် လို့တဲ့၊ ဟော- ကြီးမေ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ- အန်ကယ်နီမောင်တို့ကား ရောက်လာပါပြီ”

ဝေယံဟိန်းနှင့်ဒေါ်ဒေါ်ဟိန်းတို့စကားပြောနေစဉ်တွင် ဦးနီမောင် မောင်းလာသောကားလေးက ခြံထဲသို့ဝင်လာလေ၏။

ကားလေး ပေါ်တီကိုအောက်တွင်ရပ်လိုက်သည်နှင့် ကားထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သွက်လက်စွာဆင်းလိုက်ပြီး- အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင် လာလေသည်။

“ကိုဝေ- အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား၊ လာလေ- သွားကြစို့၊ လေယာဉ်ဆိုက်ချိန်တောင် နီးနေပြီ”

အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်လာသောမိန်းကလေးက ဝေယံဟိန်းလက်ကို ဆွဲကာ ပြောလိုက်လေသည်။ သူမကား ဟိန်းကုမ္ပဏီ၏မန်နေဂျာဦးနီမောင် ၏တစ်ဦးတည်းသောသမီး **ရဲရဲနီလွင်**-ဆိုသူကလေးဖြစ်ပါသည်။

“ဟယ်- ကြည့်စမ်း၊ ကိုဝေက ဒီလိုဝတ်ထားတော့လည်း ကြည့်ကောင်းတာပဲ၊ နက်ကတိုင်နဲ့ဘာနဲ့ လူကြီးလူကောင်းစတိုင်ပဲနော်”

ရဲရဲနီလွင်က ဝေယံဟိန်းကို ရှေ့တည့်တည့်မှကြည့်ရင်းပြောလိုက် လေသည်။

“နိုင်ငံခြားပြန်အဖေကို လေယာဉ်ကွင်းမှာသွားကြိုမှာဆိုတော့ ဒီလိုပဲ စတိုင်ကျကျဝတ်ရတာပေါ့ရဲရဲရ”

“ကောင်းတယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ ရဲရဲက ဒီလိုမိုက်မှကြိုက်တာ”

ရဲရဲနီလွင်က ဝေယံဟိန်း၏လက်မောင်းကို ဟီးလေးခိုသလို တွဲခိုလိုက်ရင်းမှ ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောလိုက်လေသည်။

နွေတမာန်

ရဲရဲနီလွင်၏အပြုအမူများကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်ဒေစီဟိန်းမျက်နှာ ပျက်နေသည်။ မျက်မှောင်ကြီးတွန့်နေရပါတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်နော်- ကြီးမေ၊ ကိုဝေက ဒီလိုပုံနဲ့ကျ သိပ်မိုက်တာပဲ”

ရဲရဲနီလွင်က ဒေါ်ဒေစီဟိန်းဖက်သို့လှည့်ကာ ထောက်ခံချက် တောင်းလိုက်ပြန်သည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက စိတ်မသက်မသာဖြင့် သက်ပြင်းကိုချရင်း-

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်”

-ဟု အလိုက်သင့်ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်- ကားပေါ်မှဆင်းလာသော ရဲရဲနီလွင်၏ မိဘနှစ်ပါးက အိမ်ထဲသို့ဝင်လာလေသည်။ ဦးနီမောင်နှင့်ဒေါ်ဝါဝါလွင်တို့ဖြစ်ပါ၏။

“မင်္ဂလာပါမမကြီး”

“မမကြီး- မင်္ဂလာပါရှင်”

ဦးနီမောင်နှင့်ဒေါ်ဝါဝါလွင်တို့က ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကို နှုတ်ဆက် လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်္ဂလာပါကွယ်၊ လေယာဉ်ချိန်နီးနေပြီကွဲ့၊ မမကြီးတို့ သွားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့မမကြီး”

အိမ်ထဲမှထွက်လာကြရာ- ရဲရဲနီလွင်က ဝေယံဟိန်း၏လက်မောင်း ကိုချိတ်တွဲရင်း လိုက်လာလေသည်။ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက နောက်ဆုံးမှလိုက် လာကာ မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေရသည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းတို့ထွက်လာသည်ကိုမြင်၍ အိမ်ကကားက ပေါ်တီ ကိုအောက်သို့မောင်းလာကာ ထိုးဆိုက်လိုက်သည်။

“လာလေ- ကိုဝေ၊ ရဲရဲတို့ကားပေါ်တက်၊ ဖေဖေက မောင်းပြီး

မေမေက ဖေဖေနဲ့အတူ ရှေ့ခန်းမှာစီးလိမ့်မယ်၊ ရဲရဲနဲ့ကိုဝေနဲ့က နောက်ခန်းကစီးမယ်လေ”

ရဲရဲက သူ့သဘောနှင့်သူ စီစဉ်နေခြင်းဖြစ်၏။

သည်တစ်ခါတော့ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းသည်မခံနိုင်တော့ပေ။ ရဲရဲကို ပြောလိုက်တော့မည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်-

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ရဲရဲမိခင် ဒေါ်ဝါဝါလွင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အိုကွယ်- သမီးကလဲ ကိုဝေအဖေကိုသွားကြိုတာ ကိုဝေနဲ့ကြီးမေ နဲ့ အတူတူစီးမှဖြစ်မှာပေါ့”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ဒရိုင်ဘာကိုသိန်းဖွင့်ပေးသောကားနောက်ခန်း တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟင်- သမီးက ကိုဝေနဲ့အတူတူစီးချင်တာ၊ ဒါဖြင့် မေမေတို့ ဘာသာ သွားတော့ သမီးက ကိုဝေတို့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့မယ်”

ဦးနီမောင်နှင့်ဒေါ်ဝါဝါလွင်တို့ကားက ရှေ့မှမောင်းထွက်သွားလေ သည်။

ဝေယံဟိန်းက ကားရှေ့ခန်းတွင်တက်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ကားနောက်ခန်း ဒရိုင်ဘာနောက်တည့်တည့် တွင် ထိုင်နေပြီးဖြစ်၍ ရဲရဲနီလွင်သည် ဝေယံဟိန်းနှင့်အတူတွဲထိုင်လို့ မရတော့။ ကားနောက်ခန်းသို့လာကာ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းဘေးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်လေ၏။

လမ်းတလျှောက်လုံးလည်း နောက်မှနေ၍ စကားတွေဖောင်နေ အောင်ပြောလာသည်။ စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်တိုင်း ဝေယံဟိန်းပခုံးကို နောက်မှလက်ဖြင့်တို့ကာတို့ကာ ပြောလာလေ၏။ ဘေးမှာရှိနေသော ဒေါ် ဒေစီဟိန်းကိုပင် ဂရုမထားချေ။

“အင်း- ဒီမိန်းကလေးဟာ သွက်လက်လွန်း၊ ရဲတင်းလွန်းတယ်၊ ကလက်လည်း ကလက်တယ်၊ မိဘတွေကလည်း အလိုလိုက်ဖို့ပဲသိတယ်၊ မဆုံးမဘူးထင်ပါရဲ့၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတိုင်းလွှတ်ထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ သားသားနဲ့နီးစပ်သွားရင်ဒုက္ခ၊ ဒီမိန်းကလေးကို အရောမဝင်ဖို့ သားသား ကိုပြောထားမှပဲ”

ကားပေါ်တွင် မျက်နှာပျက်စွာလိုက်ပါလာရာမှ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက တွေးနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၂)

ဦးအောင်ဟိန်းကို လေယာဉ်ကွင်းမှကြိုလာခဲ့ကြပြီးနောက် ဦးနီမောင်တို့မိသားစုပါ လိုက်ပါလာကြပြီး အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာလေသည်။

လူကြီးများက ကုမ္ပဏီကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စ၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စများ ကိုပြောဆိုဆွေးနွေးနေကြဆဲ ရဲရဲနီလွင်က ဝေယံဟိန်းကိုခေါ်ကာ ဦးအောင် ဟိန်းပါလာသောသေတ္တာကိုဖွင့်ခိုင်းနေသည်။

သေတ္တာထဲတွင်ပါလာသောပစ္စည်းများကိုထုတ်ကာ တစ်ခုချင်း ကြည့်ရင်း စကားတွေအမျှင်မပြတ်ပြောနေ၏။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း စိတ်လည်းမော နေသည်။ ဒေါ်သလည်းထွက်နေလေသည်။

ဝေယံဟိန်းကတော့ ရဲရဲကို အလိုက်သင့်ပင် စကားပြောနေပါ ၏။

“ဒါဖြင့်- မနက်ဖန်ပဲ ကိုတော်မီ ရုံးတက်တော့မယ်ပေါ့”

ဦးနီမောင်က မေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုနီမောင်၊ ဒီကဝန်ထမ်းတွေနဲ့လည်း မတွေ့တာ ကြာပြီ၊ ကျွန်တော်ရှိတုန်းက တချို့ဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်ရှိတော့မလဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ တချို့လည်း အသက်ကြီးလို့အနားယူသွားတာ ရှိသလို ကွယ်လွန်သွားတဲ့ဝန်ထမ်းတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ အခုတော့- လူငယ်တွေများပါတယ် ကိုတော်မီ”

ဦးနီမောင်က ဦးအောင်ဟိန်းကို “တော်မီ” ဆိုသည်နာမည်နှင့် ပဲ ခေါ်ပြောလေ့ရှိပါသည်။ ဦးနီမောင်ဖခင်နှင့်ဦးအောင်ဟိန်းဖခင်တို့မှာ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ပြီး- “ဟိန်း” ကုမ္ပဏီတည်ထောင်ပြီးနောက် ဦးနီမောင် ကို လက်ထောက်မန်နေဂျာအဖြစ် ခန့်အပ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးအောင် ဟိန်းနိုင်ငံခြားသို့ထွက်သွားသည့်အခါ “မန်နေဂျာ” အဖြစ် ဦးအောင်ဟိန်း နေရာကိုရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လူချင်းရင်းနှီးကြရုံမက ကုမ္ပဏီတည်ထောင်စ ကတည်းက ပါဝင်ခဲ့သော ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။

“ဝန်ထမ်းတွေနဲ့လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးဆုံချင်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ကို ဝန်ထမ်းတွေနဲ့မိတ်ဆက်ပွဲလေးလုပ်ပေးပါကိုနီမောင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်စီစဉ်ထားလိုက်ပါမယ် ကိုတော်မီ”

လူကြီးချင်းစကားအပြတ်တွင် ဦးအောင်ဟိန်းအကြည့်က လူငယ် များဆီရောက်သွားလေ၏။

“ကိုနီမောင်နဲ့မဝါတို့သမီးလေးတောင် တော်တော်ကြီးနေပြီပဲနော်၊ အပြင်မှာတွေ့ရင်ဘယ်မှတ်မိမလဲ၊ သူ့ နာမည်က ဘယ်သူ”

“ရဲရဲပါကိုတော်မီ၊ အပြည့်အစုံက ရဲရဲနီလွင်-ပါ”

“အင်း- ဟုတ်သားပဲ၊ မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ သားနဲ့ရွယ်တူပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်လေကိုတော်မီ၊ တစ်နှစ်ထဲမွေးကြတာ၊ လပိုင်းပဲကွာ တယ်၊ ဝေယံက ဂျူလိုင်၊ ရဲရဲက စက်တင်ဘာလေ”

ရဲရဲမိခင်ဒေါ်ဝါဝါလွင်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“သူတို့ချင်း တော်တော်ရင်းနှီးပုံရတယ်”

“အို- ရင်းနှီးတာတော့ မပြောနဲ့တော့ ကိုတော်မီရေ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က တက္ကသိုလ်တက်တော့လည်း ဘာသာတွဲချင်းအတူတူဆိုတော့ သွားအတူတူလာအတူတူပဲလေ၊ ရဲရဲကဆို ဝေယံကို သိပ်နွဲ့ဆိုးဆိုးတာ”

“ဪ- သမီးလေးကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ ဒီလိုပဲရှိမှာပေါ့ဗျာ၊ အင်း- ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့သားသမီးတွေတောင် ဘွဲ့တွေရလို့ အရွယ်တွေရောက်ကုန်ကြပြီနော်၊ ကျွန်တော်မြန်မာပြည်က ထွက်သွားတဲ့ခင်နှစ်ဟာ ဘာမှမကြာလိုက်သလိုပဲဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုတော်မီ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း မကြာ င်အလုပ်က အနားယူရမယ့်အရွယ်ရောက်လာတော့မှာပါ၊ သူတို့ကိုပဲ ကျွန်တော်တို့တာဝန် တွေ လွှဲအပ်ရမှာလေ”

ဦးနီမောင်စကားက ဘာလိုလိုကြီးမို့ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက မနေသာ တော့ပဲ စကားဝိုင်းကို ဝင်ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဇွေတမာန်

“ကဲ- ငါ့မောင်လေးတော်မီလည်း ပင်ပန်းလာပြီ၊ နားဦးလေ၊ မင်းက မနက်ဖန်ချက်ချင်းပဲ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဆင်းချင်ပြီဆိုတော့ ဒီ တစ်ညနေ ကောင်းကောင်းအနားယူထားလိုက်ဦး တော်မီ”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ဝင်ပြောလိုက်မှပင် ဦးနီမောင်တို့မိသားစုလည်း ပြန်ရန် နှုတ်ဆက်ကြလေတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်ဦးမှပဲကိုတော်မီ၊ မနက်မှ ကုမ္ပဏီကနေ ကျွန်တော်စောင့်နေပါတော့မယ်၊ မမကြီး ကျွန်တော်တို့ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

“သမီးရေ- မေမေတို့ပြန်ကြစို့”

ဒေါ်ဝါဝါလွင်က ရဲရဲကိုလှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၃)

ဦးနီမောင်တို့ ကားထွက်သွားသည်နှင့် ဦးအောင်ဟိန်းက ညော်ခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာပြီးထိုင်လိုက်သည်။

“သားရေ- လာပါဦးကွ”

ဦးအောင်ဟိန်းက ဝေယံဟိန်းကိုခေါ်လိုက်သည်။

ဝေယံဟိန်း ဦးအောင်ဟိန်းရှေ့သို့ရောက်လာသည်။

ဦးအောင်ဟိန်းက ဝေယံဟိန်းကို သေချာကြည့်ရင်း-

“အင်း- ငါ့သားက အရပ်ကြီးမြင့်ပြီး ချောလာလိုက်တာကွာ၊ စင်္ကာပူလာတုန်းကနဲ့တောင် မတူတော့ပါလား”

“လေးနှစ်ရှိပြီပဲတော်မီရယ်၊ သားအသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်ပြီပြီလေ၊ မင်းက ကလေးလေးထင်နေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သားကိုမြင်ယောင်မိတိုင်း ငယ်ငယ်ကပုံလေးကိုပဲ မျက်စိထဲမြင်ယောင်ပြီး ကလေးလို့ ထင်ထင်နေမိ တယ်မမကြီး၊ လေယာဉ်ကွင်းမှာ သားကိုတွေ့လိုက်တော့ ကျွန်တော် တော်တော်အံ့ဩသွားမိတယ်မမကြီးရယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“မင်း-သားက ဘွဲ့ရပြီးနေပါပြီတော်မီရယ်၊ မင်းတို့ ငါတို့ အသက်တွေလည်း မငယ်တော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်မမကြီးရယ်၊ ကိုနီမောင်ပြောသွားသလို ကျွန်တော် တို့တာဝန်တွေကို မကြာခင် သူတို့ကိုလွှဲရတော့မှာပါ မမကြီး”

“တော်စမ်းပါ၊ မောင်နီမောင်ပြောသွားပုံတွေကို မမကြီးမကြိုက် ဘူး”

“ဟင်- ဘာဖြစ်လို့လဲမမကြီး”

“ပြောသွားပုံကိုကြည့်ပါလား၊ မင်းက ရိုးရိုးသားသား ကလေး တွေအရွယ်ရောက်လာပြီပြောတော့- မောင်နီမောင်က သူတို့ကိုပဲ တာဝန်တွေ လွှဲရတော့မှာဆိုပြီး ပြောတယ်လေ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ မမကြီးရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ သူ့စကားကို မင်းမရိပ်မိဘူးလား၊ သူ့သမီးနဲ့သား သားနဲ့ကို အတူတူယှဉ်ထားပြီးပြောနေတော့ သားသားနဲ့သူ့သမီးရဲရဲနဲ့ပဲ ဘာလိုလို၊ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပဲ ပေးစားပြီး ကုမ္ပဏီကြီးလွှဲပေးရမလို လို၊ ဟွန်း- မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းအပြောကြောင့် ဦးအောင်ဟိန်းက ရယ်မောလိုက် သည်။

“အဲဒီလိုမျိုးပြောတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး မမကြီးရယ်၊ ကိုနီမောင်က ရိုးရိုးတန်းတန်းပြောတာဖြစ်မှာပါ”

“အောင်မယ်လေး- မင်းကသာ ရိုးတယ်ထင်နေ၊ ဝါဝါလွင်က ဒီစကားမျိုးပြောချင်လွန်းလို့ မမကြီးကို စကားစတာ လေးငါးခါရှိပြီ၊ သူတို့ဖက်က မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့သာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောရဲတာ”

“ဪ- ကိုနီမောင်တို့ဖက်က သားနဲ့ရဲရဲကို ဖြစ်စေချင်တဲ့သဘော လား၊ ဒီလိုဆိုလည်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ မမကြီးရဲ့၊ တခြားလူတွေမှမဟုတ်တာ”

“အောင်မယ်လေး-လေး- တော်မီ၊ အခုမှ မြန်မာပြည် မင်းပြန် ရောက်တာ နာရီပိုင်းရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊ မင်းဘာများသိလို့လဲ”

“ဘာကိုလဲမမကြီးရဲ့”

ဇွေတမာန်

“ရဲရဲဆိုတဲ့မိန်းကလေးက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် သိပ်ရဲတင်းတာ၊ ကလက်တာလည်း မပြောနဲ့တော့ကွယ်၊ မမကြီးဖြင့်ကြည့်မရပါဘူး၊ တကတည်း-”

“ကျွန်တော့်အမြင်တော့ ရဲရဲက သွက်လက်ချက်ချာပါတယ် မမကြီးရဲ့၊ ခေတ်မိန်းကလေးပဲ ဒါလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့!”

“မင်းက နိုင်ငံခြားက ပြန်လာပြီး တိုင်းတစ်ပါးအမြင်နဲ့ ပြောနေတာထင်ပါတယ်တော်မီ၊ မမကြီးတော့ ရဲရဲ ရဲတင်းပုံ ပွင့်လင်းပုံတွေကို ကြည့်လို့မရပါဘူးကွယ်၊ အဲဒါကြောင့်- မောင်နီမောင် စ၊ လာတဲ့စကားကို မမကြီးက ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ”

“ဪ- မမကြီး၊ မမကြီး၊ သူတူလေးကို သဝန်တိုနေလိုက် တာနော်၊ သားကအရွယ်ရောက်နေပါပြီမမကြီးရယ်”

“ငါက သဝန်တိုနေတာမဟုတ်ဘူးတော်မီ၊ ဒီမိန်းကလေးက မင်း- သားနဲ့စကားပြောရင် လက်ပုတ်ခြေပုတ်နဲ့ပြောတာ၊ ဆွဲလားလွဲလားက လုပ်သေး၊ မိန်းကလေး ဒီလိုလုပ်စရာလိုသလား”

“မမကြီးက ဒါတွေမကြိုက်ပေမယ့် သားသားကတော့ ကြိုက်ရင် ကြိုက်နေမှာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လိုလဲဟေ့- သားရေ၊ မင်းနဲ့ရဲရဲနဲ့က ဘယ်လိုရှိ သလဲကွ”

ဦးအောင်ဟိန်းက သူ့ရှေ့တွင်ရပ်နေသော ဝေယံဟိန်းကို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှမလဲပါဘူးဖေဖေ၊ သား ရဲရဲကိုစိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ဟေ- ဒါလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးကို စိတ်မဝင်စားဘူးလားကွ”

“သား- ရဲရဲကို မောင်နှမလိုပဲ ခင်တယ်ဖေဖေ၊ ဟိုလိုဒီလိုတော့ မပတ်သက်ပါရစေနဲ့ဗျာ၊ ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

“ဟေ- ဘာကိုကြောက်တာလဲကွ”

“ရဲရဲက သိပ်အနိုင်ကျင့်တယ်ဖေဖေ၊ ဘာမဆို သူလိုတာရမှာ သူ့ကိုများယူရရင် သူ့အလိုလိုက်ရတာနဲ့ မောရချည်ရဲ့ဖေဖေရယ်”

“ဒါဖြင့်- ငါ့သားက ရဲရဲကို မကြိုက်ဘူးပေါ့”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“မကြိုက်ပါဘူးဖေဖေရယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဒီလိုစိတ်မျိုးလည်း ထားလို့မရပါဘူး၊ မောင်နှမလိုပဲ ခင်ပါတယ်ဖေဖေ”

“ကဲ- တွေ့လားတော်မီ၊ ငါ့သားကလည်း ရဲရဲလို မိန်းကလေးကို မကြိုက်ပါဘူးကွယ်၊ သား- မင်းပြောတဲ့စကားဟာ အတည်ဖြစ်ပစေနော်”

“အတည်ပါကြီးမေရဲ့၊ သား ရဲရဲကိုမကြိုက်ပါဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့ဟယ်”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဦးအောင်ဟိန်းက ဝေယံဟိန်းကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်ပြန် သည်။

“သားကမကြိုက်ပေမယ့် ရဲရဲကတော့ သားကို စိတ်ဝင်စားနေ တယ်လို့ ဖေဖေထင်တယ်”

“သားကို ငယ်ငယ်ကနိုင်နေကျအတိုင်း ဆိုးနွဲ့ပြီး အနိုင်ယူနေတာ ပါ ဖေဖေ၊ မသိပါဘူးဖေဖေရယ်၊ သူ့ဖက်က ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ သားမသိပါဘူး”

“ဒါဖြင့်- သားမှာ တခြားစိတ်ဝင်စားတဲ့မိန်းကလေးရော ရှိသလားကွ”

“ဟေ့- တော်မီ၊ ခုပဲရောက်လာတယ်၊ သားသားကို မင်း ဘာ စကားတွေပြောနေတာလဲ၊ သားက ရည်းစားထားဖို့တွေဘာတွေ စိတ်ဝင်စား တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ အေးအေးနေတာ၊ အဲဒါကို မင်းက ဟိုစိတ် ဒီစိတ်တွေဝင်အောင် မြှောက်ပေးနေတာလား- ဟင်”

“လုပ်ပြီ၊ မမကြီးကတော့၊ မမကြီးတူက ကလေးလေး မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဒီအရွယ်မှာ သူနည်းသူဟန်နဲ့ ချစ်တဲ့ကြိုက်တဲ့လူ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့၊ ဒါကို မေးထားတာ မကောင်းဘူးလား မမကြီးရဲ့”

“အို- သားသားမှာရည်းစားမရှိပါဘူး၊ ရည်းစားလည်း မထား ရဘူး၊ မင်း ကလေးကို ပေါက်ကရတွေမြှောက်ပေးမနေနဲ့၊ ကဲပါ- မင်းလည်း ပင်ပန်းလာပါတယ် တော်မီ၊ အနားယူပါတော့၊ သားရေ- မောင်သိန်းကို

ခေါ်ပြီး မင်းအဖေပစ္စည်းတွေ အခန်းထဲထည့်ခိုင်း၊ ပြီးတော့- ဖေဖေကို အခန်းထဲလိုက်ပို့ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါကြီးမေ”

ပစ္စည်းများသယ်ရန် ဒရိုင်ဘာမောင်သိန်း အိမ်ထဲကိုဝင်လာသည်။ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက မောင်သိန်းနှင့်ဦးအောင်ဟိန်းကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“မောင်သိန်း၊ ဟောဒါ- မမကြီးရဲ့မောင် သားသား အဖေဦးအောင် ဟိန်းဆိုတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမမကြီး”

“တော်မီ၊ မောင်သိန်းက ဒီအိမ်ရောက်တာ သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်းရိုတုန်းက ဒရိုင်ဘာကိုထွန်းကြိုင်တော့ ဆုံးသွားပြီကွဲ့၊ မင်းကိုအကြောင်း ကြားသေးတယ်လေ၊ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“မှတ်မိပါတယ်မမကြီး၊ ဒါနဲ့ တခြားအိမ်ဖော်တွေရော၊ မသောင်း တို့၊ မဩတို့- မမြင်ပါလား”

“မသောင်းက ရွာကသူ့အမေကိုပြုစုဖို့ဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်ကွဲ့၊ ကြာပြီ၊ မဩဆိုတဲ့ကလေးမကတော့ ရွာခဏဆိုပြီးပြန်သွားလိုက်တာ ရွာမှအိမ်ထောင်ကျပြီး ပြန်မလာတော့ဘူးလေ၊ ကြားထဲမှာ အိမ်ဖော်တွေ အမျိုးမျိုးပြောင်းသွားပါပြီတော်မီရယ်၊ လက်ရှိတော့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်မရှိဘူး”

“ဟင်- ဒါဆို မမကြီးပင်ပန်းနေမှာပေါ့”

“တို့ဘူအရီးနှစ်ယောက်အတွက် ချက်ရေးပြုတ်ရေးလောက်က တော့ မမကြီးနိုင်ပါတယ်၊ မောင်သိန်းမိန်းမ မနွဲ့ရှိသေးတယ်လေ၊ မနွဲ့က အိမ်အလုပ်တွေလာကူ လုပ်ပေးရှာပါတယ်၊ ကဲ-ကဲ- တော်မီ၊ မင်းနားလိုက် ဦး၊ ညမှ တို့မောင်နှမ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့”

အခန်း (၄)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် - ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးခန်းမ၌ ဦးနီမောင်က ဝန်ထမ်းများကို စုစည်းထားကာ ဦးအောင်ဟိန်းနှင့် မိတ်ဆက် ပွဲပြုလုပ်ပေးသည်။

ဦးအောင်ဟိန်းသည် ဝန်ထမ်းများအားလုံးကိုကြည့်ရင်း မိမိ သိကျွမ်းသူဘယ်နှယောက်ရှိသေးပါလိမ့်ဟု ရှာဖွေလိုက်လေသည်။ မိမိသိသူ လေးငါးယောက်ရှိနေပါသေး၏။ ထိုအထဲတွင် သူနိုင်ငံခြားမှာရှိနေစဉ် တလျှောက်လုံး အဆက်အသွယ်ရှိခဲ့သည့် တပည့်ကျော် ကိုရွှေဝင်းဆိုသူ လည်းပါသည်။ ကိုရွှေဝင်းက ဦးအောင်ဟိန်းကို လူတွေကြားမှပြုပြီးပြရင်း နှုတ်ဆက်နေ၏။

ဦးနီမောင်က ဝန်ထမ်းများကို တစ်ယောက်ချင်း မတ်တပ်ရပ် စေကာ နာမည်၊ ရာထူးနှင့်တကွ ပြောပြပြီး ဦးအောင်ဟိန်းနှင့်မိတ်ဆက် ပေးပါ၏။

ထို့နောက် ဦးအောင်ဟိန်းက ဝန်ထမ်းများကို နှုတ်ခွန်းဆက် စကား ခပ်တိုတိုပင် ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးနဲ့ ခုလိုတွေ့ဆုံရတာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဝမ်းသာမိပါတယ်၊ အရင်က ကျွန်တော်နဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ခဲ့တဲ့ဝန်ထမ်းတွေ ကိုပြန်တွေ့ရလို့လည်း ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ကျန်းမာရေး အတွက် ဆေးကုခံရင်းက နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်က ရုံးခွဲမှာပဲနေခဲ့တာ ၁၆နှစ်ကြာသွားခဲ့ပါတယ်၊ ဒီကာလအတွင်းမှာ မန်နေဂျာဦးနီမောင်ရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုနဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ စဉ်ဆက်မပြတ်လည်ပတ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် မန်နေဂျာကြီးနဲ့တကွ ဝန်ထမ်းများအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော လိုပါတယ်”

“ကျွန်တော်ပြန်ရောက်လာပေမယ့် ဟိန်းကုမ္ပဏီမှာ ဦးနီမောင်ကပဲ မန်နေဂျာတာဝန်ကို ဆက်ပြီးထမ်းဆောင်သွားမှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့က အသက်ကြီးလာပြီဆိုတော့ နောင်အနာဂတ်မှာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကို လူငယ်တွေလက်ထဲကိုလွှဲရမှာပါ၊ အဲဒါကြောင့် လူငယ်ဝန်ထမ်းများကိုလည်း

နွေတမာန်

အလုပ်ကြိုးစားဖို့ တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။ အရည်အချင်းရှိတဲ့သူတွေကို မြှင့်တင်ပေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။ နိုင်ငံခြားကရုံးခွဲကိုလည်း ဒီက မြန်မာဝန်ထမ်းကိုစေလွှတ်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဝန်ထမ်း များအနေနဲ့ အရည်အသွေးတိုးတက်အောင် ကြိုးစားကြဖို့ တိုက်တွန်းချင် ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာကတော့ ဒါလောက်ပါပဲ။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မိတ်ဆက်ပွဲအပြီးတွင် ဦးနီမောင်က ဦးအောင်ဟိန်းကို သူနေရ မည့်အခန်းသို့လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

“ကိုတော်မို့အတွက် အခန်းတစ်ခန်း သီးခြားစီစဉ် ပေးထားပါ တယ်။ ကိုတော်မိလိုရာခိုင်းဖို့ ပီအေမိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ထားပေး ထားပါတယ်”

ဦးအောင်ဟိန်းအခန်းသို့အရောက်တွင် ပီအေအဖြစ် တာဝန်ယူ မည့်မိန်းကလေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“သူနာမည်က သန္တာအောင်လို့ခေါ်ပါတယ်။ သန္တာအောင် ဆရာကြီးဦးအောင်ဟိန်းက ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ပိုင်ရှင်ဆိုတာ သိပြီးပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

“ကိုတော်မို့အခန်းအပြင်ဖက်က စားပွဲမှာ သန္တာအောင် ရှိနေ ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ကိုတော်မိ”

“ဟုတ်ကဲ့ကိုနီမောင်”

ဦးနီမောင်ထွက်အသွားတွင် သန္တာအောင်က မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာများလုပ်ပေးရမလဲဆရာ”

“သန္တာအောင်- ကိုရွှေဝင်းဆိုတဲ့လူကို သိသလား”

“သိပါတယ်ဆရာ”

“ဆရာ့အခန်းကို ခဏလာခဲ့ဖို့ ပြောပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

သန္တာအောင်ထွက်အသွားတွင် ဦးအောင်ဟိန်းက စားပွဲတွင်ဝင် ထိုင်ရင်း ကိုရွှေဝင်းကို စောင့်နေလိုက်၏။

အခန်း (၅)

ကိုရွှေဝင်းအခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ထိုင်ပါမောင်ရွှေဝင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ဆရာ မောင်ရွှေဝင်းကို စင်စစ်ကုန်လှမ်းပြီး အလုပ်တစ်ခု ခိုင်းခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ဆရာသွားခိုင်းတဲ့ ရွှေတိုမြို့နယ်က သရက်တော ရွာကို သွားပြီး ဆရာစုံစမ်းခိုင်းတဲ့ ဒေါ်စံပယ်တို့သားအမိကို စုံစမ်းပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်သွားတဲ့အချိန်မှာ သရက်တောရွာတစ်ရွာလုံး မီးလောင် သွားလို့ စုံစမ်းလို့မရခဲ့ကြောင်း ဆရာ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ခဲ့ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာသွားခိုင်းတဲ့ ၁၉၉၅ခုနှစ်ကတည်းက သွားစုံစမ်းခဲ့တာပါဆရာ”

“မင်းတာဝန်ကျပါတယ် မောင်ရွှေဝင်း၊ ဒီကိစ္စကို တခြားလူတွေ မသိစေချင်လို့ ရုံးကိစ္စအနေနဲ့မသွားပဲ ရုံးကခွင့်ယူပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုအနေနဲ့ ခရီးထွက်ဖို့လည်း ဆရာ မောင်ရွှေဝင်းကိုမှာခဲ့တယ်နော်”

“ဆရာမှာတဲ့အတိုင်း အားလုံးလိုက်နာပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆရာ့ကိစ္စအတွက်ခရီးထွက်တာကို ဘယ်သူမှမသိကြပါဘူး”

“ကောင်းပြီမောင်ရွှေဝင်း၊ တစ်ရွာလုံးမီးလောင်သွားပြီး ရွာပျက် သွားလို့ မစံပယ်တို့သားအမိကို စုံစမ်းလို့ မရခဲ့ဘူးဆိုတာတော့ မောင်ရွှေဝင်း ဖုန်းဆက်ပြောလို့ ဆရာသိပြီးသားပါ။ အဲဒီတုန်းက မစံပယ်တို့ကို အလွယ် တကူရှာတွေ့မယ်ထင်ပြီး သရက်တောရွာနားက သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်း ကို သွားစုံစမ်းဖို့ ဆရာက မမှာခဲ့မိတာကိုး၊ ဒါနဲ့ပဲ ၁၉၉၆ခုနှစ်မှာ သစ် ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းကို ထပ်ပြီးသွားစုံစမ်းပေးဖို့ ဆရာထပ်ပြီးခိုင်းခဲ့သေး တယ်မဟုတ်လား”

ဇွေတမာန်

“ဟုတ်တယ်လေဆရာ၊ နောက်တစ်နှစ်မှာ ရွှေဘိုကိုကျွန်တော် ထပ်သွားပါသေးတယ်၊ ဆရာလွတ်လိုက်တဲ့ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းကလည်း ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ပြီဆိုတော့ သဲလွန်စမရခဲပြန်ဘူးလေဆရာ၊ အဲဒီ အကြောင်းဆရာ့ဆီဖုန်းဆက်ပြောတော့ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို သတင်းစာ ထဲမှာ လူပျောက်ကြော်ငြာထည့်ဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့ပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော် လည်း ဆရာပို့ပေးတဲ့ ဒေါ်စံပယ်တို့သားအမိဓာတ်ပုံကို သတင်းစာထဲမှာ ထည့်ပြီး ကြော်ငြာခဲ့ပါသေးတယ်ဆရာ”

“ဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်း မောင်ရွှေဝင်းအားလုံးလုပ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ကြော်ငြာပါတဲ့သတင်းစာလေးကိုလည်း ဆရာ အခုထိ သိမ်းထားပါသေးတယ်”

ဦးအောင်ဟိန်းက သူ့၏လက်ဆွဲအိတ်ဖော်ဖွင့်ကာ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သတင်းစာက ၁၉၉၅ခုနှစ်က ထုတ်ဝေ ခဲ့သည့် သတင်းစာဟောင်းတစ်စောင်ဖြစ်သည်။

သတင်းစာ၏လူမှုရေးကြော်ငြာများပါသောစာမျက်နှာကိုလှန်လိုက် သည့်အခါ- ကိုရွှေဝင်းထည့်သွင်းပေးထားသောကြော်ငြာလေးကိုတွေ့လိုက် ရလေ၏။

မစံပယ်နှင့် သမီးလေးဝမ်းပုံတို့ဓာတ်ပုံနှင့်အတူ ကြေညာထား သောစာသားများမှာ-

ရွှေဘိုမြို့နယ်၊ သရက်တောရွာတွင်နေထိုင်ခဲ့သည့်
ဤဓာတ်ပုံရှင် မစံပယ်
အမြန်ဆက်သွယ်ပါ။
မစံပယ်အား တွေ့ရှိသတင်းပေးသူအား
ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်။
ကိုရွှေဝင်း
ဖုန်းနံပါတ်- ၀၁-

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဦးအောင်ဟိန်းက နိုင်ငံခြားတွင်ရောက်နေသဖြင့် ကြော်ငြာကို ကိုရွှေဝင်းနာမည်နှင့်ထည့်ခိုင်းပြီး လိပ်စာကိုလည်း ဖုန်းနံပါတ်သာဖော်ပြ ရန် ဦးအောင်ဟိန်းကိုယ်တိုင်အကြံပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်- မည်သည့်တုန့်ပြန်မှုမှမရခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ကိုရွှေဝင်း ဖုန်းဆက်ပြော၍ ဦးအောင်ဟိန်းသိပြီးဖြစ်ပါသည်။

ထိခိုက်မှုဖြစ်ပြီး ထိုင်းနိုင်ငံ၌ သူ့ဆေးကုနေစဉ်အချိန်မှာပင် မစံပယ်ပေးပို့လိုက်သော စာနှင့်ဓာတ်ပုံလေးကို ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုနီမောင်က ပေးပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကိုနီမောင်က ကိုသာလွန်ဆိုသူလူတစ်ယောက် လာစုံစမ်းကြောင်း စာတိုလေးနှင့်အတူ မစံပယ်၏စာနှင့်ဓာတ်ပုံကို နိုင်ငံခြားအရောက် ပေးပို့ ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဦးအောင်ဟိန်းသည် နိုင်ငံခြားမှနေ၍ မစံပယ်တို့ရွာကလေးအထိ ဆက်သွယ်ရန်ခဲယဉ်းသဖြင့် ကိုရွှေဝင်းကို သရက်တောရွာလိုက်သွားရန် ၁၉၉၅ခုနှစ်က အကူအညီတောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သရက်တောရွာ တစ်ရွာလုံး ၁၉၉၄ခုနှစ်တွင်မီးလောင်သွားကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ကိုအောင်ဟိန်းက မစံပယ်တို့ကို သရက်တောရွာတွင် အလွယ် တကူတွေ့ရမည်အထင်ဖြင့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းရှိကြောင်းကို မပြောလိုက် မိချေ။ ရွာမီးလောင်သွားသော်လည်း သစ်စခန်းမှ ကိုသာလွန်ထံသွားရောက် စုံစမ်းလျှင် အကျိုးအကြောင်း သိရနိုင်ပါသေးသည်။

သို့ဖြင့်- နောက်တစ်နှစ် ၁၉၉၆ခုနှစ်မှာ သရက်တောရွာအနီးက သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းကိုသွားစုံစမ်းပေးဖို့ ကိုရွှေဝင်းကိုပင် အကူအညီ တောင်းရပြန်၏။

ထိုအခါတွင်လည်း သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းက နဂိုနေရာတွင် မရှိတော့၊ စခန်းဖျက်သိမ်းသွားခဲ့ပြီဟုသိရသည်။

မစံပယ်တို့သဲလွန်စအားလုံးပျောက်သွားသည့်အတွက်- နောက်ဆုံး ကြိုးစားသည့်အနေဖြင့် မစံပယ်နှင့်သမီးလေးဝမ်းပုံတို့ရှိထားသောဓာတ်ပုံ

လေးကို ကိုရွှေဝင်းထံပို့ပေးကာ သတင်းစာမှ ကြော်ငြာထည့်ခိုင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုရွှေဝင်းက တာဝန်ကျေပါသည်။ ဦးအောင်ဟိန်းတာဝန်ပေး သည့်အတိုင်း အားလုံးတသွေမတိမ်းဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။

“မောင်ရွှေဝင်းကူညီပေးခဲ့တာတွေအားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ မောင်ရွှေဝင်းကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်လို့ခေါ်လိုက်တာပါ။ ပြီးတော့- ဒီကိစ္စကိုဘယ်လိုဆက်လုပ်ရရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ မောင်ရွှေဝင်း မှာစိတ်ကူးရှိရင် ဆရာ့ကိုအကြံပေးပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ- မီးလောင်လို့ ရွာပျက်သွားပေမယ့် အဲဒီရွာက လူတွေဟာ အနီးအနားရွာနီးချုပ်စပ်တွေကို ပြောင်းရွှေ့သွားကြပါတယ်ဆရာ၊ ဒေါ်စံပယ်တို့ဟာလည်း တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေမှာပါ။ ကျွန်တော်က ဒေါ်စံပယ် နဲ့တိုက်ရိုက်သိတဲ့လူမဟုတ်တော့ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက်လိုက်မေးဖို့ အဆင် မပြေလို့ပါဆရာ၊ အခု ဆရာ့ကိုယ်တိုင်ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ သရက်တော ရွာအနီးတဝိုက်က ရွာတွေမှာ လိုက်စုံစမ်းရင် တွေ့နိုင်မယ်ထင်ပါတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်တာပေါ့မောင်ရွှေဝင်း”

“ဆရာသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်အဖော်လိုက်ပေးပါ့မယ်ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီမောင်ရွှေဝင်း၊ မောင်ရွှေဝင်း တာဝန်ကျေပါပြီကွယ်။ ဆရာ့အတွက်ဆောင်ရွက်ပေးတာ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။ ဆရာ ကိုယ်တိုင် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်နေပြီပဲ။ ဆရာ့ဟာ ဆရာ စုံစမ်းပါတော့မယ်။ အကြံပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရွှေဝင်း၊ သွားနိုင် ပါပြီ”

ကိုရွှေဝင်းထွက်သွားချိန်တွင်- ဦးအောင်ဟိန်းက သက်ပြင်းရှည် ကြီးကိုချလိုက်မိလေ၏။

“ဪ- မစံပယ် မစံပယ်၊ ဘယ်ဆီကိုများ ရောက်နေပါလိမ့် ကွယ်၊ အစ်ကိုကြီးပြန်မလာလို့ အစ်ကိုကြီးကိုများ အထင်အမြင်မှားသွား လေရော့သလား မစံပယ်ရယ်၊ တကယ်တော့- အစ်ကိုကြီးဟာ မစံပယ်တို့ သားအမိကို နေ့ရှိသရွေ့ သတိရနေပါတယ်ကွယ်၊ မစံပယ်ပေးလိုက်တဲ့

မစံပယ်နဲ့ သမီးလေးဝမ်းပုံတို့ဓာတ်ပုံကို နေ့တိုင်းထုတ်ကြည့်ပြီး အလွမ်း ဖြေနေရတယ်ဆိုတာ ယုံပါကွယ်၊ ဟိုနိုင်ငံကနေ မစံပယ်တို့ကိုဆက်သွယ်ဖို့ မလွယ်လို့သာ မဆက်သွယ်နိုင်တာပါ”

ဦးအောင်ဟိန်းက မစံပယ်တို့သားအမိဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ရင်း တမ်းတရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“မစံပယ်ရေ- မစံပယ်တို့သားအမိရှိရာကို အစ်ကိုကြီး ရောက် အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်ကွယ်၊ အစ်ကိုကြီးဖက်က အခက်အခဲတွေ ပြောပြပြီး မစံပယ်ကိုတောင်းပန်ပါ့မယ်မစံပယ်ရေ- မစံပယ်နဲ့သမီးလေးဝမ်းပုံကို အစ်ကိုကြီး တွေ့အောင်ရှာပါ့မယ်မစံပယ်ရယ်”

အခန်း (၆)

မနက်ပိုင်း ကော်ဖီပိုင်းတွင် ဦးအောင်ဟိန်းက သူခရီးထွက်မည့် အကြောင်းကိုပြောပြလိုက်သည်။

“မမကြီး- ကျွန်တော် ရွှေဘိုနယ်ဖက်မှာ ကိစ္စလေး တစ်ခုရှိလို့ လာမယ့်သောကြာနေ့ကို ခရီးထွက်မယ် မမကြီး”

“ဘာကွဲ့-”

ဦးအောင်ဟိန်းစကားကြောင့် ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက သောက်မည် ဟန်ပြင်ထားသည့်ကော်ဖီကိုပဲ မသောက်ဖြစ်တော့ပဲ ကော်ဖီခွက်ကိုချထား ကာ မေးလိုက်သည်။

ဝေယံဟိန်းကလည်း သူ့ဖခင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဘာပြောတယ်တော်မီ၊ ခရီးထွက်မယ်၊ ဟုတ်လား၊ မင်း စင်္ကာပူကပြန်လာတာ ဘယ်နှရက်ရှိသေးလို့လဲ၊ တစ်ပတ်တောင်မပြည့် သေးဘူး၊ ခရီးထွက်တော့မလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေနားပါဦး”

“ဖေဖေဘာမှမပင်ပန်းပါဘူးသားရယ်၊ နားစရာမလိုပါဘူး၊ ခရီးထွက်တယ်ဆိုတာလည်း သုံးလေးရက်ပါ၊ မကြာပါဘူး”

နွေတမာန်

“ဟေ့- ကြာကြာ မကြာကြာ၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာဖြင့် ရက်ပိုင်း ရှိသေးတယ်၊ အညာကိုသွားမယ်ဆိုတာ ခရီးက ရှည်တာပဲတော်မီ၊ အလုပ်ကိစ္စက ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးနေလို့လဲ၊ မောင်နီမောင် သွား ပစေပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်လွှတ်ပေါ့၊ ကုမ္ပဏီမှာ လူတွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ”

“ကုမ္ပဏီကိစ္စမဟုတ်ပါဘူးမမကြီး”

“ဒါဖြင့်- ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ၊ တစ်ချိန်က ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ချင် လို့ပါ”

“ဘယ်လောက်များအရေးကြီးလို့လဲတော်မီရယ်၊ မင်းဟာက-”

“ဒါဖြင့်- ဖေဖေနဲ့အတူ သားလည်းလိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့လိုက်မှာလဲသားရယ်”

“ဖေဖေကိုစိတ်မချလို့ပေါ့ဖေဖေ”

“ဖေဖေက နိုင်ငံခြားမှာတောင် တစ်ယောက်တည်း နေတာလာပါ သားရယ်၊ ခြောက်- သားရေ၊ ဖေဖေ မင်းအတွက် ကားတစ်စီးကြည့်ထား တယ်ကွ၊ အဲဒါ- ဒီနေ့ ဖေဖေရုံးသွားရင် သားလိုက်ခဲ့ပြီး ကားကိုလိုက် ကြည့်ပေတော့၊ သားကြိုက်ရင် ငွေချေရုံပဲ”

“ဗျာ- သားကို ကားတစ်စီးသပ်သပ်ဝယ်ပေးမယ်လို့ ဆိုလိုတာ လားဖေဖေ”

“ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ တည့်တည့်ပြောနေတာ၊ မောင်သိန်းနဲ့ ကားကို ဖေဖေက ခေါ်ခေါ်သွားနေတော့ ငါ့သားအတွက် ကားမရှိဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ မနေ့က ကိုနီမောင်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး သားအတွက် ကားတစ်စီး ရှာကြည့်ထားတာ”

“ဟာ- ဒါမှ တို့ဖေဖေကွ”

ဝေယံဟိန်းက ထိုင်ရာမှထလာပြီး အဖေဖြစ်သူကို ဖက်နမ်း လိုက်လေသည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက သားအဖနှစ်ယောက်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း-

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“အင်း- ဒီအဖေနဲ့ဒီသားကတော့ သိပ်လိုက်နေကြတယ်ဟေ့ ကြာရင်- ငါတော့ ဘေးရောက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဟာ- ကြီးမေကလဲဗျာ၊ ကြီးမေဘာလို့ ဘေးရောက်ရမှာလဲ၊ သားမှာချစ်စရာဆိုလို့ ဖေဖေနဲ့ကြီးမေပဲ ရှိတာကို”

ဝေယံဟိန်းက ဒေါ်ဒေစီဟိန်းရှိရာသို့ပြေးသွားကာ ဒေါ်ဒေစီဟိန်း ကို နမ်းလိုက်ပြန်သည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်း အပြုံးတွေဝေသွားရပြန်၏။

“တော်မီနော်- သားကို အလိုလိုက်တန်တာလည်းလိုက်၊ ဆုံးမတန်တာလည်း ဆုံးမဦး၊ အလိုချည်းလိုက်မနေနဲ့”

“သားမှာ ဆုံးမလောက်အောင် ဆိုးတဲ့အချက်မျိုးရှိရင် ကျွန်တော့် ကိုပြောပါမမကြီး၊ ကျွန်တော်ဆုံးမမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်သား လေးဟာ လိမ္မာတယ်လို့ပဲ ထင်နေတယ်မမကြီးရေ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း သားအတွက် ကားတစ်စီးသပ်သပ်ဝယ်ပေးတာပေါ့”

ဦးအောင်ဟိန်းစကားကြောင့် ဝေယံဟိန်းက လက်မကိုထောင် ကာ ရင်ကော့ပြလိုက်သည်။

“သားအဖနှစ်ယောက်ကတော့ သိပ်လိုက်နေကြတယ်၊ မမကြီးက ကားတစ်စီးသပ်သပ်ဝယ်ပေးလိုက်ရင် အိမ်မကပ်ပဲ လျှောက်လည်နေမှာ စိုးလို့ပါကွယ်”

“လျှောက်လည်တာလည်း လည်မယ်၊ ပြီးတော့- သားက သားကားနဲ့ ကြီးမေကို ဘုရားတွေလိုက်ပို့ပေးဦးမှာပါကြီးမေရဲ့၊ ကြီးမေ ပုတီးစိတ်တာကိုလည်း ပြီးတဲ့အထိ ထိုင်စောင့်ပေးပါမယ်”

ဝေယံဟိန်းက ကြီးတော်အကြိုက်ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ဒေစီဟိန်း အဖို့ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်အောင်ဖြစ်သွားရလေ၏။

“ဟွန်း- တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါပေ”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ကြေနပ်နှစ်သိမ့်သောအပြုံးဖြင့် ပြောလိုက် လေသည်။

“ကဲ- သားရေ၊ မောင်သိန်းကို ကားအဆင်သင့်ထုတ် ထားဖို့ သွားပြောလိုက်တော့၊ ဖေဖေ ဒီနေ့စောစောထွက်မယ်၊ ကားကြည့် ဖို့ချိန်းထားတယ်၊ သားလည်း တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့”

ဝေယံဟိန်းက “ဟေး-” ကနဲအော်ရင်း အခန်းထဲမှ ပြေးထွက် သွားသည်။

“ဒါဖြင့်- မင်းခရီးထွက်ရင် မောင်သိန်းကိုခေါ်သွားမှာပေါ့”

“မခေါ်ပါဘူးမကြီး”

“ဟဲ့- ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် မသွားရင် မင်းပင်ပန်းနေမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် မန္တလေးအထိ လေယာဉ်နဲ့သွားမယ်၊ မန္တလေး ရောက်မှ ကားတစ်စီးငှားပြီး ရွှေဘိုကိုသွားမှာပါမမ၊ လေယာဉ် လက်မှတ်လည်း သန္တာအောင်ကို လုပ်ခိုင်းထားပါတယ်၊ လေယာဉ်လက်မှတ် ရတဲ့နေ့ သွားမှာပါ”

“ဪ- မင်းက အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးသားကိုး”

အခန်း (၇)

ဦးအောင်ဟိန်း မန္တလေးမှငှားလာသောကားလေးက သရက်တော ရွာရှိခဲ့သည့်နေရာသို့ ရောက်လာလေသည်။

ရွာမြင်ကွင်းကား များစွာပြောင်းလဲသွားခဲ့ချေပြီ။ မီးလောင်မြေ ဂျှစ်ခင်းကာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသော်လည်း မပျောက်ပျက်ပဲရှိနေသည်။ ယခင်က စိမ်းစိမ်းစိုစိုရှိခဲ့သောရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖုန်းဆိုးမြေလွင်တီးခေါင် ကြီးဖြစ်နေပေ၏။

ဦးအောင်ဟိန်းက ကားသမားကို ရွာပျက်အနီးတွင် ရပ်ခိုင်းလိုက် သည်။

ရွာပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရင်း ဦးအောင်ဟိန်းသည် အတိတ်ဖြစ်ရပ် များကို သတိရလာလေ၏။

ရွာနုဘေးမှချောင်းကလေးကတော့ ယခင်အတိုင်း ငြိမ်ငြောင်းစွာ စီးဆင်းနေဆဲပင်။ ဦးအောင်ဟိန်းသည် ချောင်းထဲသို့ရေခပ်ဆင်းလာသည် မစံပယ်၏ပုံရိပ်ကိုပြန်လည်မြင်ယောင်မိလေသည်။

“ရွာမီးလောင်ပြီး ရွာပျက်သွားတာ ဆယ်ငါးနှစ်မကတော့ဘူး ဆရာ၊ မီးလောင်မြေမှာလည်း လူတွေပြန်မနေကြတော့ဘူး၊ ရွာမှနေခဲ့တဲ့ လူတွေကတော့ အနီးအနားရွာတွေကို ပြောင်းရွှေ့နေကြတယ်၊ ဆရာတွေ ချင်တဲ့မိသားစုကို အနားက ရွာလေးတွေမှာ လှည့်စုံစမ်းမှ ရလိမ့်မယ်ထင် တယ် ဆရာ”

ဦးအောင်ဟိန်းက မန္တလေးဟိုတယ်တွင် တစ်ညဝင်တည်းခိုပြီး ရွှေဘိုသို့ကားစီးလုံးငှားလာရာတွင်- ရွှေဘိုမြို့ကိုကျွမ်းကျင်သည့်ဒရိုင်ဘာ ကိုငှားပေးလိုက်ပါဆို၍ ဟိုတယ်မှ ရွှေဘိုမြို့သား လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦးမောင်း သည့်ကားကို ငှားပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကားသမားက သူသိသမျှ ဦးအောင်ဟိန်းကိုရှင်းပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ရွာလေးတွေ မှာ ဝင်စုံစမ်းဖို့ စိတ်ကူးလာတာပါပဲ၊ ဒါဖြင့်- ကျွန်တော်တို့ဘယ်ကိုဆက် မောင်းကြမလဲ”

“ရွာစဉ်လှည့်စုံစမ်းတာပေါ့ဆရာ၊ သုံးလေးရွာလောက်မေးလိုက် ရင် အရင်က သရက်တောရွာမှာ နေခဲ့တဲ့လူ တစ်ယောက်ယောက်တွေမှာ ပါ၊ ဆရာရှာတဲ့လူလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရင်တွေ့နိုင်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့်- သင့်သလိုသာကြည့်မောင်းတော့ဗျာ”

ကားလေးက ရှေ့တူရှုလမ်းအတိုင်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်မိုင်ခွဲခန့်သွားမိသည်အခါ- ရွာတစ်ရွာကိုတွေ့၏။

သင်ပန်းကုန်းရွာဟု ဆိုင်းဘုတ်ရေးထား၏။

ရွာထိပ်တွင် ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်တွေ့၍ ဦးအောင်ဟိန်းက ဝင်စုံစမ်း ကြည့်သည်။

နွေတမာန်

“သရက်တောရွာက ပျက်သွားတာကြာပြီပဲ၊ ဒီရွာထဲမှာလည်း သရက်တောကလူတစ်ချို့တော့ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်- လူငယ်တွေများတယ်၊ နောင်ကြီးက ဘယ်သူ့ကိုစုံစမ်းချင်တာလဲ”

“ဒေါ်ထားနဲ့မစံပယ်တို့သားအမိပါဗျာ၊ အခုဆိုရင်- ဒေါ်ထား အသက်က ၆၅နှစ်လောက်ရှိမယ်၊ မစံပယ်ဆိုတာကတော့- အသက်၃၇-၃၈လောက်ရှိပါပြီ၊ လေးဆယ်ဝန်းကျင်ပေါ့၊ မစံပယ်မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်”

ဆိုရှင်ရှင်ယောက်ျားနှင့်ဦးအောင်ဟိန်းပြောဆိုနေသည်ကိုကြားကာ ဆိုင်ထဲမှမိန်းမတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် မုန်တောအထိသွားပြီးမေးပါလားရှင်၊ မုန်တောမှာ ဒေါ်ခင်မွှေးဆိုတဲ့အမယ်ကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူကတော့ သရက်တောမှာနေတာလား၊ ရှေ့မိနောက်မိပဲ၊ ရှင်မေးတဲ့မိသားစုကို ဒေါ်ခင်မွှေးလို အရွယ်မျိုးကမှ ပြောပြနိုင်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ မုန်တောက တော်တော်ဝေးသေးလားခင်ဗျ”

“မဝေးပါဘူး၊ တစ်ခေါ်လောက်ပါပဲ၊ လမ်းသာပါတယ်၊ ဒီက တည့်တည့်သာမောင်းသွားပါ၊ ရွာကိုဝင်တဲ့လမ်းခွဲမှာ ဆိုင်းဘုတ်ရှိတယ်၊ ရွာထဲရောက်ရင် ဒေါ်ခင်မွှေးလို့သာမေးလိုက်၊ သူ့အိမ်က ရွာထိပ်တွင်ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

အမျိုးသမီးလမ်းညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း မုန်တောရွာမှ ဒေါ်ခင်မွှေး နေထိုင်သည့်အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ရောက်သွားပါသည်။

အိမ်ရှေ့မှာထိုင်နေသောမိန်းမက သူ့အိမ်ရှေ့တွင်ထိုးဆိုက်လိုက်သောကားနှင့် ဦးအောင်ဟိန်းကို အံ့ဩစွာကြည့်ရင်း-

“ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

“ကျွန်တော် ဒီအိမ်က ဒေါ်ခင်မွှေးဆိုတဲ့အဒေါ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ၊ အရင်က သရက်တောရွာမှာနေခဲ့တဲ့မိသားစုတစ်စုကို စုံစမ်းချင်လို့ပါ”

“အမေရှိပါတယ်၊ အိမ်ထဲကို ခဏဝင်ထိုင်ပါဦးရှင်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အမျိုးသမီးက ဦးအောင်ဟိန်းကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးနှင့်ဦးအောင်ဟိန်းစကားပြောနေစဉ်မှာပင် အိမ်ထဲမှ အဘွားကြီးတစ်ဦး ထွက်လာလေ၏။

“ငါ့ကိုတွေ့ချင်တာ ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟဲ့”

“ဒေါ်ဒေါ်က ဒေါ်ခင်မွှေးလားခင်ဗျာ”

“အေး- ဟုတ်တယ်”

အဘွားကြီးက ပြန်ဖြေရင်း- သူ့မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် မိုးကာ၍ ဦးအောင်ဟိန်းကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“အလို- ဒီသူငယ်ဟာ မစံပယ်ရဲ့ယောက်ျား မဟုတ်လားဟဲ့၊ မင်း- ပြန်လာသေးသကိုး”

“အဒေါ်က ကျွန်တော့်ကို သိပါသလားခင်ဗျာ”

“သိသပေါ့ကွယ်၊ နာမည်မမှတ်မိပေမယ့် မစံပယ်ယောက်ျားဆိုတာ အဒေါ်မှတ်မိတယ်၊ မင်းနဲ့မစံပယ်က တို့ရွာမှာ အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တာလေ၊ မစံပယ်တို့လိုမင်္ဂလာဆောင်မျိုး အဲဒီတစ်ခါပဲ တို့ရွာမှာ လုပ်ဖူးတယ်၊ မင်းကို အဒေါ်မှတ်မိတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို မစံပယ်တို့အကြောင်း ပြောပြပါလား အဒေါ်ရယ်”

“လာခဲ၊ လာခဲ၊ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ဦး”

“မစံပယ်ခမျာမှာ မင်းပြန်လာနိုး လာနိုး စောင့်နေရှာတာပါကွယ်၊ တို့ရွာကြီးမီးလောင်သွားတော့ ရွှေဘိုက သူ့ဘကြီးလာခေါ်တာမှာ လိုက်သွားရှာတာပါပဲ၊ သူ့ဘကြီး ကိုရာမောင်ကလည်း သူ့ညီမနဲ့တူမကို မိန်းမသားချည်းပဲ စိတ်မချဘူးလေ၊ မထားကလည်း အသက်ကြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ရွာကိုပြန်မလာနိုင်တာ နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးကုနေလို့ပါအဒေါ်၊ ကျွန်တော်ကားတိုက်မှဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရသွားပါတယ်၊ ခြေထောက်ကို ကံကောင်းလို့ဖြတ်မပစ်ရတာပါ၊ အခု မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော့်ညာခြေထောက်ဟာ ကွေးလို့မရပဲ လမ်းလျှောက်တာတောင် တန်းတန်းကြီးထားပြီးလျှောက်နေရပါတယ်အဒေါ်”

ဇွေတမာန်

“မင်း နိုင်ငံခြားရောက်နေလို့ မလာနိုင်ဘူးဆိုတာကို မစံပယ်က ပြောပြပါတယ်။ တစ်ရွာလုံးကိုလည်း ပြောပြရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့်- လူဆိုတာ ခက်သားကွယ်၊ မင်းက ပေါ်မလာ ပေါ်မလာနဲ့ နှစ်ချိပြီးကြာသွားတော့ မစံပယ်စကားတွေကို လူတွေက မယုံကြတော့ဘူးလေ။ သူ့ယောကျ်ားပစ်ပြေး သွားတာကို ဖုံးဖိချင်လို့ နိုင်ငံခြားသွားတယ်လို့ ညာထားတာဆိုပြီး စကားတင်းဆိုကြတယ်ကွဲ့”

“ဖြစ်ရလေဗျာ၊ မစံပယ်လည်း ကျွန်တော့်ကိုစိတ်နာနေလိမ့် မယ်ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း- မစံပယ်က မင်းကိုစိတ်မနာရှာပါဘူး။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဘာသတင်းမှမရတော့- နိုင်ငံခြားမှာပဲ သေလေပြီလားလို့ သူ့ခမျာ တွေး ရှာတယ်လေ”

“ဖြစ်ရလေမစံပယ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အပြစ်တွေပါပဲ အဒေါ်၊ နိုင်ငံခြားကနေ ဒီရွာအထိ ဆက်သွယ်ဖို့ ခက်ခဲလို့ပါ။ ဒါပေမယ့်- ကျွန်တော် တပည့်လေးတစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီး မစံပယ်တို့သတင်းကိုစုံစမ်းခိုင်းပါသေး တယ်အဒေါ်၊ ကျွန်တော့်တပည့်စုံစမ်းတဲ့အချိန်မှာ တစ်ရွာလုံးမီးလောင်သွား လို့ စုံစမ်းမရပဲပြန်လာခဲ့ရပါတယ်”

“လွဲချင်တော့လည်း ကြံဖန်လွဲတာပေါ့လေ၊ မစံပယ်က မင်းကို စိတ်မနာရှာပါဘူး။ မစံပယ်လေးက သိပ်ပြီး စိတ်ထားပြည့်ဝရာတဲ့ မိန်းကလေးပါ မောင်ရင်”

“ကျွန်တော်ယုံပါတယ်အဒေါ်၊ အခုရေး- မစံပယ်တို့ ရွှေဘိုမှာပဲ ရှိကြသေးလား၊ မစံပယ်တို့တစ်မိသားစုလုံး ရှိကြသေးလားအဒေါ်”

“ကျုပ်နဲ့တော့ တစ်ခါမျှပြန်မတွေ့တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သာရေး နာရေးသတင်းတော့ အဆက်မပြတ်ပါဘူး။ သူတို့သတင်းတွေကြားနေရပါ တယ်၊ အဒေါ်သားတစ်ယောက်က ကျောင်းဆရာလေ၊ မြို့ကို တစ်လ တစ်ခေါက်သွားရတယ်၊ တစ်ခါတလေ မစံပယ်နဲ့ဆုံပါတယ်တဲ့။ သူတို့ ရွှေဘို မှာပဲရှိကြပါတယ်”

“ဟင်- ဟုတ်လားအဒေါ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“တမြန်နှစ်ကတောင် တွေ့ခဲ့သေးတယ်ပြောတယ်၊ မစံပယ်မွေး ထားတဲ့သမီးလေးတောင် တော်တော် အရွယ်ရနေပြီတဲ့”

“သမီးလေး- ကျွန်တော့်သမီးလေး၊ မစံပယ် သမီးလေးမွေးတာ ကိုတော့ ကျွန်တော်သိတယ်အဒေါ်၊ မစံပယ်က သမီးလေးသုံးလသမီးက ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံလေး ကျွန်တော့်ကိုပို့ပေးဖူးပါတယ်”

“မစံပယ်တို့ဆီ မင်းလိုက်သွားချင်ရင်လွယ်လွယ်လေးပါကွယ်၊ သူတို့နေတာက ရွှေဘိုမှာ မြို့ထောင်စေတီနားတွင်တဲ့၊ စာအုပ်အငှားဆိုင် လေးဖွင့်ထားတယ်ပြောတယ်၊ သူ့ဘကြီးနာမည်က ကိုရာမောင်တဲ့ မှတ်သွား”

“မစံပယ်ဘကြီးဦးရာမောင်ကို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် တို့ မင်္ဂလာဆောင်တုံးက လာတယ်လေ”

“အေး- ဟုတ်တာပေါ့၊ ဦးရာမောင်နာမည်မေးပြီး စုံစမ်းရင် မစံပယ်တို့ကိုတွေ့ရမှာပါ”

“ကျွန်တော်လိုက်သွားမယ်၊ ဒီကအပြန် တစ်ခါတည်း လိုက်ရှာ လိုက်မယ်အဒေါ်”

“အေးကွယ်- မစံပယ်က သူ့သမီးလေးကိုလည်း သိပ် ချစ်ရှာ တယ်၊ မင်းလည်း ဒီကလေးကိုတွေ့ရင် ချစ်မှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်အဒေါ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့သားအမိကိုတွေ့ချင် လှပါပြီ၊ သူတို့ကိုရှာဖို့ ကျွန်တော်လာတာပါ၊ ကျွန်တော်နိုင်ငံခြားကပြန် ရောက်တာ တစ်ပတ်ပဲရှိပါသေးတယ်အဒေါ်”

“ဟုတ်လား၊ အေး-အေး- မင်းလိုက်လာတာကို ရွာကလူတွေ သိအောင် ပြောရဦးမယ်၊ တချို့က မစံပယ်ကို မင်း-ပစ်ပြေးသွားပြီလို့ ထင်နေကြတာကိုး၊ သံသယရှင်းအောင် ပြောရသေးတာပ”

“ဒါနဲ့- မစံပယ်တို့အိမ်ဘေးက ကိုသာလွန်တို့ မတဆုပ်တို့ရော ဘယ်ကိုပြောင်းသွားကြလဲအဒေါ်”

“မောင်သာလွန်က မတဆုပ်ဆုံးပြီးမကြာဘူး သူ့အရပ်သူ ပြန်သွားတာပဲလေ”

“ဟင်- မတဆုပ် ဆုံးသွားပြီလား”

နွေတမာန်

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးတွင်းကြီး မောင်သာလွန်တို့သစ်စခန်းကို ထမင်းသွားပို့ရင်း ပိုးထိပြီးဆုံးရှုတာ၊ မောင်သာလွန်က ဒီရွာသားမဟုတ်ဘူး၊ သစ်စခန်းမှာအလုပ်လုပ်လုပ်ရင်းက မတဆုပ်နဲ့ညားတာကိုး၊ မတဆုပ် မရှိတော့ သူ့အရပ်သူပြန်တယ်ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ မတဆုပ်ဆုံးတာလည်း ရွာ မီးမလောင်ခင်ကပဲ၊ မောင်သာလွန်ရွာကထွက်သွားတော့လည်း ရွာမီး မလောင်သေးဘူးကွဲ့”

“ဪ- ဆယ်ခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ အဖြစ်အပျက်တွေက အများကြီးပြောင်းလဲသွားပြီကိုး၊ ကျွန်တော်ကို ဒါတွေသိအောင်ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဒေါ်၊ ကျွန်တော်ရွှေဘိုကိုဝင်ရဦးမှာမို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေးကွယ်- အေး- အေး- မိသားစုတွေပြန်ဆုံကြပါစေကွယ်”

ဦးအောင်ဟိန်းက နှုတ်ဆက်ပြီး သရက်တောရွာမှ ပြန်လာခဲ့ လေသည်။

အခန်း (၈)

ဦးအောင်ဟိန်းသည် ကားကို ရွှေဘိုမြို့သို့ပြန်မောင်းစေပြီး မြို့ထောင့်စေတီရှိရာသို့လာခဲ့လေ၏။

မြို့ထောင့်စေတီအနီးသို့အရောက်တွင် စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဝင်စုံစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ဦးရာမောင်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုများ သိပါသလား ခင်ဗျာ”

“ဦးရာမောင်၊ နောင်ကြီးမေးတဲ့ဦးရာမောင်က အသက်ဘယ်အရွယ် လောက်ပါလဲ”

“အဲ- မစံပယ်အမေဒေါ်ဒေါ်ထားက အခုဆို အသက်၆၅နှစ် လောက်ရှိပြီဆိုတော့- ဦးရာမောင်အသက်က ခုနစ်ဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိပါ လိမ့်မယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့်- ရပ်ကွက်လူကြီးလုပ်သွားတဲ့ အဘရာမောင်ကိုမေးတာ ထင်ပါရဲ့”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဟုတ်ကဲ့- ဦးရာမောင်တို့က သရက်တောရွာအဆက်တွေပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က သရက်တောရွာက ဦးရာမောင်တူမကို တွေ့ချင်တာပါ”

“ဟာ- ဒါဆိုဟုတ်ပြီ၊ ဦးရာမောင်ကတော့ ဆုံးသွားပြီခင်ဗျာ၊ မနှစ်ကပဲ”

“ဟင်-”

“ကျန်တဲ့မိသားစုတွေရှိပါတယ်နောင်ကြီး၊ ဒီကနေ ဆက်မောင်း သွားလိုက်ပါ၊ လမ်းချိုးမရောက်ခင် ညာဖက်ခြမ်းကအိမ်ဟာ ဦးရာမောင် အိမ်ပါပဲ၊ အိမ်မှာ စာအုပ်အငှားဆိုင်လေးဖွင့်ထားပါတယ်၊ ရှုမဝစာအုပ် အငှားဆိုင်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးနဲ့အိမ်ဟာ ဦးရာမောင်အိမ်ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

လမ်းညွှန်လိုက်သည်နေရာအရောက်တွင်- “ရှုမဝစာပေ” ဆိုသောဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် သီးခြား အဆောက်အဦးလေးဆောက်ကာ ဖွင့်ထားသော စာအုပ်အငှားဆိုင်လေး ဖြစ်ပါ၏။

ဦးအောင်ဟိန်းက ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားကိုရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဆိုင်းထဲသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ- မိန်းမတစ်ယောက် လမ်းမဖက် သို့နောက်ကျောခိုင်း၍ စာအုပ်များကို စင်ပေါ်တွင်စီထပ်နေသည်ကိုမြင် လိုက်ရလေ၏။

ဦးအောင်ဟိန်းသည် နောက်ကျောမှမြင်သည်နှင့်ပင် ထိုအမျိုး သမီးမှာ မစံပယ်ဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်ပါသည်။

နေ့လည်ခင်းဖြစ်၍ ဆိုင်ထဲမှာတော့ လူရှင်းနေပါသည်။

မစံပယ်က ဆိုင်ရှေ့ကိုကားရပ်လိုက်သည်ကို မသိပဲ စာအုပ်များ ကိုသာ စီထပ်နေ၏။

ဦးအောင်ဟိန်းသည် ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲသို့တန်းဝင် သွားလိုက်သည်။

“မစံပယ်- မစံပယ်မဟုတ်လားဟင်”

နွေတမာန်

ဦးအောင်ဟိန်း၏နှုတ်ဆက်စကားသံကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်- အို- အမလေး- -”

ထိုအမျိုးသမီးက ဦးအောင်ဟိန်းကိုကြည့်ရင်း အံ့ဩစွာရေရွတ် လိုက်လေ၏။ သူမကား မစံပယ်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဒေါ်စံပယ်သည် ဦးအောင်ဟိန်းကိုကြည့်ရင်း အသားများတဆတ် ဆတ်တုန်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

“အ-အ- အစ်ကိုကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်မစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးပါကွယ်”

“အမလေး- အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးရောက်လာသေးတယ် နော်-”

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဒေါ်စံပယ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယိုင်ကနဲဖြစ် သွားလေသည်။

သူမက စာအုပ်စင်ကိုအားပြုကိုင်တွယ်ထားလိုက်၏။

“မစံပယ်-”

ဦးအောင်ဟိန်းက မစံပယ်အနီးသို့ပြေးသွားကာ မစံပယ်ကို ဖေးကိုင်ပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်စံပယ်က ဦးအောင်ဟိန်းကို ခေါင်းမော်ကြည့် ရင်း မျက်ရည်များကျလာလေ၏။

“မငိုပါနဲ့မစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးကိုခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

ဒေါ်စံပယ်က ဦးအောင်ဟိန်းကိုင်ထားသောလက်များကိုဖယ်ရှား လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးကို စိတ်နာနေသလား မစံပယ်”

“မစံပယ် အစ်ကိုကြီးကိုစိတ်မနာချင်ပေမယ့် မနာလို့ မဖြစ်လို့ စိတ်နာလိုက်ရပါတယ်အစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ် ဘဝထဲက အစ်ကိုကြီးကို ရင်နာနာနဲ့ပဲ ဖယ်ထုတ်ပစ်ခဲ့ပြီးပါပြီအစ်ကိုကြီးရယ်”

“မစံပယ်ရယ်- အစ်ကိုကြီး ရှင်းပြပါရစေဦး”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်လာတာတုံး၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီး မစံပယ်တို့ ဒီမှာနေတာသိသလဲ အစ်ကိုကြီး”

“အစ်ကိုကြီးကို ဒေါ်ခင်မွှေးက ပြောပြလိုက်လို့ ဒီအထိလိုက် တာနိုင်တာပါကွယ်၊ သရက်တောရွာကဒေါ်ခင်မွှေးကို မှန်တော့မှာတွေ့ခဲ့ ပြီး သူပြောပြလို့ လိုက်လာနိုင်တာပါမစံပယ်”

“ဪ- ခုအချိန်ကျမှ အစ်ကိုကြီးရောက်လာသေးတယ်နော်”

“အစ်ကိုကြီး ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ နိုင်ငံခြားမှာဆေးကု ခံနေရတာကို မစံပယ် သိတယ်မဟုတ်လားကွယ်၊ ကိုသာလွန်လာစုံစမ်းလို့ သိရတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုသာလွန်နဲ့ပေးလိုက်တဲ့ မစံပယ်ရဲ့စာကို အစ်ကိုကြီးရပါတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးနိုင်ငံခြားရောက်နေတာ မစံပယ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်- ဆေးကုတာ ဒီလောက်ထိပါကြာရသလား၊ မစံပယ်ဆီကို နိုင်ငံခြားကနေ ဆက်သွယ်လို့ မရတော့ဘူးတဲ့လား၊ မစံပယ်မှာ အစ်ကိုကြီးကို တမျှော်မျှော်နဲ့နေခဲ့ရတာ၊ နောက်ဆုံးတော့ သူ ငါ့ကို ပစ်ပြေးပါပြီလေလို့ စိတ်ဒုံးဒုံးချပြီး မစံပယ်ဘဝထဲက အစ်ကိုကြီး ကိုဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်”

“မစံပယ်ရယ်- အခု- အစ်ကိုကြီးပြန်ရောက်လာပြီလေ မစံပယ်”

“ပြန်ရောက်လာပြီ ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီးခွဲသွားတဲ့ အချိန်ကာလ ကိုလည်း ပြန်တွက်ကြည့်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဆယ်ခြောက်နှစ်- ဆယ်ခြောက်နှစ်ရှိပြီအစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အခုမှပြန်လာလို့ မစံပယ်တို့အတွက် အခါနှောင်းပါပြီအစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဟင်- မစံပယ်၊ မစံပယ် အိမ်ထောင်များကျနေလို့လား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မစံပယ် ဒီလိုမိန်းမမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ လင်သား အသက်ရှင်ရက်ရှိနေသေးတာ သိရက်နဲ့ နောက်တစ်ယောက်ယူမယ့်မိန်းမမျိုး မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ယုံပါတယ်မစံပယ်၊ ဒါဖြင့်- မစံပယ် အစ်ကိုကြီးကို စိတ်နာနေ တာပေါ့”

နွေတမာန်

“စိတ်မနာချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နာလောက်စရာတွေက ဖြစ်လာတယ်။ အစ်ကိုကြီးသွားခါစတုန်းက ပတ်ဝန်းကျင်က လင်ပစ်မရယ်လို့ စကားတင်းဆိုကြတာကို ကြိုတင်ခံနိုင်ခဲ့ပါသေးတယ်။ တစ်နေ့ အစ်ကိုကြီး ပြန်လာမှာပဲလေဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ အားတင်းထားနိုင်ပါသေးတယ်။ ဆယ်နှစ်ကျော်လာတဲ့အချိန်မှာတော့ မစ်ပယ် သံသယတွေဝင်လာတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောတဲ့ လင်ပစ်မ-ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို ကိုယ်တိုင်လက်ခံလိုက်ရတယ်”

“မစ်ပယ်ရယ်- အခု အစ်ကိုကြီး ဒီအထိလိုက်လာတာ မစ်ပယ်ကို သံယောဇဉ်မကုန်လို့ဆိုတာ ယုံပါ မစ်ပယ်။ အစ်ကိုကြီး နိုင်ငံခြားကပြန်လာတာ တစ်ပတ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ မစ်ပယ်ဆီကို အရောက်လိုက်လာတာပါ။ ပြီးတော့- အစ်ကိုကြီး မစ်ပယ်တို့ကို မဆက်သွယ်ပဲနေတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ အစ်ကိုကြီးဆေးကုနေတုံးပဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့တပည့်တစ်ယောက်ကို မစ်ပယ်တို့ဆီ လွှတ်လိုက်ပါသေးတယ်။ သရက်တောတစ်ရွာ လုံးမီးလောင်သွားတယ်ဆိုတာသိရလို့ အစ်ကိုကြီးတပည့်လည်း ဆက်မစုံစမ်းနိုင်ပဲပြန်လာခဲ့ရတာပါ။ ဒါတောင် နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လွှတ်ပါသေးတယ်။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းမှာ စုံစမ်းဖို့လွှတ်လိုက်တာပါ။ အဲဒီတော့လည်း သစ်စခန်းက ဖျက်သိမ်းသွားပြီတဲ့မစ်ပယ်”

“ရွာမီးလောင်ပြီးတော့- ဘကြီးလာခေါ်လို့ မစ်ပယ်တို့ ဒီကိုပါ လာကြတာပါအစ်ကိုကြီး”

“မစ်ပယ်သံသယကင်းအောင် အစ်ကိုကြီးမှာသက်သေပြစရာပါပါတယ်မစ်ပယ်”

ဦးအောင်ဟိန်းက လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာအသင့်ထည့်လာသည့် သတင်းစာအဟောင်းလေးကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦးမစ်ပယ်။ မစ်ပယ်တို့သားအမိဓာတ်ပုံနဲ့ သတင်းစာထဲမှာထည့်ခဲ့တဲ့ကြော်ငြာပါ။ ၁၉၉၆ခုနှစ်ကထည့်ခဲ့တဲ့ကြော်ငြာပါမစ်ပယ်”

ဦးအောင်ဟိန်းက ကြော်ငြာပါစာမျက်နှာကိုလှန်ပြရင်း ပြောလိုက်၏။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဟင်- မစ်ပယ်တို့ သတင်းစာမှာ အဲဒါပါတာကို မသိရပါဘူး အစ်ကိုကြီး”

ဒေါ်စံပယ်က သတင်းစာကြော်ငြာကိုကြည့်၍ အံ့လည်းအံ့သြကာ ဦးအောင်ဟိန်းအပေါ်မှာ စိတ်ပြေသွားလေသည်။

ဒေါ်စံပယ်က မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုထိမ်းသိမ်းကာ ဣန္ဒြေပြန်ဆည်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ လာပါလေ၊ အိမ်ထဲကိုဝင်ပါဦး၊ ဒီမှာ မတ်တပ်ကြီး စကားပြောရတာ မကောင်းပါဘူး၊ လာ- အစ်ကိုကြီး”

“မစ်ပယ်- အစ်ကိုကြီးသမီးလေးရောဟင်၊ အစ်ကိုကြီးသမီးလေး ဝမ်းပုံရောကွယ်”

ဒေါ်စံပယ်က ဦးအောင်ဟိန်းအမေးကို ချက်ချင်းမဖြေသေးပဲ ငေးကြည့်နေသည်။

“ဟင်- မစ်ပယ်၊ သမီးလေးရော၊ သမီးလေးဝမ်းပုံရော၊ ပြီးတော့- မစ်ပယ်အမေ ဒေါ်ဒေါ်ထားရော၊ မစ်ပယ် အခု ဘယ်သူတွေနဲ့နေနေရသလဲ”

ဒေါ်စံပယ်က သက်ပြင်းချလိုက်ကာ-

“သမီးလေး ရှိပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ စာအုပ်ဆိုင်ကို စာအုပ်အသစ်တွေ သွားဝယ်နေပါတယ်၊ ပြန်လာတော့မှာပါ။ အမေကတော့ မနှစ်ကပဲ ဆုံးသွားတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ဟင်- ဒေါ်ဒေါ်ထား ဆုံးသွားပြီ၊ ဒေါ်ခင်မွှေးက ဒေါ်ဒေါ်ထားဆုံးတာကို မသိဘူးထင်တယ်၊ ဘာမှမပြောလိုက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွာကလူတွေနဲ့မတွေ့ဖြစ်တာ တော်တော်ကြာပြီ၊ ကိုယ့်ရွာသားတွေနဲ့တွေ့မှသာ ဒီကသတင်းတွေကို ပြောနိုင်တာကိုး၊ ဒေါ်ကြီးမွှေး သိမှာမဟုတ်သေးဘူး၊ အမေလည်းဆုံးပြီ၊ ဘကြီးဦးရာမောင်လည်း ဆုံးပါပြီ၊ မနှစ်ကပဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးကြတယ်၊ အခု မစ်ပယ်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းပါ”

“ဖြစ်ရလေမစ်ပယ်ရယ်- နေထိုင်စားသောက်ရေးကော အဆင်ပြေရဲ့လား၊ အစ်ကိုကြီး အပြစ်တွေပါလေ၊ အစ်ကိုကြီးတာဝန်မဲ့ခဲ့တယ်၊ သမီး

ဇွေတမာန်

လေးကို တွေ့ချင်လိုက်တာ မစံပယ်ရယ်၊ အစ်ကိုကြီးမှာ မစံပယ်တို့သားအမိ ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ပြီး အလွမ်းဖြေနေရတာပါကွယ်၊ သမီးလေးက ခုဆို တော်တော်အရွယ်ရောက်နေပြီပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆယ်တန်းတောင် အောင်ပြီးပါပြီ၊ ဒီနှစ်အောင် တာပါ”

“ဟာ- မစံပယ်ရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ အစ်ကိုကြီးသမီးလေး ကို ထူးထူးချွန်ချွန်ဖြစ်အောင် ပညာသင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မစံပယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး သမီးလေးရှေ့ရေးကို အစ်ကိုကြီးပဲတာဝန်ယူသွားပါတော့မယ်၊ မစံပယ်တို့သားအမိ ရန်ကုန်ကိုသာ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ပါတော့”

“အိမ်ထဲကိုသွားကြစို့အစ်ကိုကြီး၊ ဆယ်ခြောက်နှစ်စာ ကိစ္စကို တစ်ထိုင်တည်းဖြေရှင်းလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မစံပယ်မှာလည်း ပြောစရာစကား တွေရှိပါသေးတယ်”

အခန်း (၉)

ကိုအောင်ဟိန်းနှင့်မစံပယ်တို့ နောက်ဖက်အိမ်မကြီးထဲမှ ညှဉ်ခန်း ထဲသို့ရောက်သွားကြလေသည်။

ညှဉ်ခန်းတွင်ထိုင်မိသည်နှင့် ကိုအောင်ဟိန်းက သူနိုင်ငံခြားတွင် ကြာမြင့်နေရသည့်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးမှာအပြစ်ရှိပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးတာဝန်မဲ့ခဲ့ပါတယ် မစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ အစ်ကိုကြီး မစံပယ်တို့သားအမိကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားပြီး အစ်ကိုကြီးပျက်ကွက်မှုတွေအတွက် အတိုးချပြီး တာဝန် ယူပါ့မယ်ကွယ်”

“မစံပယ် အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာထားခဲ့တဲ့ အထင်မှားမှုတွေတော့ ပျောက်ပါပြီအစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်က အစ်ကိုကြီးကို ချစ်ခဲ့ရသူပါလေ၊ မစံပယ် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်အစ်ကိုကြီးရယ်- မစံပယ်တို့ကို ရန်ကုန်ခေါ် သွားမယ်ဆိုတာကတော့- အခုအချိန်မှာ မစံပယ်တို့ အသက်တွေက မငယ် တော့ပါဘူးအစ်ကိုကြီးရယ်”

ဇွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဘာဆိုလို့လဲမစံပယ်ရယ်၊ အစ်ကိုကြီးက မစံပယ်ကို ငယ်ရွယ် တုန်းကလို ပူလောင်တဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ပေါင်းသင်းချင်လို့ ခေါ်နေတာမှမဟုတ်တာ၊ မစံပယ်ဟာ အစ်ကိုကြီးရဲ့တရားဝင်ဇနီးပဲ၊ ပြီးတော့- အစ်ကိုကြီးတို့မှာ သမီးလေးဝှမ်းပုံရှိနေသေးတယ်လေ၊ သားသမီးဆိုတာ မိခင်နဲ့ဖခင်ကို ပိုပြီးခိုင်မြဲအောင်ချည်နှောင်ပေးတဲ့ကြိုးကလေးလို့ အစ်ကိုကြီးပြောခဲ့တာ မစံပယ် မှတ်မိသေးလားဟင်”

“မှတ်မိပါတယ်အစ်ကိုကြီး၊ ခက်တာက သမီးလေး၊ သမီးလေး ကိုပြောဖို့ ခက်ပါလိမ့်မယ်အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဘာခက်ရမှာလဲကွဲ့၊ ဖခင်ရင်းက ကိုယ့်ဇနီးနဲ့သမီး ကိုလာခေါ်နေ ပြီပဲ၊ သမီးလေးသာသိရင် ဝမ်းသာမှာမဟုတ်လားမစံပယ်ရယ်”

မစံပယ်က ကိုအောင်ဟိန်းမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်း ချလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီးကို ဒေါ်ကြီးမွေးက ဘာတွေပြောပြလိုက်သေးလဲ ဟင်”

“ဒေါ်ခင်မွေးက မစံပယ် အစ်ကိုကြီးကို သစ္စာရှိရှိ စောင့်နေတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ သမီးလေးကိုသိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်ပါ တယ်မစံပယ်”

“ဒါပဲလားအစ်ကိုကြီးရယ်”

“နောက်ထပ် ဘာများပြောစရာရှိသေးလို့လဲမစံပယ်ရယ်၊ အစ်ကိုကြီးကို လျှို့ဝှက်မထားပါနဲ့၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ မစံပယ်”

မစံပယ်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

“မစံပယ် အစ်ကိုကြီးကိုပြောမထွက်ဘူး၊ ပြောရမှာလဲ အားနာ တယ်”

“ဟင်- ဘာများလဲမစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးရင်ထိတ်လိုက်တာ မစံပယ်ရယ်၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါမစံပယ်”

“အင်းလေ- ပြောစရာရှိတာ ပြောထားမှပဲ အေးမှာပါ၊ ဒီလိုပါ အစ်ကိုကြီး-”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဇွေတမာန်

မစံပယ်က ဆက်မပြောသေးပဲ ကိုအောင်ဟိန်းမျက်နှာကို ကြည့် လိုက်ပြန်သည်။

“မစံပယ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုကြီး၊ သမီးလေးက- သမီးလေးက အစ်ကိုကြီးကို ဖအေရယ်လို့ သိမထားပါဘူးအစ်ကိုကြီး”

“ဟင်-”

“ဒီလိုပါအစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးပြန်လာနိုး ပြန်လာနိုးနဲ့ မစံပယ်တို့ မျှော်လိုက်ရတာ သုံးနှစ်ကြာသွားတဲ့အချိန်မှာတော့ မစံပယ်ရော အမေရော အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာ သံသယဝင်ခဲ့ရပါတယ်၊ စိတ်နာခဲ့ရပါတယ်အစ်ကိုကြီး ရယ်”

“ဖြစ်ရလေမစံပယ်ရယ်- အေးလေ- ဒါတော့ သဘာဝမို့ အစ်ကို ကြီးနားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ အစ်ကိုကြီးကလည်း ပျက်ကွက်မိတာကိုး”

“သမီးလေးကလည်း တဖြည်းဖြည်းလူမှန်းသိတတ်တဲ့အရွယ် ရောက်လာပြီ၊ စကားတတ်ရင် သူ့အဖေ ဘယ်မှာလဲလို့မေးတော့မယ်၊ သမီးလေးရင်ထဲမှာ သူ့အဖေဟာ မစံပယ်တို့မိသားစုကို ပစ်ပြေးသွားတယ် ဆိုတဲ့အသိမျိုး ဝင်လာမှာကိုးမိတယ်၊ သမီးလေးအသိထဲမှာ အဖေသေသွား ပြီလို့ သိထားတာကမှ ကောင်းဦးမယ်လို့ တွေးမိတယ်အစ်ကိုကြီး”

“ဟင်-”

“မစံပယ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက အမေရော မစံပယ်ပါ အစ်ကိုကြီးကို စိတ်နာနေကြပါတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ အမေနဲ့မစံပယ်တိုင်ပင်ပြီး သမီးလေးကို သူ့အဖေဟာ သေသွားပြီလို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြော ထားခဲ့လိုက်ပါတယ်အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဖြစ်ရလေမစံပယ်ရယ်-”

“သမီးကို သူ့အဖေနာမည် ဘယ်သူလဲဆိုတာတောင် ပြောပြ မထားခဲ့ပါဘူးအစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ရွာကနေ ထွက်လာရ တာလည်း အဲဒီအကြောင်းတွေ ပါပါတယ်၊ မစံပယ်ကို အစ်ကိုကြီးထားပစ်ခဲ့ တယ်လို့ သိတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မနေချင်တော့လို့ပါ၊ ဒါနဲ့ ဘကြီး လာခေါ်တဲ့ အခါမှာ ရွာကနေအပြီးထွက်လာခဲ့တာပါ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဒီလိုလား- ဒါဖြင့် သမီးလေးရင်ထဲမှာ အဖေဆိုတာ ရှိမနေဘူး ပေါ့မစံပယ်”

“သေသွားပြီလို့ ထင်နေရာတာပါ အစ်ကိုကြီး၊ ကျောင်းအပ်တော့ လည်း ဘကြီးဦးရာမောင်က လိုက်အပ်ပေးတော့ အဖအမည်နေရာမှာ ဘကြီးနာမည်ကိုပဲ ထည့်လိုက်တယ်လေ၊ ကျောင်းစာရင်းနဲ့မှတ်ပုံတင်ထဲ မှာ အဖအမည်က ဘကြီးနာမည် ဦးရာမောင်ဖြစ်နေပါတယ်”

“အဘဦးရာမောင်ကိုပဲ သူ့အဖေလို့ထင်နေတာမျိုးလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးရာမောင်ဟာ သူ့ အဘွားရဲ့ အစ်ကို- သူ့အဘိုးဆိုတာ သိပါတယ်၊ သမီးလေးက သိပ်နားလည်မှု ရှိရပါတယ်၊ မစံပယ်က အဖေအကြောင်း မမေးစေချင်မှန်းသိတော့- မမေးရှာပါဘူး”

“ဪ- သမီးလေးဝမ်းပုံက အစ်ကိုကြီးကို သေသွားပြီလို့ထင် နေတာပေါ့နော်”

“သမီးလေးနာမည်ကို **ပန်းနု**-လို့ မှည့်ထားပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“**ပန်းနု**”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငယ်ငယ်ကတော့ ဖြူဖြူဝဝလေးမို့ နာမည်မပေး ရသေးခင် ဝမ်းပုံလို့ခေါ်ခဲ့တာပါ အစ်ကိုကြီး၊ ခုတော့- သမီးနာမည်က ပန်းနု တဲ့”

“ပန်းနုဆိုတဲ့နာမည်လေးကလည်း လှသားပဲမစံပယ်၊ အင်းလေ- အစ်ကိုကြီးကိုသေသွားပြီလို့ မစံပယ်တို့ ပြောထားတာကို အစ်ကိုကြီးနားလည် မှုရှိပါတယ်လေ၊ ခုတော့- သူ့အဖေပြန်ရောက်လာပြီဆိုတာကို သမီးလေးကို ရှင်းပြရမှာပေါ့မစံပယ်ရယ်”

မစံပယ်က ကိုအောင်ဟိန်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာကြည့် လိုက်လေသည်။

မစံပယ်က ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း-

“မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီလိုမဖြစ်ဘူး အစ်ကိုကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မစံပယ်ရယ်”

နွေတမာန်

“သမီးကို သူ့အဖေသေပြီလို့ ပြောထားတာလေ၊ ခုမှပြန်ရောက် လာတယ်လို့ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်ကို စကားပလောင်း ဗလဲပြောတယ်ဆိုပြီး အထင်အမြင်သေးမှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လဲ မစံပယ်ရယ်၊ သမီးလေးနားလည်အောင် အစ်ကိုကြီး ရှင်းပြမှာပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူးအစ်ကိုကြီး၊ သမီးလေးစိတ်ထဲမှာ အမေကို အထင် အမြင်သေးသွားမှာ စိုးမိပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း အထင်သေးသွားပါ လိမ့်မယ်၊ သူ တစ်သက်လုံးသိထားတဲ့အသိအတိုင်းပဲ ရှိစေချင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်”

“မစံပယ်ကလဲကွယ်- စိုးရိမ်စရာမဟုတ်တာ ကြံဖန် စိုးရိမ် နေပြန်ပါပြီ”

“သမီးပန်းနုက အသက်အရွယ်ငယ်ငယ်၊ အတွေ့အကြုံမရှိသေး တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ အစ်ကိုကြီး၊ သမီးကို စိတ်ဒဏ်ရာမဖြစ်စေ ချင်ဘူး၊ သူ့မှာ ဆယ်တန်းအောင်ခါစ စိတ်တက်ကြွနေတဲ့ အချိန်မျိုးပါ၊ သမီးကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာအကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲ မဝင်စေချင်ဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဒါဖြင့်-”

“ဟော- အစ်ကိုကြီး၊ ဟိုမှာ သမီးလေးပြန်လာပြီ”

မစံပယ်က အိမ်အပြင်ကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

ကိုအောင်ဟိန်းလည်း အိမ်ရှေ့ကို လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဆိုင်းရှေ့တွင် စက်ဘီးဒေါက်ထောက်၍ရပ်လိုက်သောမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။

“ဪ- ငါ့သမီးလေးပါလား၊ ချစ်စရာကောင်းလှချည်လား သမီးလေးရယ်”

ဦးအောင်ဟိန်းက စိတ်တွင်းမှရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး- မစံပယ်တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ လောလောဆယ် သမီးလေးကို ဘာမှမပြောလိုက်ပါနဲ့ဦး၊ အစ်ကိုကြီးကို သူ့အဖေအနေနဲ့

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

မိတ်ဆက်မပေးပါရစေနဲ့ဦး အစ်ကိုကြီး၊ နောင်မှ မစံပယ် အေးအေး ဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်၊ နော်- အစ်ကိုကြီး”

ဒေါ်စံပယ်က ပန်းနုအိမ်ထဲဝင်မလာခင် ဦးအောင်ဟိန်းကို တောင်းပန်လိုက်သည်။

ပန်းနုသည် ဝယ်လာသောစာအုပ်များကို စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲမှ ထုတ်ယူပြီး- ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာလေသည်။ ဆိုင်ထဲတွင် လူမတွေ့ရ၍ မိခင် ဖြစ်သူကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“မေမေ- သမီးပြန်ရောက်ပြီ”

ပန်းနုက အသံပေးရင်း စာအုပ်များကို ဆိုင်ထဲကစားပွဲပေါ်တင် ခဲ့ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

“မေမေရေ- အို- ဧည့်သည်ရောက်နေတာကိုး”

ပန်းနုက အိမ်ထဲဝင်အလာတွင် ဦးအောင်ဟိန်းကိုမြင်လိုက်၍ ကိုယ်ကိုယ့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်၊ လာပါဦး သမီးရယ်”

ပန်းနုက ဦးအောင်ဟိန်းရှေ့တွင် ခေါင်းကလေးငုံကာ ဆက်တီ ကုလားထိုင်တွင် မိခင်ဘေး၌ထိုင်လိုက်သည်။

ဦးအောင်ဟိန်းက ပန်းနု၏ရိုးသားရိုကျိုးသောအမူအရာလေး ကိုကြည့်ကာ ချစ်ခင်စိတ်ဝင်သွားရသည်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးလှချည်လား သမီးလေးရယ်။

ဦးအောင်ဟိန်းသည် သမီးဖြစ်သူကို “သမီး” လို့ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် ခေါ်ပြီး ပွေ့ဖက်ချင်စိတ်တွေကို ထိမ်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။

“သမီးပန်းနု၊ ဟောဒီဦးလေးက မေမေတို့ရဲ့မိတ်ဆွေ လည်း မိတ်ဆွေ၊ ကျေးဇူးရှင်လည်း ကျေးဇူးရှင်ဖြစ် တဲ့ ဦးအောင်ဟိန်းတဲ့သမီး”

ပန်းနုက ဦးအောင်ဟိန်းကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဦး အောင်ဟိန်းနှင့်အကြည့်ချင်းအဆုံတွင် ဦးအောင်ဟိန်းက မေးလိုက်သည်။

“သမီး- သမီးလေး- အဲ- သမီးက ဆယ်တန်း အောင်ပြီးပြီ

ဆို”

ဇွေတမာန်

ဦးအောင်ဟိန်းက သူ့စကားကို လောကဝတ်စကားဖြင့် ရောချ လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါလေးလေး၊ သမီး ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်ထားပါ တယ်ရှင့်”

လေးလေး-တဲ့လား သမီးရယ်။

“သမီးနာမည်က ပန်းနုလို့ခေါ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးဦးအောင်ဟိန်း၊ သမီးရေ- ဦးအောင်ဟိန်းက နိုင်ငံခြားကိုအကြာကြီးသွားနေလို့ မေမေတို့နဲ့ ခုမှပြန်တွေ့ရတာကွဲ့၊ သမီးမမွေးခင်ကတော့ ရွာကို ခဏခဏ ရောက် လာတတ်တယ်၊ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းက သစ်တွေလာဝယ်နေကျလေ၊ ဦးအောင်ဟိန်းဟာ သမီးအဖေရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပဲ”

“အို- ဟုတ်လားမေမေ၊ ခုလို သမီးတို့အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိဖူး တဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်လေးလေး”

ဦးအောင်ဟိန်းအနေနှင့်တော့ ပန်းနုကို အကြောင်းစုံဖွင့်ပြော လိုက်ချင်ပါသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်ပြောပြီး သူတို့သားအမိကို ရန်ကုန် တစ်ပါတည်းခေါ်သွားချင်သည်။ “သမီးစိတ်ထိခိုက်သွားမှာစိုးလို့ မပြောပါနဲ့ ဦး”-ဆိုသော မစံပယ်သဘောထားကို ဦးအောင်ဟိန်း နားမလည်နိုင်ပေ။

“ဟင်- မေမေ၊ လေးလေးကို ဘာမှလည်း မကျွေးပါလား၊ ဒီတိုင်းကြီးပဲ ထိုင်စကားပြောနေရသလား မေမေရယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့သမီးရယ်၊ မေမေလည်း အစ်ကိုကြီးကို ပြန်တွေ့လို့ ဝမ်းသာပြီး ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောရတာနဲ့ပဲ ဧည့်ခံဖို့မေ့နေတယ်၊ သမီးပဲ လက်ဖက်လေးသုပ်ပြီး ရေခဲခွေးကြမ်းလေးနဲ့ ယူခဲ့ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ၊ လေးလေး ထိုင်ပါဦးရှင့်”

ပန်းနုက ဦးအောင်ဟိန်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး နောက်ဖက်ခန်းထဲ သို့ထွက်သွားလေသည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“မစံပယ်ရယ်- သမီးကို အဖြစ်မှန်တွေဖွင့်ပြောလိုက်ရအောင်ပါ၊ မစံပယ်တို့သားအမိကို အစ်ကိုကြီးလာခေါ်တာလေ၊ အမှန်အတိုင်းပြောမှ သမီးအတွက်လည်း စိတ်ရှင်းမှာပေါ့မစံပယ်”

“မစံပယ်တို့ကို လာခေါ်တာ၊ ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီးဘာသာ တစ်ဖက်သတ်ခေါ်ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ ပေါ်လာ ပြီး အလွယ်တကူလိုက်ခဲ့ပါလို့ခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲအစ်ကိုကြီး”

“မစံပယ် အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာ စိတ်ပြောင်းသွားလို့လားဟင်”

“မစံပယ် စိတ်ပြောင်းတာ မပြောင်းတာထက် အခြေအနေ တွေက ပြောင်းလဲသွားတာပါအစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့မစံပယ် ပြန်ပြီး ပေါင်းစပ်ဖို့ ကိစ္စကတော့ စဉ်းစားပါရစေဦးအစ်ကိုကြီးရယ်”

“မစံပယ်ရယ်- အစ်ကိုကြီးက ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်ပြန်ပြီး နောက်ပိုင်းရဦးမယ့်ကိန်းပါလား၊ ဘာစဉ်းစားစရာ လိုလို့လဲမစံပယ်၊ မစံပယ်တို့သားအမိလည်း မိန်းမသားနှစ်ယောက်ထဲရုန်းကန်နေရတယ်၊ တခြား ငဲ့ကွက်စရာလူလည်းမရှိတူ၊ ဒီအချိန်မှာ အစ်ကိုကြီးက ပြန်ရောက် လာတယ်၊ အစ်ကိုကြီးဆိုတာလည်း သမီးလေးပန်းနုရဲ့အဖေပဲလေ၊ မိသားစုတွေ ပြန်ပြီးပေါင်းစည်းရမှာကို ဘာများစဉ်းစားချင်သေးလို့လဲ မစံပယ်ရဲ့”

“မစံပယ်က မိန်းမသားပါ၊ ပြီးတော့- သမီးလေးအတွက်လည်း ထည့်တွက်ရပါသေးတယ်၊ အဖေသေသွားပြီလို့ပြောထားပြီး ဒီအရွယ်ကြီး ရောက်မှ လူတစ်ယောက်ကို သူ့အဖေပါလို့ပြောပြီး ကောက်ယူလိုက်လို့ သမီးက ယုံမတဲ့လား၊ သမီးသဘောတူတဲ့အထိ မစံပယ် ဖြောင့်ဖျါရစေဦး၊ နော်- အစ်ကိုကြီး”

“ဪ- မစံပယ်က သမီးကိုယ်တိုင် သဘောတူလာအောင် ဖြောင့်ဖျါချင်သေးတာလား၊ အစ်ကိုကြီးကို ငြင်းနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကလေးကလားစကားတွေ မပြောပါနဲ့အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မစံပယ်တို့ မငယ်တော့ပါဘူး၊ နားရှက်စရာ”

ခေါ်စံပယ်၏အပြောကြောင့် ဦးအောင်ဟိန်းက ရယ်မောလိုက် သည်။

နွေတမာန်

“ဪ- မစံပယ်၊ မစံပယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ ရှက်တတ်ကြောက်တတ်တုန်းကိုး၊ အဲဒီလို မိန်းမပီသတဲ့ဟန်မျိုးလေးတွေကိုပဲ အစ်ကိုကြီးက ချစ်နေရတာပါမစံပယ်ရယ်”

“ပြောပြန်ပြီ”

“ကဲ- ဒါဖြင့်- သမီးလေးနားဝင်အောင် မစံပယ် ပြောပြီးတဲ့အထိ အစ်ကိုကြီးစောင့်ပါ့မယ် မစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးလည်း မပြန်သေးဘူး၊ ဒီမြို့က တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာတည်းပြီး တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက် နေလိုက်ဦးမယ်လေ၊ ဒီကြားထဲမှာ မစံပယ် သမီးကို နားဝင်အောင်ပြောပြထားပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား မစံပယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကိုကြီး၊ ဒါနဲ့ မေးပါရစေဦးအစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့အစ်မ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကရော”

“မမကြီးရှိတယ်လေ၊ ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ”

“မမကြီးဒေါ်ဒေစီဟိန်းက မစံပယ်တို့လိုက်လာရင် ကြည့်ဖြူပါ့မလား၊ အဲဒါကို မေးတာပါ အစ်ကိုကြီး”

“မမကြီးက အစ်ကိုကြီးသဘောပါ၊ ဘာမှဝင်ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး မစံပယ်”

“အစ်ကိုကြီးပြောပုံကလဲ- ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကို အစ်ကိုကြီး ဘာမှ မပြောရသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်မစံပယ်၊ မစံပယ်ကို ရှာလို့တွေ့မတွေ့ မသေချာ သေးလို့ မပြောသေးတာပါ၊ စိတ်ပြောလက်ပျောက် ခရီးထွက် မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာလိုက်တာ”

“အစ်ကိုကြီးဟာလေ- ဟိုတုန်းကလည်း မစံပယ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး မမကြီးကို မပြောရဲသေးလို့ဆိုပြီး ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူးနော်၊ မမကြီးဒေစီဟိန်းက ခုထိ မစံပယ်ကို မသိသေးဘူးပေါ့အစ်ကိုကြီး”

“ဟုတ်တယ်မစံပယ်၊ ဒါပေမယ့်- မမကြီးက သဘောတူတယ် မတူဘူးလို့ ဝေဖန်နေမှာမဟုတ်ပါဘူးမစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးလည်း လူငယ်လေး မှမဟုတ်တော့တာ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“လက်ထပ်ပြီး ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ကြာမှ အပျိုရွယ်သမီးလေးကိုခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာရင် မမကြီးက မစံပယ်ကို ဘယ်လိုများထင်မှာပါလိမ့်၊ အထင်များ သေးမလားမသိဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

“မစံပယ်ရယ်- ဒါတွေတွေ့ပြီး စိတ်ပူမနေပါနဲ့ကွာ၊ သမီးကိုသာ နားဝင်အောင်ဖြောင့်ဖျပါ၊ အစ်ကိုကြီးဖက်ကို စိတ်ချပါကွယ်”

“ဒါနဲ့- အစ်ကိုကြီးသားလေး ဝေယံဟိန်းရော”

“သားက ဘွဲ့တောင်ရပြီးနေပြီမစံပယ်”

“လူကြီးဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့မစံပယ်ကိစ္စကိုများ ဝင်ပြီး စွက်ဖက်နေဦးမလားရှင်”

“မပူပါနဲ့မစံပယ်၊ သားကလည်း အစ်ကိုကြီးသဘောပါပဲ၊ သူလည်းခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ပါ၊ နားလည်မှုရှိပါတယ်မစံပယ်”

“ဟော- အစ်ကိုကြီး၊ သမီးလေးပြန်ထွက်လာပြီ၊ သမီးရှေ့မှာ စကားပြောဆင်ခြင်လိုက်ပါဦးနော်၊ အစ်ကိုကြီးဖြစ်စေချင်သလိုဖြစ်အောင် မစံပယ်ကြိုးစားပါမယ်”

“စိတ်ချပါမစံပယ်ရယ်-”

အခန်း (၁၀)

ဝေယံဟိန်းက ရဲရဲနီလွင်တို့တိုက်ရှေ့အရောက်တွင် ကားကိုရပ် ပြီး ဟွန်းကိုသံရှည်ဆွဲ၍တီးလိုက်လေ၏။

ဟွန်းတီးသံကြောင့် အိမ်ထဲမှ ရဲရဲနီလွင် ပြေးထွက်လာသည်။

ဝေယံဟိန်း ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

ကားအသစ်ကြီးပေါ်မှဆင်းလာသောဝေယံဟိန်းကိုအမြင်တွင် ရဲရဲနီလွင် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟယ်- ကိုဝေ၊ ဒီကားဟွန်းသံမကြားဖူးပါဘူးလို့ ထွက်ကြည့်တာကို ဝေဖြစ်နေတာကိုး၊ ကားကအသစ်ကြီးပါလား၊ ဘယ်ကကားလဲကိုဝေ”

“ဘယ်ကကားဖြစ်မှာလဲ ရဲရဲရ၊ ငါစီးလာတာ ငါ့ကားပေါ့”

“ဟယ်- တကယ်”

နွေတမာန်

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေက ဦးလေးသိန်းကားကိုသုံးနေတော့ ငါသုံးဖို့ ကားတစ်စီးသပ်သပ်ဝယ်ပေးတာလေ၊ အန်ကယ်နီမောင်က နင့်ကိုမပြောဘူး လားရဲ့ရဲ့၊ ကားသွားကြည့်တုန်းက အန်ကယ်နီမောင်လည်း ပါတယ်”

“ဟယ်- ကြည့်စမ်း၊ ဖေဖေက ဘာမှမပြောဘူး၊ ကိုဝေက ကားအသစ်ကြီးရပြီဆိုပြီး ရဲရဲကိုလာကြွားတာပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့ကွ-”

“ဒါဆိုရင် ကားပေါ်တက်မယ်၊ ကိုဝေမောင်းပေတော့”

ရဲရဲက ပြောပြောဆိုဆို ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ တက်ထိုင်လိုက်လေ သည်။

“နေပါဦးရဲရဲရ- အဝတ်အစားလေးဘာလေး မလဲတော့ဘူး လား”

“ဟင့်အင်း- မလဲပါဘူး၊ ရဲရဲက အိမ်မှာနေနေ အပြင်ထွက်ထွက် အမြဲလှအောင်ပြင်ထားပြီးသား၊ ကဲ-ပါ- ကားပေါ်တက်ပါ၊ မောင်းစမ်းပါ ကိုဝေ၊ ကိုဝေကား အသစ်ကြီးကို စီးကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ ရဲရဲရ”

ဝေယံဟိန်းက ကားပေါ်တက်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ မောင်းချင်တဲ့နေရာမောင်းပေတော့ ကိုဝေ၊ ကိုဝေ ရဲရဲကိုလာကြွားတာ တန်အောင်လို့ တဝကြီးစီးပစ်လိုက်မယ်”

“ဟာ- မှားပါတယ်ဗျာ၊ လာကြွားမိတာ မှားပါပြီ”

နဖူးကိုလက်ဖြင့်ရိုက်ပြီးပြောလိုက်သည့် ဝေယံဟိန်းအမူအရာကို ကြည့်ပြီး ရဲရဲကရယ်လိုက်သည်။

ဝေယံဟိန်းက နှုတ်မှမှားပါပြီပြောသော်လည်း ကားကို မောင်း ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ရဲရဲကို မေးမနေတော့ပဲ ဦးတည်ရာ မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

ရဲရဲနီလွင်စိတ်ထဲမှာ ကြည့်နူးနေပါသည်။ ဝေယံဟိန်းက ကား အသစ်ရတာကို လာပြသည့်အတွက်လည်း ကြေနှပ်နေလေ၏။ သူ့ကို အရေးတယူရှိတယ်လို့လည်း လိုရာဆွဲတွေးပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဝေယံဟိန်းမောင်းလာသောကားက ရွှေဂုံတိုင်မီးပွိုင့်ကို ကျော် လာသည်။

ရဲရဲက ရုတ်တရက် ဝေယံဟိန်းလက်မောင်းကို ပုတ်ကာ ပြော လိုက်သည်။

“ကိုဝေ- ဝင်ဘာလမ်းထဲကျ ချိုးဝင်လိုက်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲရဲရဲ”

“ကြည့်ပြာတို့အိမ် ခဏဝင်ချင်လို့ပါ၊ ကြည့်ပြာတို့အိမ် သိတယ် မဟုတ်လား၊ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးကိုကျော်ရင် ရောက်တယ်လေ”

“နင့်ကို ငါတစ်ခါလိုက်ပို့ဖူးလို့ သိတယ်လေ”

“ဒါဖြင့်- ကြည့်ပြာတို့အိမ်ကိုမောင်း ကိုဝေ၊ သူတို့ အိမ်ရှေ့ရောက် ရင် ကားဟွန်းကို အကြာကြီးတီးနော်၊ ရဲရဲတို့အိမ်ရှေ့မှာတီးခဲ့သလို တီးနော်၊ သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရဲရဲရ”

“ကြည့်ပြာအိမ်ရှေ့အထိထွက်လာအောင်ပေါ့၊ ဒါမှ ရဲရဲကားအသစ် ကြီးစီးလာတာကို ကြည့်ပြာမြင်မှာ”

ဝေယံဟိန်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“သတိထားဦးနော် ရဲရဲ ဒါ နင့်ကားမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကား”

“အို- ကိုဝေကားကလည်း ရဲရဲကားပဲပေါ့၊ အပြန်ကျရင် ကားကို ရဲရဲကိုယ်တိုင်မောင်းဦးမှာ”

“ဟင်-”

ဝေယံဟိန်း မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။

ရဲရဲအလိုကျအတိုင်း ကြည့်ပြာတို့အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ကား ဟွန်းကို အကြာကြီးဆွဲတီးပစ်လိုက်သည်။

ရဲရဲမျှော်လင့်သလိုပင် ကြည့်ပြာအိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာလေသည်။

ကြည့်ပြာထွက်လာတာမြင်မှ- ရဲရဲက ကားပေါ်ကဆင်းလာတာ ကြည့်ပြာမြင်အောင် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ဆင်းလိုက်လေသည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နွေတမာန်

ကြည်ပြာက ကားအသစ်ကြီးပေါ်မှဆင်းလာသော ရဲရဲကိုကြည့်ရင်း-

“ဟယ်- ရဲရဲ၊ အိမ်ထဲကို ဝင်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ မရောက်ဖူးတဲ့လူ ကျနေတာပဲ၊ ကားဟွန်းတီးလိုက်တော့ ကြည်ပြာက ဘယ်သူများအရေးကြီး လို့လဲလို့ လန့်သွားတာပဲဟယ်”

ရဲရဲက ကြည်ပြာလက်မောင်းကိုတွဲချိတ်ရင်း အိမ်ထဲသို့ဆွဲခေါ် သွားလေသည်။ သူပြောသည်စကားများကို ဝေယံဟိန်းကြားသွားမှာ စိုး သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ကိုဝေယံဟိန်းကို အိမ်ထဲခေါ်လိုက်ဦးလေ”

ကြည်ပြာကတော့ ရိုးရိုးသားသားပင် ပြောလိုက်လေ၏။

“မခေါ်တော့ဘူး၊ ငါတို့ကားလျှောက်စီးရင်း နင်တို့ဖက်ကိုကြုံလို့ ဝင်လာလိုက်တာကြည်ပြာ၊ ခဏပဲ-”

“ကားလျှောက်စီးတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုဝေတို့အဖေ စင်္ကာပူက ပြန်လာလို့ ငါနဲ့ကိုဝေ နဲ့စီးဖို့ အဲဒီကားကြီးဝယ်ပေးထားတာလေ၊ ကားစက်စမ်းရင်း ရန်ကုန်အနံ့ လျှောက်မောင်းနေကြတာကွ”

ရဲရဲက သူစိတ်ကူးယဉ်ထားသည့်အတိုင်း ပြောချလိုက်လေသည်။ ပြောရင်းကလည်း သူ့အပြောကို တကယ်အဟုတ်လို့ ထင်နေပြန်လေ၏။

ကြည်ပြာကလည်း ယုံကြည်သွားလေသည်။

“ဟယ်- ကြည့်စမ်း၊ ကိုဝေယံဟိန်းနဲ့နင်နဲ့ စီးဖို့ဆိုပြီး ဝယ်ပေးတဲ့ ကား- ဟုတ်လား၊ အဘိုးကြီးက တယ်သဘောကောင်းပါလားရဲရဲ”

“အို- သဘောကောင်းတာတော့မပြောနဲ့၊ ငါ့ကိုလည်း သိပ်ချစ် တာ၊ သမီးရင်းအတိုင်းပဲ”

“နင်ကံကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ ဒါဖြင့်- နင်တို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူထားတဲ့သဘောပေါ့၊ ဟုတ်လား ရဲရဲ”

“ဒါတော့- စဉ်းစားကြည့်လေ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“စဉ်းစားစရာတောင် လိုသေးလို့လားဟယ်၊ ခုကတည်းက နှစ်ယောက်အတူစီး ဖို့ သိန်းထောင်ချီတန်တဲ့ကားကြီး ဝယ်ပေးထားတယ် ဆိုကတည်းက နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ပေးစားဖို့အစီအစဉ်ရှိလို့ပေါ့ဟ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားရဲရဲ”

“သဘောပေါက်- သဘောပေါက်”

ကြည်ပြာ ထင်မိထင်ရာပြောတာတွေကို ရဲရဲက သဘောအကျ ကြီးကျနေလေသည်။ ကြည်ပြာပြောသလို တကယ်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်နေ၏။

ရဲရဲနီလွင်ကား ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးပြီး စိတ်ကူးနှင့်ရှူးတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ ကြည်ပြာစကားများက ရဲရဲ၏စိတ်ရူး များကို မီးလောင်ရာလေပင်ပေးသကဲ့သို့ရှိလေသည်။

“တို့သွားဦးမယ်နော် ကြည်ပြာ၊ လမ်းကြုံလို့ နင့်ကို ဝင်နှုတ်ဆက် လိုက်တာ၊ ကားလျှောက်မောင်းလိုက်ဦးမယ်”

ရဲရဲနီလွင်က ကြည်ပြာကို ပြောလိုသမျှ အကြွေးအဝါစကားများ ကို တဝကြီးပြောပြီးနောက်- အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကြည်ပြာက ရဲရဲကို အားကျသောမျက်လုံးများဖြင့် အပေါက်ဝ တွင်ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

ကားနားအရောက်တွင်- ရဲရဲက ပြောလိုက်သည်။

“ကိုဝေ- ကားကို ရဲရဲမောင်းမယ်၊ ကိုဝေဟိုဖက်ကို ပြောင်းထိုင်”

“ဘာဖြစ်လို့မောင်းမှာလဲရဲရဲရယ်၊ ဖြစ်ပါ့မလား”

“အို- ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ရဲရဲကားမောင်းကျွမ်းပြီးသားဆိုတာ ကိုဝေသိသားနဲ့”

“လိုင်စင်ပါလို့လား”

“ပါပါတယ်၊ ကဲပါ- ဖယ်ပါ၊ ဟိုမှာကြည်ပြာကြည့်နေတယ်”

ဝေယံဟိန်းက ရဲရဲအလိုကျ မောင်းသူနေရာမှ ဖယ်ပေးလိုက် ပါသည်။

ဇွေတမာန်

ရဲရဲက ကြည်ပြာလှမ်းကြည့်နေမှန်းသိ၍ ဒရိုင်ဘာခုံတွင် စတိုင် ကျကျဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကြည်ပြာ့ကိုလက်ပြကာ ကားသစ်ကြီးကို မောင်းထွက်ခဲ့လေ တော့၏။

ကားလေးက ကြည်ပြာတို့အိမ်ရှေ့မှ ညင်သာစွာထွက်ခွာလာ လေသည်။

ရဲရဲနီလွင်သည်လည်း ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၁)

ခရီးထွက်ပြီး တစ်ပတ်ကြာမြင့်ချိန်တွင်- ဦးအောင်ဟိန်း ရန်ကုန် ပြန်ရောက်လာလေသည်။

သူသည် မစံပယ်တို့သားအမိနှင့် အပြေအလည် ညှိနှိုင်းခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်စံပယ်နှင့်ပန်းနုတို့ နောက်တစ်ပတ်တွင် ရန်ကုန်သို့လိုက်လာ ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စံပယ်တို့လိုက်လာရန် ကားတစ်စီးကိုလည်း ရွှေဘို မှရန်ကုန်အရောက် ငှားပေးထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

လာမည့် စနေနေ့တွင် မစံပယ်နှင့်ပန်းနုတို့ ရောက်လာတော့ မည်ဖြစ်၏။

ဦးအောင်ဟိန်းအဖို့- အစ်မဖြစ်သူဒေါ်ဒေစီဟိန်းနှင့် သား ဝေယံဟိန်းတို့သိအောင် ကြိုပြောထားဖို့သာ ရှိပါတော့သည်။

မနက်ပိုင်း ကော်ဖီပိုင်းတွင် ထိုကိစ္စကို ဒေါ်ဒေစီဟိန်းနှင့်ဝေယံ ဟိန်းတို့အားပြောပြရန် ဦးအောင်ဟိန်းက ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သား မရောက်သေးပါလားမမကြီး”

“မင်း-သားက ဒီအချိန်အိပ်တုန်းထင်ပါရဲ့တော်မီရယ်”

“ကျွန်တော် မမကြီးနဲ့သားကို ပြောစရာရှိတယ်၊ တစ်ခါတည်း ပြောမှပဲ၊ ကိစ္စက အရေးကြီးလို့ပါ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဘာများလဲတော်မီ၊ ဒါဖြင့်- သားကို မနွဲ့ကို သွားပြီးနှိုးခိုင်း လိုက်လေ”

“နေပစေ မမကြီး၊ သား ဟိန်းဖုန်းကို ကျွန်တော် လှမ်းခေါ် လိုက်မယ်”

ဦးအောင်ဟိန်းက သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် ဝေယံဟိန်း၏လက်ကိုင် ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်၍ခေါ်လိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်မှ ဝေယံဟိန်းပြန်ထူးသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟယ်လို- ဖေဖေ”

“သား- နိုးနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ၊ သား မျက်နှာသစ်ဖို့လုပ်နေတာပါ”

“မျက်နှာသစ်ပြီးရင် ကော်ဖီပိုင်းကိုဆင်းခဲ့ဦးသား၊ ဖေဖေ သား တို့ကိုပြောစရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

ခဏကြာလို့ ဝေယံဟိန်းဆင်းအလာတွင် ဦးအောင်ဟိန်းက သူ့ ကိစ္စကို အစ်မနှင့်သားအား ပြောပြလိုက်လေ၏။

ဦးအောင်ဟိန်းက ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကိုဦးတည်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“မမကြီး- ကျွန်တော်ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ တခြား မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ပြုတော့မလို့ပါ မမကြီး”

“ဘာ-”

“ဟင်- ဖေဖေ”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းရော ဝေယံဟိန်းပါ အံ့ဩသွားကြလေသည်။ သောက်လက်စကော်ဖီခွက်များကို ချထားလိုက်ပြီး ဦးအောင်ဟိန်းမျက်နှာ ကိုပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

“ဘာ- ဘာပြောလိုက်တယ် တော်မီ”

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုတော့မလို့ပါ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ၊ စင်္ကာပူကမိန်းမ ကိုပြန်ယူမှာလား”

နွေတမာန်

“တစ်ခုချင်းမေးပါမကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ယူမယ့်မိန်းမက ရွှေဘိုကပါ”

“ဘာ- ရွှေဘိုက-”

“ဟုတ်ကဲ့မကြီး၊ ရွှေဘိုကပါ၊ နာမည်က မစံပယ်တဲ့”

“နေပါဦး၊ မနေ့ကပဲ ရွှေဘိုက ပြန်လာတယ်၊ အဲဒီ မိန်းမကို မင်း အခုမှတွေ့ဖူးတာပေါ့၊ ရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ဒီမိန်းမကိုယူဖို့ မင်း ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ တော်မီ”

“သူနဲ့တွေ့တာ ကြာပါပြီ မကြီး၊ အရင်ကတည်းက မိတ်ဆွေတွေ ပါ၊ အခု သူ့ယောကျာ်းဆုံးသွားပြီး အားကိုးရာမဲ့နေလို့--”

“ဘာ- ဘာ- ဘာပြောတယ်၊ မင်းပြောသလိုဆို ဒီမိန်းမဟာ မုဆိုးမပေါ့၊ အမလေးတော်-”

“ဟုတ်ပါတယ်မကြီး၊ မုဆိုးမပါ၊ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်”

“အောင်မယ်လေးတော်- နိုင်ငံခြားကပြန်လာတဲ့ ငါ့မောင်ရယ်၊ ဘာစိတ်ကူးနဲ့များ တောသူမုဆိုးမကို ယူဖို့စိတ်ကူးတာလဲဟင်၊ မင်း စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား တော်မီ”

ဒေါ်ဒေါ်ဟိန်းက သူ့ရင်ဘတ်သူ လက်ဖြင့်ပုတ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲဗျာ၊ ဖေဖေကလဲ-”

ဝေယံဟိန်းကလည်း အလိုမကျဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မင်း ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ တော်မီ၊ မင်းအနေနဲ့ယူမယ့်ဆိုရင် ကိုယ့်သမီးအရွယ် အပျိုစင်လေးတွေကိုတောင် ယူလို့ရပါတယ်ကွဲ့၊ ဘယ်နှယ်ကွယ်- တောသူလည်း တောသူ၊ မုဆိုးမလည်း မုဆိုးမ၊ မင်း ဆေးမိလာပြီထင်ပါရဲ့တော်မီရယ်”

“ဘာဆေးမှမမိပါဘူးမကြီးရယ်၊ သူ့ယောကျာ်းက ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပါမကြီး၊ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“အသက်သခင်မို့ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း တခြားနည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ပါတော့ ငါ့မောင်ရယ်၊ မင်းတစ်ဘဝလုံးကိုများ ဒီမိန်းမကို ပုံပေးလိုက်ရသလား”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ သားလည်း သဘောမတူဘူး၊ ဖေဖေ ဒီမိန်းမကိုမယူပါနဲ့”

“သားရယ်- ဖေဖေကတိပေးခဲ့ပြီးပြီကွ၊ သူတို့သားအမိ စနေနေမှာ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

“ဘာ- တော်မီ၊ မင်းက ငါတို့ကို တိုင်ပင်နေတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ မင်းလုပ်ချင်ရာလုပ်လာပြီးမှ အသိပေးနေတာကိုး၊ မင်းက ငါတို့ကို လုပ်ကျွေးနေရတယ်ဆိုပြီး မင်းသဘောနဲ့မင်း လုပ်လိုက်တာပေါ့လေ”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးမကြီးရယ်၊ ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ မစံပယ်နဲ့သမီး လေးကိုမြင်ရင် မကြီးတို့သဘောကျမှာပါ”

“သားကတော့ သဘောမတူဘူးဗျာ၊ သား သူတို့နဲ့ ဒီအိမ်မှာ အတူတူမနေနိုင်ဘူး၊ သားမှာ ဖေဖေပြန်လာလို့ ပျော်နေရတာ၊ အခု တခြားက တစ်မိန်းမတွေ အိမ်ပေါ်ရောက်လာမယ်ဆိုတာတော့ သားဝမ်းနည်း တယ်ဖေဖေရယ်”

ဝေယံဟိန်းက အဖေကိုမျက်ရည်ထဲကာကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်တော်မီ၊ မင်းလုပ်ရပ်တွေများနေပြီ၊ မင်းဟာ လူငယ်လေးမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် မင်းမှာ ငဲ့ကွက်စရာတွေရှိသေး တယ်ဆိုတာ သတိပြုသင့်တယ်၊ မကြီးကို ဂရုမထား ရင်နေပါ၊ သားသားကိုတော့ မင်းထည့်စဉ်းစားသင့်တယ်၊ သားသားက ခုမှ အဖေနဲ့ပြန်ပြီးနေရတာ၊ အခု သားသား ဝမ်းနည်းနေရပြီ၊ မင်းယူမယ့်မိန်းမက ပညာတတ်-မြို့သူ-အပျို-ဆိုရင်လည်း ထားပါတော့”

“အိုဗျာ- ဘယ်လိုမိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ ဖေဖေမိန်းမယူမှာကို သား သဘောမတူဘူး၊ ဒါပဲ၊ အဲဒီမိန်းမတွေ ဒီအိမ်ပေါ်ရောက်လာရင် သား- အိမ်ပေါ်ကဆင်းမယ်၊ ဒါပဲ”

နွေတမာန်

ဝေယံဟိန်းက ကော်ဖီကိုပင်ဆက်မသောက်တော့ပဲ ကော်ဖီခိုင်း
မှ ထထွက်သွားလေတော့၏။

“သားရယ်-”

“သားသား စိတ်ဆင်းရဲသွားရှာပြီ၊ မင်းကိစ္စကို ပြန်ပြီး ပြင်ချိန်
ရသေးတယ်တော်မီ၊ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါလို့ မကြီး ပြောချင်တယ်”

“နောက်ဆုတ်လို့ မရတော့ပါဘူးမကြီးရယ်၊ အားလုံး စိစဉ်ပြီး
ပါပြီ၊ သူတို့သားအမိ စနေနေဆိုရင် ရွှေဘိုကနေ ရောက်လာကြတော့မှာပါ”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ထိုင်ရာမှ ဆတ်ကနဲထလိုက်လေသည်။

“တော်မီ- ဒီကိစ္စကို ငါသဘောမတူဘူး၊ မင်းယူမယ့် မိန်းမကို
လည်း အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘူး၊ မင်းနောက်ဆုတ်နိုင်ရင် ဆုတ်၊ မဆုတ်နိုင်လို့
ရှေ့ဆက်မယ်ဆိုရင်တော့- မကြီးကို အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ဒါပဲ”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက သူပြောလိုသမျှပြောပြီးထွက်သွားလေတော့သည်။

ဦးအောင်ဟိန်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မစံပယ်တို့ ဒီအိမ်ရောက်လာမည့်ကိစ္စကို မကြီးနှင့်သားက
အလွယ်တကူသဘောမတူသည့်အတွက် စိတ်မောသွားရလေသည်။ အစ်မ
နှင့်သားက တားမြစ်မည်၊ ဝေဖန်မည်ဆိုတာကိုတော့ ဦးအောင်ဟိန်း
ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်- ဤမျှခါးခါးသီးသီးဖြစ်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

မတတ်နိုင်တော့ပါ။ မစံပယ်နှင့်သမီးလေးပန်းနုကိုမြင်ရင်သာ
သူတို့ချစ်နိုင်ကြပါစေလို့ ဦးအောင်ဟိန်းဆုတောင်းရပါတော့သည်။

ဦးအောင်ဟိန်းအနေနှင့် မစံပယ်နှင့်အကြောင်းကို အဖြစ်မှန်
အတိုင်းဖွင့်ပြောလို့လည်း မဖြစ်သေးပါ။ မစံပယ်နှင့်သူနှင့် သဘောတူညီ
ချက်ယူထားကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မစံပယ်ကလည်း ပန်းနုကို ဦးအောင်ဟိန်းသည် ဖခင်ရင်းဖြစ်
ကြောင်း မပြောလိုသေးပါ။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဦးအောင်ဟိန်းအနေဖြင့်လည်း မစံပယ်ကို လွန်ခဲ့သည်၁၇-နှစ်
ကတည်းက လက်ထပ်ထားပြီး ယခုမှပြန်ယူရတဲ့အဖြစ်ကို ဒေါ်ဒေစီဟိန်း
သိလျှင် အထင်သေးမှာစိုး၍ မပြောချင်သေး။

နောင်မှသာ အဖြစ်မှန်များကို ပန်းနုကိုရော၊ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းနှင့်
ဝေယံဟိန်းကိုပါ အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြမည်ဟု သဘောတူထားခဲ့ကြ
ပါသည်။

ရွှေဘိုတွင် မစံပယ်နှင့်ညှိနှိုင်းခဲ့ပုံများကို ဦးအောင်ဟိန်းပြန်လည်
မြင်ယောင်လာလေ၏။

ဦးအောင်ဟိန်းက ရွှေဘိုတွင် တည်းခိုခန်း၌တည်းခိုနေကာ
နောက်နေ့များတွင် မစံပယ်တို့အိမ်သို့သွားရောက်၍ မစံပယ်နှင့်ညှိနှိုင်း
ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မစံပယ်က အစ်ကိုကြီးနဲ့မစံပယ်တို့အကြောင်းကို သမီးလေး
ပန်းနုသိအောင် ဘာလို့ဖွင့်မပြောချင်တာလဲကွယ်”

“သူ့အဖေကို သေပြီလို့ပြောထားပြီးမှ အစ်ကိုကြီးကို သူ့အဖေ
အရင်းပါလို့ပြောလိုက်ရင် မစံပယ် ဗလောင်းဗလဲပြောရာကျတော့မယ်၊
ပြီးတော့- အစ်ကိုကြီး မစံပယ်တို့ကို ၁၆နှစ်လုံးထားခဲ့ပြီး အခုမှပြန်လာတာ
ကို ဖွင့်ပြောရတော့မယ်၊ အဖြစ်မှန်အတိုင်း သမီးလေးသိသွားရင် အဖေ
နဲ့အမေကို အထင်အမြင်မှားမှာ စိုးလို့ပါအစ်ကိုကြီးရယ်၊ တစ်သက်လုံး
ဖွင့်မပြောပဲ ထားမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးလေးဖက်က အစ်ကိုကြီးအပေါ်မှာ
ကြည်ညိုလေးစားပြီး သံယောဇဉ်တွယ်လာတဲ့အချိန်ကျမှ ဖွင့်ပြောချင်တာပါ၊
ဒါမှ- သူ့ရင်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်လက်ခံနိုင်မယ်မဟုတ် လား
အစ်ကိုကြီးရယ်”

“မစံပယ်ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးဖက်ကကြည့်ရင်
လည်း မကြီးကို အမှန်အတိုင်းပြောရမှာ အခက်သား၊ လွန်ခဲ့တဲ့၁၇နှစ်
ကတည်းက ယူထားတဲ့မိန်းမကို အခုမှ ကလေးပါအရွယ်ရောက်ပြီးခေါ်လာ
တယ်ဆိုရင် မကြီးသံသယဝင်ဦးမှာပဲ”

နွေတမာန်

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးက မစံပယ်နဲ့ယူခါစကတည်းက မမကြီးဒေစီဟိန်းကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြောမှမထားခဲ့တာ”

“ဒီလိုဆို မမကြီးကိုလည်း မစံပယ်ကို အားကိုးရာမဲ့နေလို့ လက်ထပ်လိုက်တယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပဲ မစံပယ်ရယ်၊ မစံပယ် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်ဖို့တော့ သဘောတူတယ်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကိုကြီး၊ ဒါပေမယ့် အချိန်တော့ဆိုင်းပါဦး၊ သမီးကို နားလည်အောင်ရှင်းပြပါရစေ၊ သမီးဖက်က အစ်ကိုကြီးကို လက်ခံလာ အောင် မစံပယ်ကြိုးစားပါ့မယ်”

“အစ်ကိုကြီး အကြာကြီးမစောင့်ချင်ဘူးကွယ်၊ ရန်ကုန်မှာလည်း အလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့- သမီးတို့က ဆယ်တန်းအမှတ်စာရင်း တွေသိရပြီမဟုတ်လား၊ သမီးတက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့ကိစ္စ စိစဉ်ရဦးမယ်လေ၊ မကြာခင် ကျောင်းတွေကဖွင့်တော့မှာ”

“ဪ- အစ်ကိုကြီးက ပန်းနုပညာရေးကိစ္စကိုပါ စဉ်းစားထားတာကိုး”

“ကိုယ့်သမီးအတွက် စဉ်းစားရတာပေါ့ မစံပယ်”

“သမီးကတော့ တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ရင် ကုန်ကျစရိတ်များမှာစိုးလို့ အဝေးသင်ပဲဆက်တက်ပြီး အလုပ်ကလေးတစ်ခု ဝင်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးနေရှာတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ဒါက အစ်ကိုကြီးနဲ့ပြန်မဆုံခင်က စိတ်ကူးလေ၊ အစ်ကိုကြီး သမီးဖြစ်မှတော့ ဘာအလုပ်လုပ်စရာလိုသလဲကွယ်၊ သမီးထူးချွန်ရင် အစ်ကိုကြီးက နိုင်ငံခြားအထိတောင် ပို့ပြီး ပညာသင်ပေးဦးမှာပါ”

“အစ်ကိုကြီးရယ်”

“သမီးရဲ့ရမှတ်တွေကလည်း ကောင်းနေတယ်လေ၊ ရန်ကုန်မှာ သင့်တော်တဲ့တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုဆက်တက်ရမှာပေါ့၊ ဒီတော့ သမီးလေး ပန်းနုကို နားဝင်အောင် အမြန်သာပြောပါတော့မစံပယ်၊ မစံပယ်တို့သားအမိကို အစ်ကိုကြီးအပြန်မှာ တစ်ပါတည်းခေါ်သွားချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်ကြိုးစားပါ့မယ်”

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“သမီးလေးက ဘယ်လိုသဘောရှိသလဲမစံပယ်၊ အစ်ကိုကြီးကို လက်ခံရဲ့လား”

“မစံပယ်ပြောပြလိုက်တော့ အစပိုင်းမှာ သမီးတော်တော်တုန်လှုပ်သွားတယ်၊ ဒီအရွယ်မှ အမေနောက်ယောက်ျားယူမှာကို ရှက်တာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မစံပယ်က အစ်ကိုကြီးဟာ သူ့အဖေရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပါဆိုပြီး ပြောပြလိုက်တော့ အမေစိတ်ချမ်းသာရင် သမီး သဘောတူပါတယ်လို့ ပြောရှာတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် အစ်ကိုကြီးလည်း မမကြီးတို့ကို မစံပယ်ရဲ့ယောက်ျားဟာ အစ်ကိုကြီးရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပါ၊ ဒါကြောင့် တာဝန်ရှိလို့ မစံပယ်ကိုလက်ထပ်လိုက်ရတာပါလို့ ပြောရတော့မှာပဲ မစံပယ်ရေ”

“အစ်ကိုကြီးရယ်- မစံပယ်တို့အဖြစ်ကလည်း သမီးကိုညှာတာရ၊ အစ်မကြီးသံသယကင်းအောင်လုပ်ရနဲ့ ချာလပတ်ကိုလည်နေတော့ တာပဲနော်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွယ်”

“ဒါလည်း ခဏပါအစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မေတ္တာစေတနာ တွေကို သမီးလေးသိလာတဲ့အခါ မစံပယ်အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောမှာပါ”

“မစံပယ်သာ ရန်ကုန်ရောက်ရင် မမကြီးကြည့်ဖြူအောင်နေပြပါ မစံပယ်၊ မမကြီးက အိမ်မှာ အခရာပါပဲ”

“မစံပယ်ရင်ထိတ်လိုက်တာ၊ မမကြီးဒေါ်ဒေစီဟိန်းက မစံပယ်ကို လက်ခံချင်ပါ့မလား၊ မစံပယ်ဖက်ကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ရိုရိုသေသေ နဲ့ကျိုးကျိုးနွဲ့နွဲ့ဆက်ဆံပါမယ်အစ်ကိုကြီး”

“ဒါလောက်အထိလည်း မလိုအပ်ပါဘူး မစံပယ်၊ မစံပယ်ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေးသိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နေတတ်တာမြင်ရင် မမကြီးက သဘောကျမှာပါ၊ သမီးလေးကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိတာပဲ၊ သူ့အစ်ကိုက သူ့ညီမလေးကို ချစ်မှာမြင်ယောင်သေးတယ်မစံပယ်ရေ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဇွေတမာန်

နောက်တစ်နေ့တွင်- ပန်းနုကို ရှေ့တွင်ခေါ်ကာ ဦးအောင်ဟိန်း နှင့်အိမ်ထဲတို့က ရှေ့ရေများကိုညှိနှိုင်းခဲ့ကြသည်။

“သမီးအနေနဲ့ လေးလေးကို အဖေတစ်ယောက်လို့ လက်ခံ စေချင်တယ်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့လေးလေး၊ မေမေ့ဆန္ဒကိုလိုက်နာမယ်လို့ သမီးဆုံးဖြတ် ပြီးပါပြီ၊ မေမေလက်ထပ်မယ့်လေးလေးဟာလည်း သမီးအဖေပါပဲ လေးလေးရယ်”

“ဒါဖြင့်- ခုအချိန်ကစပြီး လေးလေးလို့မခေါ်နဲ့တော့၊ ဖေဖေကို ဖေဖေလို့ခေါ်တော့နော် သမီး”

ပန်းနုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သမီးတို့လည်း ဖေဖေနဲ့တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့ဖို့ ပြင်ပေတော့သမီး”

“သမီးတို့ ဒီအိမ်လေးနဲ့စာအုပ်ဆိုင်အတွက် စီစဉ်စရာလေးတွေ ရှိပါသေးတယ် လေးလေး- ဖေဖေ၊ မေမေ ဖေဖေကို ပြောပြလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကိုကြီး၊ စာအုပ်ဆိုင်လေးကို ဒီနေရာမှာပဲ ဟိုဖက်အိမ်က မသိန်းမြတို့က ဆက်ဖွင့်ပါရစေတဲ့၊ ရှိတဲ့စာအုပ်တွေကို တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး ငွေအမ်းပေးလိမ့်မယ်အစ်ကိုကြီး၊ ဆိုင်လခကိုလည်း တစ်လ တစ်သောင်းပေးပါ့မယ်တဲ့ အိမ်ကိုတော့ သော့ပိတ်ထားခဲ့မှာပါ၊ မသိန်းမြတို့က စာအုပ်အငှားဆိုင်လေးဆက်ဖွင့်မယ်ဆိုတော့ အိမ်ကိုလည်း ကြည့်ရှုစောင့် ရှောက်ဖော်ရတာပေါ့အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဒီအိမ်လေးကို ရောင်းဖို့ပြုဖို့ရော မစီစဉ်တော့ဘူးလားမစံပယ်”

“ဘကြီးအမွေအိမ်လေးပါအစ်ကိုကြီး၊ လောလောဆယ် ဒါတွေ မစဉ်းစားသေးပါဘူး၊ နောင်မှပဲ ကြည့်စိစဉ်ပါမယ်”

“အေးလေး- အစ်ကိုကြီးက ရွှေဘိုကိုနောက်ဆံတင်းစရာမလို အောင် ပြောတာပါ၊ ဟိုဖက်အိမ်ကလူတွေ စောင့်ရှောက်ပေးမယ်ဆိုလည်း ကောင်းတာပါပဲ”

“အဲဒါတွေစီစဉ်ရဦးမှာမို့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ တစ်ပါတည်း လိုက်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ပြီးတော့- မစံပယ်တို့ တစ်ပါတည်းလိုက်လာမှာနဲ့စာရင်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ မမကြီးဒေါ်ဒေါ်ဟိန်းကို မစံပယ်တို့အကြောင်း ကြို အသိပေးထားပြီးမှ လိုက်လာရင် ကောင်းမယ်ထင်လို့ပါအစ်ကိုကြီး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့်- မစံပယ်တို့ ရန်ကုန်လာဖို့ အစ်ကိုကြီး အားလုံးစီစဉ်ပေးခဲ့မယ်”

ရွှေဘိုတွင် စီစဉ်စရာရှိတာစီစဉ်ပြီး နောက်တစ်ပတ်စနေနေ့တွင် ရန်ကုန်လိုက်လာရန် သဘောတူညီခဲ့ကြပါသည်။

ဦးအောင်ဟိန်းက မစံပယ်နှင့်ပန်းနုလိုက်လာရန် ကားတစ်စီး ကိုပါ ရန်ကုန်အရောက် စီးလုံးငှားပေးပြီး ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ရန်ကုန်ရောက်လို့- အကျိုးအကြောင်းဖွင့်ပြောရာတွင်--

ဒေါ်ဒေါ်ဟိန်းနှင့်ဝေယံဟိန်းတို့က အလွယ်တကူလက်မခံ၍ ဦးအောင်ဟိန်းရင်မောသွားရလေသည်။

“မစံပယ်ရေ- မစံပယ်တို့သားအမိကို မမကြီးကြည့်ဖြူလာအောင် မစံပယ်ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားပေတော့ကွယ်၊ မိန်းမပီသပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေး တဲ့မစံပယ်ကို မမကြီးရော သားလေးကပါ ချစ်လာလိမ့်မယ်လို့ အစ်ကိုကြီး ယုံကြည်ပါတယ်ကွယ်”

အခန်း (၁၂)

ဝေယံဟိန်းက ရဲရဲနီလွင်တို့အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ကားဟွန်းကို အကြာကြီးတီးလိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှ ရဲရဲထွက်လာလေ၏။

“ကိုဝေ- ဒီတစ်ခါတော့ ဟွန်းသံကို မှတ်မိသွားပြီ၊ ဘယ်သွား မလို့လဲဟင်၊ ကားလျှောက်စီးဖို့ ရဲရဲကို လာခေါ်တာလား”

ဝေယံဟိန်းက ရဲရဲကိုဘာမျှပြန်မပြောပဲ သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက် လေသည်။

ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းအမူအရာကိုကြည့်ပြီး-

နွေတမာန်

“ဘာဖြစ်နေတာလဲကိုဝေ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ သက်ပြင်းတချချနဲ့”

“စိတ်ညစ်လို့ဟေ့- စိတ်ညစ်လို့၊ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အိမ်ကထွက်လာတာ”

“ဟင်- ကိုဝေ၊ ဘာဖြစ်လို့စိတ်ညစ်တာလဲ”

“ဖေဖေ မိန်းမယူတော့မယ်တဲ့”

“ဟင်-”

ဝေယံဟိန်းစကားကြောင့်- ရဲရဲသည် အံ့လည်းအံ့ဩကာ စိတ်လည်းဝင်စားသွားလေ၏။

“အန်ကယ်တော်မိက မိန်းမယူတော့မယ်၊ ဘယ်သူနဲ့လဲဟင်၊ ဘယ်ကမိန်းမလဲ၊ ကုမ္ပဏီကလား၊ ရဲရဲတော့ သူ့ပီအေမသန္တာအောင်နဲ့လို့ထင်တယ်၊ မသန္တာအောင်က မဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး၊ ရဲရဲထင်တာ ဟုတ်သလားဟင် ကိုဝေ”

“တော်စမ်းပါရဲရဲရယ်- စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဟင်- မသန္တာအောင်နဲ့မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါဖြင့်- ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ပြောစမ်းပါ”

“မသန္တာအောင်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်- ရန်ကုန်က ပညာတတ်ထဲက အပျိုတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ယူရင် ငါ ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ခုဟာက- ဖေဖေယူမယ့် မိန်းမက တောက တောသူမ၊ ပြီးတော့- ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမတဲ့ဟာ”

“အယ်-”

ရဲရဲဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့၊ ကြောင်အ, သွားလေသည်။

“စိတ်ညစ်လို့အိမ်ကထွက်လာတာ၊ ကားလျှောက်မောင်းမလို့၊ နင်လိုက်မလား၊ လိုက်ရင်လည်း တက်၊ မလိုက်ရင်လည်း ငါသွားပြီ”

ဝေယံဟိန်းက ကားစက်ကိုပြန်နိုးရင်း ပြောလိုက်သည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“အို- အို- နေပါဦးကိုဝေရဲ့၊ ကိုဝေတစ်ယောက်တည်း လျှောက်မောင်းမှာ ရဲရဲစိတ်မချပါဘူး၊ လိုက်မှာပေါ့၊ ခဏနေဦးနော်၊ ရဲရဲလိုင်စင်ဝင်ယူလိုက်ဦးမယ်”

ရဲရဲက ကားကိုသူမောင်းသင့်လျှင်မောင်းရန် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ပြန်ဝင်ယူခြင်းဖြစ်သည်။

ရဲရဲပြန်ထွက်အလာ ရဲရဲမိခင်ဒေါ်ဝါဝါထွန်းက အပေါက်ဝမှ ဆီးမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲသမီး”

“ကိုဝေနဲ့လိုက်သွားမလို့ပါ၊ ကိုဝေစိတ်ညစ်လာတယ် မေမေ၊ သိလား၊ အန်ကယ်တော်မိက မိန်းမယူတော့ မလို့တဲ့”

“အို-”

ရဲရဲက မိခင်ဖြစ်သူကို သတင်းပေးဖြစ်အောင် ပေးခဲ့သေး၏။

ရဲရဲကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ဝေယံဟိန်းက ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါကိုဝေရယ်၊ ကိုဝေစိတ်ညစ်နေရင် ရဲရဲမောင်းခဲ့မယ်လေ”

ဝေယံဟိန်းက ဘာစကားမျှပြန်မပြောပဲ ကားကိုသာမောင်းနေသည်။

“ကိုဝေ- အဲဒီလိုကြီး ကားကိုအရမ်းမမောင်းနဲ့ကွာ၊ ရဲရဲကြောက်တယ်၊ ကိုဝေစိတ်လှုပ်ရှားနေရင်လည်း တစ်နေရာရာမှာ စကားသွားပြောရအောင်ပါ၊ ရဲရဲကိုလည်း အကျိုးအကြောင်းစုံလင်အောင်ပြောပါဦး၊ အန်ကယ်တော်မိက ဘယ်မိန်းမကိုယူမှာလဲဟင်”

ရဲရဲစကားကြောင့် ဝေယံဟိန်းက ကားကိုအရှိန်လျှော့ချလိုက် သည်။

ကားက ကန်တော်ကြီးအနီးကိုရောက်လာပြီဖြစ်၍ မီးပွိုင့်တွင် လမ်းဘယ်ဖက်သို့ချိုးကွေ့လိုက်ပြီး- ကန်တော်ကြီးထဲသို့မောင်းဝင်ခဲ့လေ ၏။

နွေတမာန်

ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းကို ကားပေါ်မှဆင်းစေပြီး ကမ်းစပ်မှ သစ်ပင် အောက်သို့ ဆွဲခေါ်လာလိုက်သည်။

“အကြောင်းစုံပြောပါဦး ကိုဝေ”

ဝေယံဟိန်းက ဦးအောင်ဟိန်း ယနေ့မနက်ပြောသောအကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလိုက်လေ၏။

“အဲဒါပဲရဲရဲ- ဖေဖေမိန်းမယူမှာကို ငါဘာမျှမပြောချင်ပါဘူး၊ မေမေသေကတည်းက ဖေဖေတစ်ယောက်တည်းနေလာတာပဲ၊ ငါက ဖေဖေကို သနားတောင်သနားနေတာ၊ ခု ယူမယ့်ယူတော့ တောကမိန်းမ၊ မုဆိုးမတဲ့ ပြီးတော့- ကလေးတစ်ယောက်ပါလာဦးမယ်တဲ့ဟာ၊ စိတ်လေပါတယ်”

ဝေယံဟိန်းက ရဲရဲကို အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်သည်။

ရဲရဲက သက်ပြင်းချရင်း-

“ရဲရဲ ကိုဝေကို စိတ်မညစ်အောင် ဖြောင့်ဖျံမလို့ပါ၊ အခုတော့- ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး၊ ဟုတ်ပါရဲ့ကိုဝေရယ်၊ ကိုဝေစိတ်ညစ်မယ်ဆိုလည်း ညစ်စရာပဲ၊ အန်ကယ်တော်မီကလည်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာပါလိမ့်”

“ငါတော့ အိမ်မှာတောင်နေချင်စိတ်မရှိတော့ဘူးဟာ၊ ရောက်ရာပေါက်ရာ ထွက်သွားချင်တော့တာပဲ”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကိုဝေရယ်၊ အန်ကယ်တော်မီက ဒီမိန်းမကို ဘာဖြစ်လို့ယူရတာလဲဟင်”

“အဲဒီမိန်းမရဲ့ သေသွားတဲ့ယောက်ျားက ဖေဖေရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်တာတဲ့”

“ဘုရားရေး- ကျေးဇူးဆပ်ပုံကလည်းဟယ်- အန်ကယ်တော်မီ တော့ အတွေးမှားနေပြီထင်တယ်”

“ကြီးမေကတော့ ဆေးမိတာလို့ ပြောနေတယ်”

“အဲဒီမိန်းမနဲ့ပါလာမယ့်ကလေးကရော ဘယ်အရွယ်လဲ”

“ဆယ်တန်းတောင် အောင်ပြီးပြီတဲ့၊ ပြီးတော့- မိန်းကလေး၊ ငါ အိမ်မှာဘယ်လိုနေရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးဟာ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ကိုဝေရယ်- စိတ်ထင်ရာတော့ လျှောက်မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဟာ၊ အန်ကယ်တော်မီကို ဖြောင့်ဖျံကြည့်ပါဦးလား၊ ကျေးဇူးဆပ်ချင်လည်း ပိုက်ဆံလေးဘာလေး ပေးလိုက်ရင်ပြီးရောပေါ့၊ သားအမိနှစ်ယောက်လုံးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာတာတော့ သဘာဝမကျပါဘူး၊ အန်ကယ်တော်မီကလည်း နိုင်ငံခြားပြန်ဖြစ်နေပြီးတော့-”

“ငါက ဖေဖေနဲ့ ခုမှအတူနေရလို့ ပျော်နေတုံးရှိသေးတာ”

ဝေယံဟိန်းစကားပြောသံက ငိုသံလေးများပင် စွက်သွားလေသည်။

ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းလက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း-

“ကိုဝေရယ်- ဖေဖေကိုလည်း အန်ကယ်တော်မီကို ပြောခိုင်းကြည့်ပါဦးမယ်၊ ဖေဖေရော- ကုမ္ပဏီကလူကြီးတွေပါ ဝိုင်းဖျက်ကြရင် အန်ကယ်တော်မီ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ရင်ပြင်မှာပါ၊ အချိန်ရပါသေးတယ်”

“မရတော့ဘူးရဲရဲ၊ လာမယ့်စနေနေ့ဆို ဟိုမိန်းမတွေ ရောက်လာတော့မှာ၊ သူတို့က အားလုံးအကွက်စေ့အောင် စီစဉ်ထားပြီးသား”

“ဟယ်- ဒါဆို ဟိုမိန်းမတွေက တောသူဆိုပေမယ့် မိန်းမလည်တွေ ထင်ပါရဲ့နော်၊ ကြီးမေပြောသလို အန်ကယ်တော်မီ ဆေးမိလာတာပဲဖြစ်မှာ၊ ဟိုက အောက်လမ်းနည်းတွေဘာတွေနဲ့ လုပ်လွှတ်လိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“မသိပါဘူးဟာ၊ ဖေဖေကိုပဲ ငါအံ့ဩတယ်”

“ကိုဝေရယ်-”

ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းကိုနှစ်သိမ့်ရင်းမှ ဝေယံဟိန်းရင်ခွင်ထဲကို မှီနွဲ့လိုက်လေသည်။

ဝေယံဟိန်းလိုပဲ ရဲရဲလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။ သို့သော်- စိတ်မကောင်းတာထက် ကြည်နူးတာက ရဲရဲမှာပိုနေသည်။

စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ- ဝေယံဟိန်းက သူ့ဆီကို တကူးတကလာပြီး ရင်ဖွင့်နေတဲ့အတွက်လည်း ရဲရဲကြေနပ်နေသည်။ ဝေယံဟိန်းက သူမကို တိုင်ပင်ဖော် ရင်ဖွင့်ဖော်ရတယ်ဆိုပြီး ဝမ်းသာနေလေ၏။

ဇွေတမာန်

“ကိုဝေရယ်- ရဲရဲလည်း ကိုဝေအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုဝေရယ်”

ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းလက်မောင်းတလျှောက်ကို သူမလက်ဖဝါး လေးနှင့်ပွတ်သပ်ရင်းမှ ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း (၁၃)

ယနေ့သည် စနေနေ့ဖြစ်ပါ၏။

မစံပယ်နှင့်ပန်းနုတို့သားအမိ ရောက်လာမယ့်နေ့။

ဦးအောင်ဟိန်းသည် မနက်စောစောကတည်းကပင် စိတ်လှုပ်ရှား နေရသည်။

ရွှေဘိုမှ သောကြာနေ့ညနေတွင် ထွက်လာသော သူတို့ငှားလာ သည့်ကားသည် မနက်ခြောက်နာရီတွင် ပဲခူးကိုရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်စံပယ်က ပဲခူးကနေပြီး ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ ပဲခူးမြို့တွင်းတစ်နေရာရှိ အများသုံးဖုန်းမှ ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ဟိန်းက မနက်ကော်ဖီခိုင်းတွင် ထိုအကြောင်းကို ပြောပြ လိုက်လေ၏။

“မစံပယ်နဲ့သမီးလေးပန်းနု ရောက်လာကြတော့မယ်၊ ရှစ်နာရီ လောက်ရောက်မယ်ထင်တယ်”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းနှင့်ဝေယံဟိန်းက ဦးအောင်ဟိန်းစကားကို ဘာမျှ ပြန်မပြောပဲ ကော်ဖီကိုသာသောက်နေကြသည်။

ကော်ဖီသောက်အပြီး မကြာမီတွင် ဝေယံဟိန်း ကားသေ့ကို ကိုင်ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အပြင်ထွက် မည့်ဟန်ဖြင့် အဝတ်အစားများလည်း လဲဝတ်လာလေသည်။

“သား- အပြင်ထွက်မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

“သားရယ်- မင်းညီမလေးရောက်လာတော့မယ်လေ၊ သညီမလေး ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူတို့နဲ့တွေ့ပါဦး၊ သူတို့ကိုကြိုပါဦးသားရယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဝေယံဟိန်းက ဖခင်ကို ဘာမျှတော့ပြန်မပြော။ အလိုမကျသလို ဖြင့်သာ သူ့မျက်မှောင်က တွန့်နေသည်။

ပြီးတော့- ဘာစကားမျှပြန်မပြောပဲ အပေါ်ထပ်သို့ခြေကိုဆောင့် နင်းကာ တက်သွားလေတော့သည်။ ဖခင်စကားကို မပယ်ရှားဝံ့သော်လည်း ကြေတော့မကြေနပ်ဘူးဟု အမူအရာဖြင့် ပြလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဦးအောင်ဟိန်းက သက်ပြင်းကိုချလိုက်၏။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ညှော်ခန်းထဲတွင် သတင်းစာဖတ်နေရင်းမှ သားအဖအချိအချပြောနေသည်ကို ကြည့်ရုံကြည့်နေသည်။ ဘာမျှဝင် မပြော။

ဦးအောင်ဟိန်းက ဒေါ်ဒေစီဟိန်းဘေးတွင်သွားထိုင်ကာ အစ်မကြီး အားတောင်းပန်လိုက်သည်။

“မမကြီးလည်း မစံပယ်တို့သားအမိလာရင် ကြိုဆိုပေးပါနော်၊ မစံပယ်ဟာ ကျွန်တော်မြတ်နိုးလို့ခေါ်လာတဲ့မိန်းမပါ မမကြီးရယ်”

“အေး- ငါက သူတို့ကို ပြုံးပြ ရယ်ပြပြီး လာပါ- ဝင်ပါ- စိတ်တိုင်းကျနေကြပါ-လို့တော့ မပြောနိုင်ဘူး တော်မီ၊ ဒီအိမ်မှာ ငါ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်နေတော့ အိမ်ရှင်အနေနဲ့ ရိုင်းရာမကျအောင် သူတို့ လာတဲ့အထိ ဒီနေရာက ထိုင်စောင့်ပေးပါမယ်၊ ဒါဆို- ငါ့တာဝန်ကျပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့- ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မမကြီး”

ဦးအောင်ဟိန်းက စိတ်လှုပ်ရှားကာ ထိုင်မနေနိုင်ပဲ ညှော်ခန်းထဲ တွင်လမ်းလျှောက်လိုက် အိမ်ရှေ့ကိုမျှော်ကြည့်လိုက်နှင့်ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက မောင်ဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ မသိမသာ သက်ပြင်း ချလိုက်လေ၏။ သူမောင် တော်မီ အဖြစ်သည်းနေတဲ့ မစံပယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ဘယ်လို မိန်းမမျိုးမို့လဲဟု စိတ်ဝင်စားနေရသည်။ တောသူဆို၍ အထင်သေးမိသော်လည်း စိတ်တော့ဝင်စားမိသည်။ ဦးအောင်ဟိန်းမရိပ်မိ အောင် ဟန်ဆောင်နေခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ညှော်ခန်းထိပ်က လက်တင်နှစ်ဖက်ပါသော ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကိုတင်ရင်း- တင်ပလွင်ချိတ်ကာ ထိုင်နေ

ဇွေတမာန်

ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းပုံစံက ဘုရင်မကြီးတစ်ပါး ရာဇပလ္လင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသလို မာန်ပါလှပေသည်။ မြင်သူလိပ်ပြာငယ်လောက်သော ထည်ဝါခန့်ညားမှုများက ဒေါ်ဒေစီဟိန်းဆီမှာ အပြည့်ရှိနေသည်။ ပညာတတ်သူဌေးသမီး အပျိုကြီးအဖြစ် တစ်ဘဝလုံးနေလာခဲ့ရုံမက- အိမ်တွင် အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ်အုပ်ချုပ်နေရသူမို့ ထည်ဝါဟန်ပေါက်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ဒေစီဟိန်း၏အဟန့်ကို မြင်ရုံနှင့် တော်ရုံလူ ဖြိုသွားလောက်ပေသည်။

မကြာခင်- အိမ်ရှေ့မှ ကားဝင်လာသံကြားလိုက်ရသည်။

ဒရိုင်ဘာမောင်သိန်းက ခြံဝင်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဟော- သူတို့လာကြပြီမကြီး”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက မျက်နှာကိုတင်းကာ ခေါင်းကိုမော်ထားမိရက်သားဖြစ်သွားလေသည်။

ဦးအောင်ဟိန်းက ပေါ်တီကိုအောက်အထိပြေးဆင်းသွားကာ မစံပယ်တို့သားအမိကို ကြိုဆိုလိုက်သည်။

မောင်သိန်းနှင့်မနွဲ့က ကားပေါ်မှပစ္စည်းများကို သယ်ရန် ကားနားရောက်လာ၏။

“လာ- မစံပယ်၊ မမကြီး မစံပယ်တို့ကိုတွေ့ဖို့ စောင့်နေတယ်၊ သမီးပန်းနု- လာလေသမီး၊ ဒါ သမီးအိမ်ပဲ၊ အိမ်ထဲမှာ သမီးကြီးကြီး နဲ့ကိုကိုတို့ ရှိကြပါတယ်”

ဦးအောင်ဟိန်းက အိမ်ကြီး၏အရှိန်အဟန့်ကိုကြည့်ရင်း အားငယ်နေသည့် မစံပယ်တို့သားအမိကို နှစ်သိမ့်ရင်း အိမ်ထဲသို့ခေါ်ခဲ့လေသည်။

တစ်ဆက်တည်း မနွဲ့ကို ပြောလိုက်သည်။

“မနွဲ့- အိမ်ပေါ်မှာ သားသားကိုသွားခေါ်ချေ၊ မစံပယ်တို့ ရောက်လာပြီလို့ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အိမ်ထဲရောက်တော့- ခုန သတင်းစာဖတ်ပြီး၍ သည်တိုင်းထိုင်နေသောဒေါ်ဒေစီဟိန်းသည်- သတင်းစာကိုပြန်ကောက်ကိုင်ကာ စာထဲ တွင် စိတ်ဝင်စားဟန်ဆောင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက မစံပယ်တို့ဝင်လာသည်ကို ဂရုမပြုမိဟန်ဖြင့် သတင်းစာ၌သာ မျက်နှာအပ်ထားလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်သာ မျက်မှန်ကိုကျော်၍ ခိုးကြည့်လေသည်။

ဦးအောင်ဟိန်းက မစံပယ်နှင့်ပန်းနုကို ဒေါ်ဒေစီဟိန်းရှေ့သို့ ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“မမကြီး- မစံပယ်နဲ့သမီးလေးပန်းနု ရောက်လာကြပါပြီ”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ယခုမှသတိထားမိဟန်ဖြင့် သတင်းစာမှ မျက်နှာခွာကာ မျက်လုံးပင့်ကြည့်ရင်း-

“ဪ- ရောက်လာကြပြီလား”

-ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“မစံပယ်- အစ်ကိုကြီးရဲ့အစ်မ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းပဲကွဲ့၊ မမကြီး သူက ကျွန်တော့်ဇနီးမစံပယ်ပါ၊ သမီးလေး နာမည်က ပန်းနုပါတဲ့ မမကြီး”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ထပ်စကားမပြောတော့။ လက်ပိုက်ကာ သားအမိနှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်သလို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ပစ်လိုက်လေသည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်း၏အကြည့်က တော်ရုံလူဆိုလျှင် လိပ်ပြာငယ်ကာ မျက်လွှာချသွားလောက်ပေသည်။

ဒေါ်စံပယ်နှင့်ပန်းနုတို့လည်း ဒေါ်ဒေစီဟိန်း၏ထည်ဝါလှသော အရှိန်အဝါကြောင့် စိတ်အားငယ်သွားရပါသည်။ လေးစားသမှုဖြင့် ဒေါ်ဒေစီဟိန်းရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့၍ ဦးညွတ်အရိုအသေပေးလိုက်ရာ- ခေါင်းနှစ်လုံး ကပြန်မော့မလာတော့ပေ။

သို့သော်- မစံပယ်သည် ရိုးသားသူပီပီ ကြောက်စိတ်ကိုမြို့သိပ်ကာ သူဖက်က လုပ်ဆောင်စရာရှိသည့် ဂါရဝတရားကို ပြသလိုက်လေ သည်။

ဒေါ်စံပယ်၏အပြုအမူကြောင့် အရှိန်အဝါဖြင့်ချိန်းခြောက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသောဒေါ်ဒေစီဟိန်းကိုယ်တိုင်ပင် မင်သက်သွားမိလေတော့၏။

နွေတမာန်

ဒေါ်စံပယ်က ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကိုပြောလိုက်လေသည်။
 “မစံပယ်တို့သားအမိ မမကြီးကို ကန်တော့ပါရစေရှင့်”
 ဒေါ်စံပယ်က ပန်းနုကို အမူအရာဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်စေလိုက်သည်။ ပြီးနောက်- သားအမိနှစ်ယောက် ဒေါ်ဒေစီဟိန်းအား ပျပ်ဝပ်စွာ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်လေတော့သည်။
 ဦးအောင်ဟိန်းကိုယ်တိုင်ပင် အံ့အားသင့်သွားရတော့သည်။
 ဒေါ်စံပယ်နှင့်ပန်းနုတို့က ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကို ဦးသုံးကြိမ်ချကန်တော့အပြီးတွင်- မစံပယ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ရက်မှ လက်အုပ်ချီမပျက်သေးပဲ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကိုမော်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။
 “မစံပယ်တို့သားအမိ မမကြီးရဲ့အရိပ်မှာ ခိုလှုံဖို့ရောက်လာပါပြီ မမကြီး၊ ဒီအိမ်မှာ မမကြီးဟာ အကြီးဆုံးမို့ အစ်မအကြီး အမိအရာအနေနဲ့ မစံပယ်နဲ့သမီးလေးပန်းနုကို ဆိုဆုံးမပါ။ လိုရာခိုင်းစေပါရှင်၊ မမကြီးအမိန့်ကို နာခံပါမယ်ရှင့်”
 ဒေါ်ဒေစီဟိန်းသည် အိမ်ပေါ်တက်လာသည့်ယောင်းမဖြစ်သူအား အရှိန်အဝါဖြင့် ချိန်းခြောက်ပညာပေးထားရန် ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်၏။ မစံပယ်ဖက်မှ ဤသို့သော ချိုးနှိမ်ရိုက်ချိုးမှုကို မျှော်လင့်ထားသည်မဟုတ်ပေ။
 မမျှော်လင့်ပဲ မစံပယ်တို့သားအမိက ဦးနှိမ်ချကန်တော့လိုက်ရုံ မက- သူတို့ကို ခိုင်းပါ၊ စေပါ၊ ဆိုဆုံးမပါဟု အပ်နှံလိုက်သည်အခါ- ဒေါ်ဒေစီဟိန်း၏တင်းထားသောမာနများသည် ပြေလွင့်သလိုဖြစ်သွားရတော့၏။
 ကိုယ့်ဖက်က တစ်ဖက်သတ်တင်းမာထားဖို့ မသင့်လျော်တော့ချေ။
 မစံပယ်ပြောကြားလိုက်သောစကားများမှာလည်း တမင်တကာ ပလီပလာပြောကြားနေခြင်းမဟုတ်မှန်း သူမမျက်နှာကဖော်ပြနေပေ၏။
 မိမိသည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မစံပယ်တို့ကို ပြန်ပြီးဆုပေးရတော့သည်။
 “သာဓုကွယ်- သာဓု- သာဓု- မမကြီးအနေနဲ့ မစံပယ်တို့ကို ခိုင်းဖို့စေဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ဒီအိမ်ကို ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထားပြီး

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

သာနေကြပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိရှိနဲ့နေကြရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ”
 ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက အသင့်လျော်ဆုံးစကားဖြင့်ပြန်ပြောလိုက်သည်။
 ဦးအောင်ဟိန်းပြုံးလိုက်မိ၏။ မစံပယ်တို့မလာခင်က “လာပါ- ဝင်ပါ- စိတ်တိုင်းကျနေကြပါလို့ မပြောနိုင်ဘူး”-ဆိုခဲ့သော မမကြီးစကားကို သတိရမိ၍ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုအချိန်တွင်- မနွဲ့သွားခေါ်လိုက်၍ ဝေယံဟိန်းအပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာလေသည်။
 ဝေယံဟိန်းသည် မျက်နှာသုန်သုန်မှန်မှန်ဖြင့် လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာရာ- ညှစ်ခန်းထဲတွင် ကြီးမေကိုထိုင်ကန်တော့နေသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩသွားလေသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ လှေကားကိုနောက်ကျောခိုင်းအနေအထားရှိနေ၍ မျက်နှာကိုမမြင်ရသေးပါ။
 အမျိုးသမီးကြီးက ရှည်လျားသောဆံပင်ကိုထုံးဖွဲ့ကာ ဘီးဖြင့် ပတ်ထားလေသည်။ အမျိုးသမီးအငယ်သည်လည်း ဆံပင်အရှည်ဖြင့်ပင် ဖြစ်ကာ ဖြန့်ချထားသည့်အတွက် ဆံပင်များက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံကျနေပေ၏။ ဝေယံဟိန်းက မြင်နေကျမဟုတ်သည့် ထူးခြားသောမြင်ကွင်းကိုငေးကြည့်ရင်း လှေကားပေါ်မှတစ်ထစ်ချင်းဆင်းလာနေ၏။
 “သမီးဖေဖေကိုလည်း ကန်တော့ကြစို့သမီး”
 ဒေါ်စံပယ်နှင့်ပန်းနုက ဦးအောင်ဟိန်းကိုကန်တော့လိုက်ပြန်သည်။
 ဦးအောင်ဟိန်းမှာ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းဘေးတွင်ရပ်နေသည့်အတွက် ဒေါ်စံပယ်နှင့်ပန်းနုက ကန်တော့ရန် ဘေးဖက်သို့လှည့်လိုက်သည်တွင် သားအမိနှစ်ယောက်လုံးမျက်နှာကို ဝေယံဟိန်းမြင်လိုက်ရလေသည်။
 “ဟင်-”
 ဝေယံဟိန်းသည် မိန်းကလေးမျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရချိန်တွင် လှေကားပေါ်က ဆင်းလာနေရာမှ ရပ်လိုက်မိသည်။ မိန်းကလေးမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဇွေတမာန်

ဒါ- ဖေဖေယူလာတဲ့မိန်းမရဲ့သမီးဆိုတာပေါ့။ သူသည် ရှေ့ဆက် မလှမ်းမိတော့ပဲ လှေကားရင်းတွင်ကြောင်ရပ်ကာ မိန်းကလေးကို ငေးကြည့်နေမိပါတော့သည်။

ဦးအောင်ဟိန်းက ဝေယံဟိန်းကိုမြင်သွားလေသည်။

“သား- လာလေ၊ ဟောဒီမှာ မင်းရဲ့ဒေါ်လေးနဲ့ညီမလေးရောက် လာကြပြီ၊ လာပါဦးသားရယ်၊ ဖေဖေ မိတ်ဆက်ပေးပါဦးမယ်”

ဝေယံဟိန်းက အသိမဲ့စွာဖြင့် ညှော်ခန်းထဲသို့လှမ်းလာလေသည်။

“မစံပယ်ရေ- ဟောဒါ အစ်ကိုကြီးရဲ့သား ဝေယံဟိန်းလေ၊ သမီး ပန်းနု- သမီးကိုကို ဝေယံဟိန်း၊ သားနဲ့သမီးဟာ မောင်နှမရင်းချာတွေနော်၊ သားကလည်း ညီမလေးအတွက် ဘာမဆိုကူညီရမယ်၊ ကိုယ့်ညီမကို စောင့်ရှောက်ရမယ်၊ သမီးပန်းနုကလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးကို လေးလေး စားစား ဆက်ဆံပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

ပန်းနုက ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေယံဟိန်းကတော့ ဘာမျှပြန်မပြောမိ။

သမီးကိုကို-တဲ့။

သူ့အဖေသုံးနှုန်းလိုက်သောအသုံးအနှုန်းကို စိတ်ထဲမှလိုက်ပြော ကြည့်ရင်း သူ့ညီမလေးဆိုသောမိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ ကြည့်နှုန်းနေမိရ လေသည်။

“ကဲ- ကဲ- မစံပယ်နဲ့သမီးပန်းနု၊ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ကြ လေကွယ်”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက သတိပေးလိုက်သည်။

“သမီးပန်းနု၊ သမီးကိုကိုကို ကန်တော့လိုက်ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

ပန်းနုက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှထသေးပဲ ဝေယံဟိန်းဖက်သို့ လှည့် လိုက်လေ၏။ နှုတ်မှလည်း ပြောလိုက်သည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ညီမလေး ကိုကိုကို ကန်တော့ပါတယ် ကိုကို၊ ညီမလေးကို အစစအရာရာ ဆုံးမသွန်သင်ပါ ကိုကို”

ပန်းနုက သူ့ကို ပျပ်ဝပ်စွာ လက်အုပ်ချီကန်တော့လိုက်သည် အချိန်တွင် ဝေယံဟိန်းသည် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ ကြက်သီး မွေးညင်းများ ထသွားလေတော့၏။

သူတစ်သက်တွင် ကိုရင်ဝတ်တုံးအချိန်မှလွဲ၍ အခြားလူသား တစ်ဦးက ရှိခိုးကန်တော့သည်ကို မခံရဖူးပါ။ ကိုရင်ဝတ်တာကိုလည်း ငယ်တုံးကမို့ သိပ်မမှတ်မိတော့ပေ။

ဝေယံဟိန်းက အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် သူ့ကိုကန်တော့ နေသောပန်းနု၏ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မကန်တော့ပါနဲ့၊ ကိုကိုကို မကန်တော့ပါနဲ့ညီမလေးရယ်၊ ကန်တော့ရအောင် ကိုကိုက ဘုန်းကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဘိုးကြီးလည်း မဖြစ်သေးပါဘူးကွ”

စကားသံများကတော့ နှုတ်မှ ရွှင်ပျသွက်လက်စွာထွက်သွား ပါသည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကိုကိုရယ်၊ ကိုယ့်ထက် တစ်ရက် တစ်မနက်ပိုကြီး တဲ့သူတိုင်းကို လေးစားရပါမယ်၊ ကိုကိုက ညီမလေးရဲ့အစ်ကိုပဲ၊ ကိုယ့်အစ်ကို ကို ညီမက ကန်တော့တာ ဘာမှားလို့လဲကိုကိုရဲ့”

ဝေယံဟိန်းဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ ပြန်မပြောတတ်တော့ပါပေ။ ပန်းနု၏ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

“ကဲ- ညီမလေးက သားကိုကန်တော့ပြီးပြီဆိုတော့ သားက ညီမလေးကို ဆုပေးလိုက်ဦးလေကွယ်”

ဦးအောင်ဟိန်းက ပြောလိုက်သည်။

ဝေယံဟိန်းက ခေါင်းကိုကုပ်လိုက်လေ၏။

“ဒုက္ခပါပဲဖေဖေ၊ တစ်ခါမှလည်း ဆုပေးဖူးတော့ ဘယ်လိုပေးရ မှန်းတောင်မသိဘူး၊ အဲ- အဲ- ညီမလေး ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ပါစေဗျာ၊

နွေတမာန်

မိဘကျေးဇူးဆပ်နိုင်ပါစေဗျာ၊ ဟုတ်တယ်နော်ဖေဖေ၊ သားဆုပေးတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

ဝေယံဟိန်း အပြောအဆို အမူအရာကိုကြည့်၍ အားလုံးပင် ရယ်မောလိုက်မိကြလေ၏။

“သားက အိမ်မှာအငယ်ဆုံး၊ တစ်ဦးတည်းသောသား အနေနဲ့နေလာတော့ အဆန်းဖြစ်နေတာပေါ့လေ၊ ကဲ- ကဲ- အားလုံး ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကြ၊ မစံပယ်နဲ့ပန်းနု က မင်းတို့အကြောင်းကို မမကြီးတို့သိအောင် ပြောပြပါဦးကွယ်”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးအောင်ဟိန်းသည် မစံပယ်တို့ ဤအိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အဆင်ပြေသွားသည်အတွက် စိတ်ကြည်နူးသွားရလေ၏။ မစံပယ်နှင့် ပန်းနုတို့၏ နှိမ့်ချရိုကျိုးသော အပြောအဆို အမူအရာများကြောင့် ပြေလည်သွားခြင်းမဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၄)

“မစံပယ်တို့သားအမိ ရွှေဘိုမှာ စာအုပ်အငှားဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး နေခဲ့ကြပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ကပဲ မစံပယ်ရဲ့အမေရော၊ အမေ့ရဲ့အစ်ကို ဘကြီးပါ ဆုံးသွားကြပါတယ်၊ အဲဒီကတည်းက မစံပယ်တို့သားအမိ နှစ်ယောက်တည်းရှိပါတော့တယ်မမကြီး”

“ပန်းနုပညာရေးကရော”

“သမီးလေးက ဒီနှစ်ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ် မမကြီး”

“အို- ဟုတ်လား”

တကယ်တော့- ထိုအကြောင်းများကို ဦးအောင်ဟိန်းက ပြောပြထားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဦးအောင်ဟိန်းပြောပြစဉ်က ဒေါ်ဒေစီဟိန်း သေချာနားမထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မှတ်မထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်ဖြစ်သူ မိန်းမယူမှုကို သဘောမတူဖြစ်ကာ တမင်တကာပင် အမှတ်မထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ယခုတော့- သူမ တွေ့မြင်နေရသော မစံပယ်တို့သားအမိသည် သူမ ထင်မှတ်ထားသလို တောသူမအရိုင်းအစိုင်းတွေမဟုတ်။ အရိုင်းအစိုင်းတွေမဟုတ်သလို- ရန်ကုန်သူတွေလို ခေတ်ဆန်ဆန်တွေလည်း မဟုတ်ရှာပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာအဆုံးအမအောက်တွင် ရိုးသားနှိမ့်ချစွာနေတတ်သော ဗမာအမျိုးသမီးပီသသည့် မိန်းမများအဖြစ်သာ မြင်တွေ့နေရပါ သည်။ သူတို့ရဲ့အတွင်းစိတ်ကိုတော့ ဆက်ပြီးလေ့လာအကဲခတ်ရပေဦးမည်။

လောလောဆယ် တွေ့တွေ့ချင်းအချိန်မှာတော့ မဆိုးလှဘူးဟု ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက တွေးမိ၏။

“ကဲလေ- နောင်တော့လည်း တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ပိုပြီးသိလာကြမှာပါ။ ငါ့ညီမတို့ တစ်ညလုံးကားစီးလာတာ ပင်ပန်းလာမှာပေါ့၊ နားကြဦး၊ တော်မီ- မစံပယ်တို့ နေထိုင်ဖို့ မင်းဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ”

“သမီးပန်းနုအတွက်အခန်းကို အောက်ထပ်မှာပဲ ပြင်ဆင်ထားပါ တယ်မမကြီး”

“အဲဒါ သင့်လျော်ပါတယ်”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းနှင့်ဝေယံဟိန်းက အပေါ်ထပ်တွင် တစ်ခန်းစီ နေသည်။ ဦးအောင်ဟိန်းက ခြေထောက်မကောင်း၍ အောက်ထပ်အခန်းမှာပဲနေ၏။ ဤအိမ်မှအခန်းအားလုံးမှာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ တွဲရက်ပါသော အခန်းများဖြစ်ပါသည်။

ဦးအောင်ဟိန်းနှင့်ဒေါ်ဝေယံက ဦးအောင်ဟိန်းနေလက်စ အောက်ထပ်အခန်းမှာပင် နေမည်ဖြစ်၍- ပန်းနုကို မိခင်နှင့်အတူ အောက်ထပ်အခန်းတွင်နေရာချထားတာ သင့်လျော်ပါသည်။

တကယ်တော့- ပန်းနုအတွက် အခန်းပြင်ဆင်ခိုင်းထား၍ မနွဲ့အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတာကို မြင်ပြီးဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းအလိုမကျဟန်ကိုမြင်နေရ၍ မနွဲ့မှာလည်း အခန်းသန့်ရှင်းရေးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မလုပ်ပုံရဲ့ရှာပေ။ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းအပေါ်တက်သွားချိန်မှသာ ခပ်မြန်မြန် ပြီးအောင်လုပ်ခဲ့ရသည်။

နွေတမာန်

ခုတော့- ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကိုယ်တိုင် မစံပယ်တို့သားအမိကို ကြည့်ဖြူစွာဆက်ဆံနေတာတွေ့ရ၍ မနွဲ့လည်း သက်ပြင်းချနိုင်ပေပြီ။

“ကဲ- နားလိုက်ကြဦး၊ ပစ္စည်းတွေ နေရာချလိုက်ဦး၊ နေ့လည်စာ စားချိန်ကျမှ တို့မိသားစုပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

အခန်း (၁၅)

ဒေါ်စံပယ်နှင့်ပန်းနုတို့ရောက်လာသည်နေ့မှစ၍ ဤအိမ်ကြီး၏ အလေ့အထများမှာလည်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

သူတို့သားအမိရောက်လာပြီးနောက်တစ်နေ့မနက်မှာပင်- အိပ်ရာမှ ထလာသောဒေါ်ဒေစီဟိန်း အံ့ဩသွားရလေသည်။ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက မနက်၆နာရီအိပ်ရာမှထသည်ကို စောလှပြီထင်နေ၏။ သူမီးဖိုခန်းထဲဝင် လာတော့ ဒေါ်စံပယ်က ထမင်းဟင်းများချက်ပြုတ်ပြီးစီးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပန်းနုက ယောဂီတဘက်ကလေးကို ပဲခုံးပေါ်တင်ကာ ဆွမ်းတော် တင်ဖို့ပြင်ဆင်နေသည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကိုအမြင်တွင်-

“သောက်တော်ရေချမ်းလဲပြီးပါပြီ၊ ဆွမ်းတော်တင်လို့ ရပါပြီကြီးမေ၊ ကြီးမေကိုယ်တိုင်ကပ်မလား၊ သမီး ဘုရားခန်းထဲကို ပို့ထားနှင့်ပါမယ်”

“အေး- အေး- ကြီးမေလာခဲ့မယ်သမီး၊ မစံပယ်ကရော- ဘာတွေများချက်နေတာလဲ”

“ရေခဲသေတ္တာထဲကတွေ့တဲ့ ကြက်သားနွဲ့ငါးကို ချက်ထားနှင့်ပါတယ်မမကြီး၊ ချက်တာတော့ မစံပယ်ချက်တတ်တဲ့နည်းအတိုင်း ချက်ထားတာပါ”

“မှန်း-”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက မီးဖိုပေါ်ရှိဟင်းအိုးမှ ဟင်းရည်အနည်းငယ် ကိုစွန်းဖြင့်ခပ်ကာ မြည်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်စံပယ်ဟင်းချက်ပုံမှာ သူတို့

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ချက်နေကျပုံစံနှင့်တော့ မတူပေ။ ငါးထဲတွင် ခရမ်းချဉ်သီးအတော်များ များထည့်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းမြည်းကြည့်လိုက်တော့ အရသာအတော်ပင် တွေ့သွားရလေ၏။ မြည်းရုံနှင့်မတင်းတိမ်နိုင်ပဲ ငါးတစ်တုံးကိုထပ်ခပ်ကာ စားလိုက်မိသေးသည်။

“ကောင်းသားပဲ မစံပယ်၊ ဒါ အညာချက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အညာကလာတဲ့လူချက်တော့ အညာချက်လို့ခေါ်ချင် ခေါ်ပေါ့ မမကြီးရယ်၊ မစံပယ်တို့ကတော့ ဒီတိုင်းချက်နေကျမို့ ချက်လိုက်တာပါ၊ မမကြီး အစပ်ကြိုက်မကြိုက် မသိလို့ ငရုပ်သီးတော့ ထည့်မထားဘူး”

“ဒီအိမ်မှာ ငရုပ်သီးသိပ်မစားကြဘူးမစံပယ်၊ မစံပယ်တို့ အစပ်ကြိုက်ရင်တော့ စားကြပါ”

“မနက်ခင်းစာစားဖို့ မစံပယ်ဘာလုပ်ပေးထားရမလဲ မမကြီး”

“ကော်ဖီမစ်ထုတ်တွေရှိတယ်လေ၊ ကော်ဖီမစ်ဖျော်ပြီး ပေါင်မုန့် ဖြစ်ဖြစ် ကိတ်မုန့်ဖြစ်ဖြစ်နဲ့ စားလိုက်တာပါ ပဲမစံပယ်ရယ်၊ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လည်း မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ ရယ်ဒီမိတ်ခေါက်ခွဲခြောက်ထုတ်တွေရှိတော့ ရေနွေးနွေး ဖျောစားလိုက်တာပဲ၊ တစ်ခါတလေ ထမင်းကြမ်းကျန်ရင်တော့ ထမင်းကြော် ကြော်စားလိုက်တယ်”

“ထမင်းကြော်စားမယ်ဆိုရင် နောက်နေ့တွေ မစံပယ် ကြော်ကျွေး ပါ့မယ်၊ မစံပယ်တို့ကတော့ ကော်ဖီတွေ ဘာတွေသောက်တဲ့အလေ့အထ မရှိပါဘူးမမကြီး၊ ဟိုမှာ တော့ မနက်ဆို ကောက်ညှပ်ပေါင်းစားတာများတယ်၊ ပဲပြုတ်လေးဆီဆမ်းပြီး ထမင်းကြမ်းနွဲ့ရင်လည်း စားလိုက်တာပါပဲ”

“မစံပယ်ပြောတာနဲ့ စားချင်စိတ်တောင်ပေါက်လာပြီဟယ်၊ မမကြီးဖြင့် မနက်စောစောဈေးမသွားဖြစ်တာနဲ့ ပဲပြုတ်ဆိုတာများ မစားတာကြာပါကော၊ မေ့တောင်မေ့နေပြီ”

“မစံပယ်ကို ဈေးနေရာပြထားပါ၊ နောက်နေ့ မစံပယ် ကိုယ်တိုင် ဈေးသွားပါ့မယ်၊ ဈေးကဝယ်တော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်စားရတာပေါ့၊

နွေတမာန်

အခုချက်လိုက်တဲ့ အသားတွေကို မစံပယ်တော့ လတ်တယ်မထင်မိဘူး မမကြီးရယ်”

“တစ်ပတ်စာဝယ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ထားတာလေ၊ ဘယ်လတ်မလဲ၊ ဒါတွေတောင် မနွဲ့လာချက်ပေးလို့ စားနေရတာ၊ မမကြီး ကလည်း ကောင်းကောင်းချက်တတ်တာမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဈေးသွားချင်ရင် မမကြီးဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ သွားကြတာပေါ့၊ မောင်သိန်း ကိုကားနဲ့လိုက်ပို့ ခိုင်းမယ်၊ မမကြီး ဘုရားရှိခိုးလိုက်ဦးမယ်လေ၊ မစံပယ်ရော- ဘုရား ကန်တော့ပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီမမကြီး၊ မစံပယ်အမိဋ္ဌာန်ဝင်ထားလို့ သံဗုဒ္ဓေဂါထာကို မနက်တိုင်း ပုတီးကိုးပတ်စိတ်ပါတယ်၊ ဒီနေ့အတွက် ပြီးသွားပါပြီ”

“ဟင်-”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းမျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ အိပ်ရာက ထနေတာလဲ မစံပယ် ရယ်”

“မစံပယ် လေးနာရီဆို အိပ်ရာထနေကျပါ မမကြီး၊ ဟိုမှာတော့ အာရုံဆွမ်းအမိဆွမ်းထချက်နေကျမို့ပါ”

“တော်တော်စောတာပဲ၊ ကဲ-ကဲ- မမကြီးဘုရားရှိခိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင်- မောင်သိန်းကို ဈေးလိုက်ပို့ခိုင်းတာပေါ့”

ထိုနေ့က တစ်အိမ်သားလုံး မနက်ခင်းစာဘရိတ်ဖတ်စံကော၊ နေ့လည်စာကိုပါ ယခင်နေ့များကနှင့်မတူ စားလိုက်ရပါသည်။

ဝေယံဟိန်းက-

“ဒေါ်လေးမစံပယ် ဒီအိမ်ရောက်တာ နောက်တောင်ကျနေပြီ၊ ဒါလောက် ဟင်းချက်ကောင်းမှန်းသိရင် အစောကြီးကတည်းက သား ကိုယ်တိုင် လာခေါ်ပါတယ်ဗျာ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“အခုလည်း မင်းရဲ့ဒေါ်လေးစံပယ်က ဖေဖေတို့နဲ့ တစ်သက်လုံး နေသွားမှာပါသားရဲ့၊ သားရေ- သား ညီမလေး အောင်လက်မှတ်ယူဖို့ ကိစ္စရှိတယ်သားရဲ့၊ ညီမလေးကို သားလိုက်ပို့လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

“မောင်နုမနုစစ်ယောက် တည့်အောင်နေကြနော်၊ သား နဲ့သမီးက ဖေဖေသားသမီးတွေ၊ မောင်ရင်းနုမတွေ၊ မောင်နုမချင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြ ရမယ်နော်”

ဦးအောင်ဟိန်းက ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုကို မောင်နုမမှန်း မသိပဲ မရိုးသားစိတ်တွေဝင်သွားမှာစိုး၍ စကားဖြင့် အခါခါသတိပေးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၆)

ဝေယံဟိန်းက အပေါ်ထပ်မှနေ၍ ခြံထဲသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပန်းပင်များကိုရေလောင်းနေသောပန်းနုကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။

ပန်းနုက ရေပန်းကရားဖြင့် ပန်းပင်များကိုရေလောင်းနေသည်။ ပန်းနု၏ရှည်လျားသောဆံပင်များက လေထဲတွင်ဝဲ၍နေလေသည်။

ဝေယံဟိန်းက ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် ပြတင်းဝတွင်ရပ်ရင်း ပန်းနုကို အကြာကြီးငေးကြည့်နေမိသည်။

ပြီးတော့- ပန်းနုရှိသည်ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

“ညီမလေး-”

ဝေယံဟိန်းခေါ်သံကြောင့် ပန်းနုက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်- ကိုကို”

“ညီမလေး- ပန်းပင်တွေ ဘာလို့ရေလောင်းနေတာလဲ၊ ဒေါ်နွဲ့ လုပ်လိမ့်မယ်လေ၊ တစ်ပတ်တစ်ခါလည်း မာလီငှားပြီး ခြံရှင်းနေကျပါ၊ ဒါတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ ညီမလေးရယ်”

နွေတမာန်

“အို- ကိုကိုကလည်း- ပန်းပင်ရေလောင်းတာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းလို့လဲ၊ ညီမလေး ဒီတိုင်းအားနေတာ ပျင်းလို့ပါ။ ရွှေဘိုမှာဆို ညီမလေး ဒီအချိန်အလုပ်တွေများနေပြီ”

“ဟင်- ရွှေဘိုမှာ ဒီအချိန် ဘာတွေလုပ်ရလို့လဲ ညီမလေး”

“စာအုပ်ငှားတာလေ၊ ခုလို ညနေငါးနာရီကျော်အချိန်ဆိုရင် စာအုပ်ဆိုင် လူအကျဆုံးအချိန်ပေါ့ ကိုကိုရဲ့၊ မဂ္ဂဇင်းအသစ်တွေထွက်တဲ့ လကုန်ရက်များဆိုရင် ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ နိုင်တောင်မနိုင်ဘူး၊ မေမေပါ ဝိုင်းကူလုပ်ရတာ”

“ဟုတ်လား- ညီမလေးတို့ဆိုင်က တော်တော်ငှားရလား၊ ဘာစာအုပ်တွေတင်လဲဟင်”

“စာအုပ်ကတော့ အစုံပေါ့ကိုကိုရယ်၊ အငှားဆိုင်ဆိုတော့ ကိုယ် မကြိုက်တဲ့စာအုပ်ဖြစ်လည်း ဝယ်တင်ရတာပဲ၊ လူကြိုက်များတဲ့စာအုပ်ကို ပိုတင်ရတာပေါ့ ကိုကို၊ တစ်ချို့စာအုပ်ဆို တစ်မျိုးတည်း သုံးလေးအုပ် တောင်ဝယ်တင်ထားရတာ”

“ဟင်- ဟုတ်လား”

ပန်းနုပြောပြသည့်အကြောင်းများမှာ ဝေယံဟိန်းအတွက်တော့ အဆန်းအပြားများချည်းဖြစ်ပါသည်။ သူက စာအုပ်ဖတ်လေ့မရှိသူမို့ ပန်းနုပြောပြသောအကြောင်းများက သူ့အတွက် အသစ်အဆန်းတွေဖြစ် နေ၏။

“ဒါဆိုရင်- ညီမလေး ညနေတိုင်းအလုပ်များတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ညနေတွင် ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲကိုကို၊ နေ့လည်ခင်း ကတည်းက စာအုပ်အရောင်းဆိုင်ကြီးကိုသွားပြီး စာအုပ်ဝယ်ရသေးတယ်လေ”

“နေ့တိုင်းပဲလား”

“နေ့တိုင်းပေါ့ကိုကိုရဲ့၊ စာအုပ်အသစ်တွေက နေ့တိုင်း ထွက်နေတာ ကို၊ နာမည်ကြီးစာရေးဆရာရဲ့စာအုပ်ကို မရလိုက်ရင် ကိုယ့်ဖောက်သည် ပျက်မှာလေ၊ အဲဒီတော့ စာအုပ်အသစ်ကို သူများထက်နောက်မကျအောင် ရဖို့လိုတယ်၊ နေ့တိုင်း စာအုပ်ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်မှာ စာအုပ်သွားဝယ်ရ

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

တာပေါ့၊ ပြီးတော့- အိမ်ရောက်တာနဲ့ စာအုပ်တွေကိုအဖုံးချုပ်၊ ဆိုင်တံဆိပ် ရိုက်၊ ရလှစ်စတာသွင်း”

“အမယ်- စာအုပ်ငှားတဲ့အလုပ်ကလည်း တော်တော်တော့များ သားပဲ”

“များတာပေါ့ကိုကိုရဲ့၊ ဒါပေမယ့်- ပျော်စရာကောင်းတယ်ကိုကို၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့စာအုပ်လည်း ဖတ်လို့ရတယ်၊ စာအုပ်တွေလည်း အပိုင်ရ တယ်လေ၊ ညီမလေး စုထားတဲ့စာအုပ်တွေ တစ်သောင်းကျော်နေပြီ၊ အဲဒါ တွေအကုန်လုံး သူများကိုလွှဲခဲ့ရတာ နှမေ့တောင် နှမေ့တယ်၊ သိလား”

ပန်းနုက ပန်းပင်များကိုရေလောင်းရင်းမှ အလုပ်မပျက်ပဲ ပြောပြနေသည်။ ဝေယံဟိန်းက ပန်းနုရွှေလျားသွားသည်အတိုင်း လိုက်၍ နားထောင်နေ၏။

“ဒီမှာ စာအုပ်မဖတ်ရတော့ ညီမလေး ပျင်းတောင် ပျင်းတယ်”

“တီဗွီကြည့်ပေါ့၊ ဗီဒီယိုကြည့်ပေါ့ညီမလေးရဲ့၊ ကိုကို ဝယ်ထားတဲ့ စီဒီတွေအများကြီးရှိတယ်”

“စာဖတ်ရတာနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတာ မတူပါဘူးကိုကို၊ ညီမလေး တော့ စာဖတ်ရတာကို ပိုဝါသနာပါတယ်”

“ဒါဖြင့်- စာအုပ်အငှားဆိုင်ကို ကိုကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ စာအုပ်အငှားဆိုင်ရှိတယ်”

“တကယ်လားကိုကို၊ ဟာ- ဒါဆိုကောင်းတာပေါ့၊ ညီမလေးက ပြောရမှာအားနာလို့”

“ညီမလေးရယ်- အားနာနေရသေးသလား၊ ကိုကိုကိုများ ဘာ အားနာစရာလိုလို့လဲကွာ”

“မသိဘူးလေ- ကိုကိုလိုက်ပို့ချင်မှန်းမသိ၊ မပို့ချင်မှန်း မသိ၊ ညီမလေးက မပြောရဲဘူးပေါ့”

ခေါင်းလေးထဲ၌ပန်းနုပြောလိုက်ပုံကိုကြည့်ကာ ဝေယံဟိန်းစိတ် ထဲမှာ မချင့်မရဲဖြစ်သွားလေသည်။

နွေတမာန်

ဒီကောင်မလေးဟာ တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းပါလား။ မတွေ့ခင်က ကြုံပြီးမှန်းတီးထားမိတာတွေတွေ့ပြီး ဝေယံဟိန်းပြန်ရက်မိပါသည်။ ဖေဖေမိန်းမယူမယ်ဆိုတော့- သဝန်တိုစိတ်ဖြင့် ဖေဖေယူမယ့်မိန်းမကိုရော၊ ပါလာမယ့်သမီးဆိုသူကိုပါ မမြင်ဖူးပဲနှင့် မိန်းမဆိုးများအဖြစ် ပုံဖော်ထားမိသည်။ မုန်းနေမိသည်။ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားဖို့အထိပင် စဉ်းစားခဲ့သေး၏။ ဒါတွေကိုပြန်တွေးကြည့်တော့ ရှက်စရာပါလား။

ဒေါ်စံပယ်ရော- ပန်းနုရော- သူတို့မျှော်လင့်ထားသလို မဟုတ်ခဲ့ကြပေ။ ခုတော့- ဝေယံဟိန်းသာမက ကြီးမေကပါ သူတို့သားအမိကို ကြည်ဖြူလက်ခံမိရက်သားဖြစ်နေရပါပြီ။

“ဟော- သားနဲ့သမီး၊ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲကွ၊ ဪ- သမီးက ပန်းပင်တွေရေလောင်းနေတာကိုး”

ဦးအောင်ဟိန်း သူတို့အနားရောက်လာမှပင်- ရုံးကပြန်လာတာကိုသိလိုက်ရသည်။ စကားကောင်းနေ၍ ကားဝင်လာသံကိုပင် မကြားမိပါ။

“ဖေဖေ- ညီမလေးက ပျင်းလို့တဲ့၊ အလကားမနေတတ်လို့ဆိုပြီး ပန်းပင်တွေရေလောင်းနေတာဖေဖေ၊ ညီမလေးက ရွှေဘိုက သူတို့စာအုပ်အငှားဆိုင်အကြောင်းတွေ ပြောပြနေတာ ဖေဖေရဲ့”

“ဟုတ်လား”
“ညီမလေးက စာအုပ်ဖတ်တာ ဝါသနာပါတာတဲ့ ဖေဖေ၊ အဲဒါကြောင့်- သားက စာအုပ်အငှားဆိုင်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောနေတာပါ”

“ဒါပေါ့သားရယ်- ကိုယ့်ညီမလေးကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ။ ဖေဖေတော့ နိုင်ငံခြားမှာအနေကြာလာလို့ မြန်မာစာအုပ်တွေ မဖတ်ဖြစ်တာတောင် ကြာပါပြီသမီးရယ်၊ ဘယ်လိုစာအုပ်မျိုးတွေထွက်နေလို့ ဘယ်စာရေးဆရာတွေနာမည်ကြီးနေမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ သမီး- စာအုပ်အသစ်တွေ ဝယ်ချင်ရင်လည်း မြို့ထဲက စာအုပ်ဆိုင်တွေကို သမီးကိုလိုက်ပို့ခိုင်းလေ၊ သမီးမှာ သုံးစရာမှန်ဖို့ ရှိသေးရဲ့လား။ ဖေဖေပေးထားတွေ ကုန်ပြီလားသမီး၊ လိုရင်ဖေဖေဆီကတောင်းနော်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“သမီး ဘာမှသုံးစရာမလိုလို့ မကုန်သေးပါဘူးဖေဖေ၊ ရှိပါသေးတယ်”

“အေးကွယ်- သားက ညီမလေးသွားချင်တဲ့နေရာ တွေလိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါသား၊ မောင်နှမနှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြနော်၊ သားနဲ့သမီးနဲ့က တကယ်တော့- မောင်နှမရင်းချာတွေပဲမဟုတ်လား၊ မောင်နှမချင်း သင့်မြတ်အောင်နေကြပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”
ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုက ပြိုင်တူပြန်ပြောလိုက်ကြသည်။

“ကိုကိုဖေဖေက သိပ်သဘောကောင်းတာပဲနော်ကိုကို”

“ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းရဲ့ဖေဖေ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဖေဖေက ညီမလေးကိုလည်း သမီးအရင်းလိုချစ်တာပါ၊ ညီမလေးဖေဖေပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုကို ညီမလေးသိပါတယ်၊ မေမေကလည်း ဖေဖေကို အဖေအရင်းလို လေးစားရမယ်၊ ကြီးမေကိုလည်း အဒေါ်အရင်းလို ချစ်ရမယ်၊ ကိုကိုကိုလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုအရင်းလို သဘောထားရမယ်လို့ မှာထားပါတယ်ကိုကို”

“ဖေဖေကလည်း စကားပြောတိုင်း တို့နှစ်ယောက်ကို မောင်နှမအရင်းတွေလို့ ထည့်ပြောနေတာပဲနော်၊ ညီမလေးကရော- ကိုကိုကို အစ်ကိုအရင်းလိုပဲ သဘောထားသလား ဟင်”

“အို- ကိုကိုက ညီမလေးရဲ့အစ်ကိုပဲ”

“ဒါပေမယ့်- တကယ်တမ်းကျ တို့ဟာ မောင်နှမအရင်းတွေမှ မဟုတ်ပဲ ညီမလေးရယ်”

ဝေယံဟိန်းက ပန်းနုမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း- အလေးအနက်ပြောလိုက်ရာ ပန်းနုမျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြန်း၍ ခေါင်းလေးငုံ့ကျသွားလေသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေကို အကြောင်းပြုပြီး ညီမလေးနဲ့ ကိုကိုဟာ မောင်နှမတွေပဲပေါ့ကိုကိုရယ်”

ပန်းနုက မပွင့်တပွင့်ပြောလိုက်လေသည်။

နွေတမာန်

“ဟုတ်ပါတယ်လေ- ကံပါညီမလေးရယ်၊ ရေလောင်းတာ ထား လိုက်ပါတော့၊ ညီမလေး စာအုပ်အငှားဆိုင် သွားချင်တယ်ဆို၊ လာလေ- ကိုကိုလိုက်ပို့မယ်၊ အခုပဲ သွားရအောင်”

အခန်း (၁၇)

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက မနွဲ့ကိုခေါ်ပြီး ဇက်ကြောဆွဲခိုင်းနေသည်။ ယခု တလော ဒေါ်ဒေစီဟိန်းတစ်ယောက် ခဏခဏမူးကာ ခေါင်းကိုက်ကိုက် နေပါသဖြင့် သွေးကျဆေးများသောက်နေရပါသည်။

မနွဲ့ကို နင်းခိုင်းနှိပ်ခိုင်းသော်လည်း မပျောက်။

ဒေါ်စံပယ်က ဒေါ်ဒေစီဟိန်း မနွဲ့ကိုနှိပ်ခိုင်းနေသည်ကို တစေ့ တစောင်းအကဲခတ်နေသည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်း သက်သာဟန်မမြင်သည့်အခါ ဒေါ်စံပယ်က မေး လိုက်၏။

“မနွဲ့နှိပ်ပေးတာ ဘယ်လိုလဲမမကြီး၊ သက်သာရဲ့လား”

“မသက်သာပါဘူးမစံပယ်ရယ်- အသားတွေတောင် ပိုနာလာ သလိုပဲ”

“မစံပယ်ကြည့်နေပါတယ်၊ မနွဲ့နင်းတာက စံနစ်တကျ နင်းတတ် လို့ နင်းနေတာမှမဟုတ်ပဲ၊ မမကြီးနင်းခိုင်းလို့သာ သူ့ခမျာ မမကြီးကိုယ်ပေါ် လမ်းတက်လျှောက်နေတာ”

“ဘာကွဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မနွဲ့က နင်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မမကြီး ကိုယ်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေတာ၊ အဲဒီလိုနင်းနေပုံမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်အညောင်းပြေမှာ လဲ၊ နင်းတယ်နှိပ်တယ်ဆိုတာ အကြောကိုသိဦးမှ၊ အပူထုတ်တတ်ဦးမှ မမကြီးရဲ့”

“အဲဒါကြောင့်များ မမကြီးကိုယ်တွေ ပိုနာနေတာလား မသိဘူး”

“လာ-- မမကြီး၊ မစံပယ်နှိပ်ပေးစမ်းပါမယ်၊ ကောင်းကောင်း အပူထုတ်ပေးပါမယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“နေပါစေမစံပယ်ရယ်- တော်မီမြင်လို့ မစံပယ်ကို နှိပ်ခိုင်းရမလား ဆိုပြီး မမကြီးကိုစိတ်ဆိုးနေပါဦးမယ်၊ နင်းတဲ့နှိပ်တဲ့အထိတော့ မမကြီး ကိုပြုစုစရာမလိုပါဘူးကွယ်”

“ဟာ- မမကြီးကလဲ- ကိုယ့်အစ်မကြီးမို့ နှိပ်ပေးတာ ဘာအရေး လဲ၊ အစ်မကြီးက မဆူပါဘူး၊ မှန်း- မစံပယ် နမူနာအနေနဲ့ ဇက်ကြောလေး အရင်ဆွဲပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်စံပယ်က ဒေါ်ဒေစီဟိန်းထိုင်နေရက်အတိုင်းပင် ကုလားထိုင်နောက်မှရပ်ကာ ဇက်ကြောများကိုနှိပ်ပေးသည်။

“အင်း- ဟုတ်ပါရဲ့၊ မစံပယ်ဇက်ကြောဆွဲပေးမှ မျက်လုံးတွေ တောင် ကြည့်သွားတယ်၊ မစံပယ်က အကြောနားလည်သားပဲ”

“မစံပယ် အမေ့ကိုနှိပ်ပေးနေကျပါ၊ ဘကြီးကိုလည်း နှိပ်ပေးနေ ကျပါ မမကြီး၊ လာပါ- မမကြီးရယ်၊ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲလိုက်ပါ၊ မစံပယ် ကောင်းကောင်းနင်းပေးတတ်ပါတယ်၊ အပူလည်း ထုတ်ပေးမယ်၊ မမကြီး ကိုယ်တွေလက်တွေပေါ်ပါးသွားအောင်”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းမငြင်းသာတော့ပဲ အခန်းထဲပါလာသည်။

မစံပယ်နင်းနှိပ်ပေးပုံက သက်သောင့်သက်သာရှိလှပါသည်။ မနွဲ့ တက်နင်းပေးသလို မနာကျင်။ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းမှာ မနွဲ့နင်းပေးတုန်းက အညောင်းပြေချင်ဇောဖြင့် အံကြိတ်ခံနေရသည်။ တအီးအီးတအဲအဲ အော် နေရသည်။ အညောင်းကမပြေပဲ အသားတွေပင် ပိုနာလာခဲ့၏။

မစံပယ်နင်းနှိပ်ပုံက အဲဒီလိုမဟုတ်။ ဒေါ်ဒေစီဟိန်း အနင်းမခံ နိုင်မှန်းသိ၍ တက်မနင်းသေးပဲ ပေါင်ကြောများ ခြေသလုံးကြောများကို လက်နှင့်ပင် အကြောဖြေပေးသည်။ ပြီးမှ- ခပ်ဖွဖွတက်နင်းပေးခြင်းဖြစ် ပါ၏။ သည်လိုဆိုတော့- မနာမကျင်ပဲ သက်သက်သာသာဖြင့် အကြော များလျော့သွားရလေသည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းတစ်ယောက် အနင်းခံရင်း မျက်ကြောများစင်းကာ မှိန်းနေလေတော့သည်။ နှိပ်တယ်နင်းတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းလုပ်တတ်တဲ့ အလုပ်မဟုတ်။ ကိုယ်ပေါ်တက်နင်းတိုင်းလည်း အညောင်းပြေနိုင်တာ မဟုတ်။

နွေတမာန်

အကြောနားလည်ပြီး စံနစ်တကျနင်းနှိပ်တတ်ဖို့လိုတယ်ဆိုတာ ကို ဒေါ်ဒေစီဟိန်းနားလည်သွားပေပြီ။

အသေအချာနင်းနှိပ်ပြီးသည့်အခါ- မစံပယ်က ဒေါ်ဒေစီဟိန်း၏ ပေါင်နှင့်ခြေသလုံးများကိုထောက်ကာ အပူထုတ်ပေးသည်။

“အပူထွက်ရဲ့လား၊ သက်သာရဲ့လားမမကြီး”

“လူတစ်ကိုယ်လုံးပေါ့ပါးသွားပါပြီမစံပယ်ရေ၊ ကျေးဇူးတင် လိုက်တာ”

“တကယ်တော့- မမကြီးအညောင်းမိနေတာ အိမ်ထဲ မှာပဲကုပ်နေ လို့ပါမမကြီး၊ နေ့တိုင်း လမ်းပုံမှန်လျှောက်ပေးရင် ကိုယ်လက်ပေါ့ပါးပါတယ်”

“အင်း- လမ်းလျှောက်ဖို့က အဖော်လည်းမရှိတော့ မလျှောက်ဖြစ် ပါဘူးမစံပယ်ရယ်”

“မစံပယ်ရှိတယ်လေ၊ သီးသန့်အချိန်ပေးပြီးလျှောက် စရာမလိုပါ ဘူး မမကြီးရဲ့၊ မစံပယ် ဈေးသွားရင် ခြေလျင်ပဲသွားနေတာ မမကြီးသတိ ထားမိမှာပေါ့၊ ကိုသိန်းကို ကားနဲ့လိုက်မပို့ခိုင်းတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး မမကြီး၊ လမ်းလျှောက်ချင်လို့ပါ၊ ဈေးနဲ့အိမ်နဲ့က အညာအခေါ်ဆိုရင် နှစ်ပြလောက်ပဲဝေးတာ ကားစီးစရာမလိုပါဘူးမမကြီးရယ်၊ ခြေလျင်သွား တော့ မနက်စောစောလမ်းလျှောက်ပြီးသားဖြစ်ရော၊ မမကြီးလည်း မစံပယ်နဲ့ အတူ မနက်တိုင်းဈေးကိုလိုက်ခဲ့ပါလားဟင်၊ လမ်းလည်းလျှောက်ရင်း ကိုယ်စားချင်သောက်ချင်တာလေးတွေလည်း ရွေးဝယ်လို့ရတာပေါ့”

ဒေါ်စံပယ်စည်းရုံးရေးကောင်းသောကြောင့် ဒေါ်ဒေစီဟိန်းသည် မနက်တိုင်း မစံပယ်နှင့်အတူ ဈေးကိုခြေလျင်သွားသည့်အကျင့်ကိုရလာ ခဲ့လေတော့သည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အခန်း (၁၈)

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ဒေါ်စံပယ်နှင့်အတူ ဈေးကိုနေ့တိုင်းခြေလျင် သွားတဲ့အလေ့အကျင့်ဖြစ်လာသလို- ဝေယံဟိန်းသည်လည်း ပန်းနုကို စာအုပ်အငှားဆိုင်သို့ ညနေတိုင်းလိုက်ဖို့သည်အလေ့အထဖြစ်လာခဲ့သည်။

စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ ရပ်ကွက်ထဲမှာပင်ရှိသည့်အတွက် ခြေလျင် ပဲသွားကြပါသည်။

ယနေ့ညနေလည်း ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုတို့ စာအုပ်အငှားဆိုင်မှ ပြန်လာကြသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှစာအုပ်အငှားဆိုင်ကို ညနေတိုင်း ခြေလျင် ပဲလျှောက်သွားကြပါသည်။

ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုတို့ စကားတပြောပြောဖြင့် လမ်းလျှောက်ပြန် လာကြ၏။

“ဘာလိုလိုနဲ့ ညီမလေးလည်း တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်ကိုကို ရှေ့အပတ်ဆိုတက္ကသိုလ်တွေဖွင့်တော့မှာ ဆိုတော့ ညီမလေး ကျောင်းတက်ရတော့မှာပါ”

“ကိုကိုလည်း ညီမလေးကို ကျောင်းလိုက်ဖို့ရတဲ့အလုပ်တစ်ခု ပိုဦးမှာပေါ့”

“အို- ကိုကို၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ညီမလေးဘာသာ သွားပါ့မယ် ကိုကိုရယ်”

“ညီမလေးက ရန်ကုန်မှာ သွားတတ်လာတတ်လို့လား”

“ကျောင်းဖယ်ရီတွေရှိတယ်ဆို ကိုကိုရဲ့၊ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲသွားနေတာ မဟုတ်လား”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးဦးအောင်ဟိန်းသမီးက ဖယ်ရီစီးတယ်ဆိုရင် ကြားလို့မကောင်းပါဘူး၊ ဖေဖေကလည်း ကိုကိုကားနဲ့ ညီမလေးကိုလိုက်ဖို့ ပြောထားပြီးသားပါ၊ ကိုကိုအားနေတာပဲ၊ ပိုနိုင်ပါတယ်”

“ညီမလေးတို့သားအမိကို လိုလေးသေးမရှိထားပေးလို့ ကိုကိုတို့ မိသားစုကို အားနာလှပါပြီကိုကိုရယ်”

နွေတမာန်

“ဒီလိုပြောစရာမလိုပါဘူးညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးနဲ့ ဒေါ်လေး စံပယ်က ကိုကိုတို့မိသားစုနဲ့ သီးခြားလူတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်မိသားစုတည်း တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းပါကွာ”

“ဆောရီးပါကိုကို၊ ညီမလေး စကားပြောမှားသွားပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကိုတို့တစ်မိသားစုလုံး ညီမလေးတို့အပေါ်မှာ ဆွေမျိုးရင်းချာလို ကောင်းလှပါတယ်၊ မေမေကလည်း ဖေဖေကို အဖေအရင်းလို သဘောထားဖို့၊ ကြီးမေနဲ့ကိုကိုလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုအရင်း ဒေါ်အရင်းတွေလို လေးစားဖို့ အမြဲပြောပါတယ်ကိုကို”

“ဒါနဲ့- ညီမလေးကျောင်းတက်ရင် ရွှေဘိုက ညီမလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ရော ကျောင်းမှာပြန်မဆုံနိုင်ဘူးလား”

“မသိဘူးကိုကို၊ ရန်ကုန်က တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုမှာ ဆုံဖို့တော့ ခက်မယ်ထင်တယ်ကိုကို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အထက်မြန်မာပြည်မှာလည်း တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံရှိနေတာပဲလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့နော်၊ ညီမလေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ရော စာအဆက်အသွယ်မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူးကိုကို၊ ညီမလေးက ကျောင်းပိတ်ရက်ကြီးမှာ ပြောင်းလာတာဆိုတော့ ဘယ်သူမှလည်း သိပ်မသိလိုက်ကြဘူးလေ”

“ဒါဖြင့်- ရွှေဘိုကလူတွေနဲ့ ညီမလေး အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ကိုကို”

“ညီမလေး ရည်းစားကိုရော ရန်ကုန်လိပ်စာ မပေးခဲ့ဘူးလား”

“အို- ကိုကိုကလဲ- ဘယ်ကရည်းစားလဲ၊ ညီမလေးမှာ ဘယ်မှာ ရည်းစားရှိလို့လဲ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုကိုက ရှိတယ်မှတ်လို့ပါကွာ”

“သွား-”

ပန်းနုက လမ်းသွားနေရင်းမှ ဝေယံဟိန်းလက်မောင်းကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ညီမလေးက ကျောင်းသူပဲရှိသေးတာ၊ ခုမှ ဆယ်တန်းအောင်တာ၊ မေမေ့ကိုလုပ်ကျွေးဦးမှာပါနော်၊ ရည်းစားထားဖို့များစိတ်မကူးသေးဘူး”

“ဟုတ်လား- ယုံရမှာလား ညီမလေးရယ်”

ဝေယံဟိန်းက အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ပန်းနုကို စ,ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကိုကို၊ ညီမလေးအတည်ပြောတာပါ၊ ယုံလိုက်ပါ၊ ညီမလေးလေ- မေမေ့ကို သိပ်သနားတာပဲ၊ မေမေက ရွာကနေ ရွှေဘိုမြို့ပေါ်တက်လာပြီး မြို့အလုပ်တွေ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်နဲ့ လုပ်ရင်းက စာအုပ်အငှားဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး ပန်းနုကို ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အထိ ကျောင်းထားပေးတာကိုကို၊ ညီမလေး မေမေ့ကို တစ်လှည့်ပြန်ပြီးလုပ်ကျွေးနိုင်အောင် ကြိုးစားဦးမှာပါ”

“ဒီလိုဆိုတော့ ကိုကိုညီမလေးက လိမ္မာသားပဲ၊ ညီမလေးအဖေက ညီမလေးဘယ်အရွယ်မှာ ဆုံးသွားတာလဲညီမလေး၊ ကိုကိုကိုပြောပြပါလား”

ပန်းနုက လမ်းလျှောက်နေရာမှ တုံ့နှေးသွားကာ ဝေယံဟိန်းကို ပြန်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကိုကိုရယ်- တကယ်တော့- ညီမလေးလေ- ညီမလေးရဲ့အဖေ နာမည်ကိုတောင် မသိပါဘူးကိုကို”

“ဟင်- ဘာ- ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကိုကို၊ ဒီလိုပြောလိုက်လို့ မေမေ့ကိုတော့ အထင်မသေးပါနဲ့၊ အဖေက မေမေ့ကို တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ပြီးယူခဲ့တာပါတဲ့၊ ဒါပေမယ့်-”

“ဒါပေမယ့်- ဘာဖြစ်လဲ”

“ညီမလေးကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အချိန်မှာ အဖေဟာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မြို့ကိုခဏဆိုပြီး ပြန်သွားလိုက်တာ ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့ကိုကို”

“ဟင်- ဒေါ်လေးစံပယ်ကို ပစ်ပြေးသွားတာပေါ့နော်”

ဇွေတမာန်

“ညီမလေးလည်း သေချာမသိပါဘူးကိုကိုရယ်၊ မေမေက ညီမလေးကို အဖေအကြောင်း ဘယ်တုန်းကမှ ပြောမပြောဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောတဲ့စကားတွေကို ညီမလေးပြန်ကြားပြီး ဆက်စပ်ယူရတာပါ။ အဘွား ရှိတုန်းကလည်း အဘွားကပြောတယ်၊ နင့်အဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင့်အမေကို မမေးနဲ့တဲ့၊ ဒါနဲ့ပဲ - ညီမလေးလည်း မေမေစိတ်ဆင်းရဲမယ့်ကိစ္စကို မမေးပဲ နေခဲ့ပါတယ်ကိုကို”

“ဖြစ်ရလေညီမလေးရယ်-”

“မေမေကလည်း ရွာကနေ ရွှေဘိုမြို့ပေါ်ပြောင်းလာတာ ညီမလေး အဖေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မနေချင်လို့ထင်ပါရဲ့၊ ကျောင်းအပ်တာ တောင် မေမေ့ဘကြီး ဘိုးဘိုးဦးရာမောင်နာမည်ကိုပဲ အဖေနာမည် ပေးပြီး အပ်ခဲ့တယ်ကိုကို၊ ညီမလေးမှတ်ပုံတင်ထဲမှာ အဖေအမည်က အဘိုးနာမည် ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဦးရာမောင်-တဲ့”

“ဪ- ဒေါ်လေးစံပယ်လို ရိုးပြီးစိတ်ထားကောင်း တဲ့မိန်းမကို တောင် ပစ်ပြေးသွားတဲ့လူက ရှိသေးတယ်နော်”

“အဖေက မေမေ့ကို ပစ်ပြေးသွားတာလည်း ဟုတ်ချင် မှဟုတ်မှာ ပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ ဘာသတင်းမှကို မကြားရတော့တာတဲ့၊ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း ညီမလေးတို့ လက်လှမ်းမမီတဲ့နေရာမှာ ကွယ်လွန်သွားတာ လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်- ညီမလေးကတော့ ညီမလေး မမြင်ဖူးတဲ့အဖေ့ကို မကောင်းကြောင်း မပြောပါဘူးကိုကို၊ မွေးသဖလင်ကို ပြစ်မှားမိရင် ငရဲကျမှာစိုးလို့ပါ”

“ညီမလေးက လိမ္မာလိုက်တာကွယ်”

ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုတို့ စကားပြောလာကြစဉ် ကားတစ်စီးက သူတို့ဘေးမှဖြတ်မောင်းသွားလေသည်။

ထိုကားကိုမောင်းသွားသောမိန်းကလေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်သွားပြီး ကားကို လမ်းဘေးသို့ကပ်ကာ ရပ်လိုက်လေ၏။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ရဲရဲနီလွင်မောင်းလာသောကား ဖြတ်သွားသည်ကို ဝေယံဟိန်း မမြင်လိုက်ပေ။ ကားကို ရှေ့နားမှာရပ်လိုက်သည်ကိုလည်း သတိမထားမိ။ ပန်းနုစကားတွေထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေ၍ မမြင်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရဲရဲနီလွင်က ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကားဘေးတွင်ရပ်၍ ဝေယံ ဟိန်းတို့ကို ရပ်စောင့်နေသည်။ ကားနားရောက်လာမှ ဝေယံဟိန်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကိုဝေ”

ရဲရဲနှုတ်ဆက်လိုက်မှပင် ရဲရဲကို ဝေယံဟိန်းမြင်တော့သည်။

“ဟာ- ရဲရဲ”

“နေနိုင်လိုက်တာ ကိုဝေရယ်၊ ရဲရဲဆီတောင် ရောက်မလာဘူး၊ လာခါနီးဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားတယ်”

“ဟုတ်တယ်ရဲရဲ၊ စာအုပ်ဆိုင်မှာ အေးအေးဆေးဆေး စာအုပ်ရွေး ချင်လို့ ဖုန်းကိုအိမ်မှာထားခဲ့ပြီး စက်ပိတ်ထားခဲ့တာ”

“စာအုပ်ဆိုင်ကိုသွားတယ်- ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်သူလဲ ကိုဝေ”

ရဲရဲက ပန်းနုကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

ရဲရဲအကြည့်ကြောင့် ပန်းနုက မျက်လွှာချသွား၏။

“ဒါ- ငါ့ညီမလေးလေ”

“ဘာ- ညီမလေး-”

“ဟုတ်တယ်လေ- ဒေါ်လေးစံပယ်ရဲ့သမီး၊ နာမည် က ပန်းနု- တဲ့”

“ဘယ်က ဒေါ်လေးစံပယ်လဲ”

“ဪ- ဟုတ်သားပဲ၊ နင်မှ ဒေါ်လေးစံပယ်တို့ကို မသိသေးပဲ၊ ဒေါ်လေးစံပယ်ဆိုတာ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့ ဒေါ်လေးလေ၊ ညီမလေးက ဒေါ်လေးစံပယ်ရဲ့သမီး၊ ငါ့ညီမလေးပေါ့ဟာ၊ ညီမလေး၊ သူ့နာမည်က ရဲရဲနီလွင်တဲ့၊ ကိုကိုသူငယ်ချင်းပေါ့၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ မှတ်ထားနော် ညီမလေး”

“ကိုဝေ- ကိုဝေတာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲဟင်”

နွေတမာန်

ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းလက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းရင်း မေး လိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရဲရဲ၊ ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ကဲပါ- လာပါ။ အိမ်ကိုသွားကြပါစို့၊ ကိုဝေရယ်- ကားရှိရဲ့သား နဲ့များ ခြေလျင်ထွက်လာရသေးတယ်၊ လာ- လာ-”

ရဲရဲက ပန်းနုကို လုံးဝပင်ဂရုမစိုက်ပဲ ဝေယံဟိန်းကို ကားဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကားပေါ်တွန်းတင်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မောင်းသူခုံတွင်ထိုင်ကာ ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ် လိုက်၏။

ပန်းနုက ငေးကြောင်စွာ နေရာတွင်ပင် ရပ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဝေယံဟိန်းက နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ ပန်းနုကိုအော်ပြော လိုက်သည်။

“ညီမလေး- ကားပေါ်တက်လေ၊ နောက်ကနေ တက်လိုက်”

ပန်းနုကားပေါ်ရောက်ရုံရှိသေး ရဲရဲက ကားကိုဆောင့်၍ မောင်းထွက်လိုက်လေသည်။

အိမ်ကိုရောက်တော့လည်း ရဲရဲက ကားကို ဘရိတ်ဆောင့်နင်း ၍ ရပ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ပန်းနုခမျာ ရှေ့သို့ယိုင်သွားပြီး နဖူးနှင့်ရှေ့ခုံ ကို ဆောင့်မိသွားလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲရဲရဲ၊ ကြမ်းလှချည်လား”

“လာ- ကိုဝေ၊ အိမ်ထဲကိုမဝင်တော့ဘူး၊ ကိုဝေကို စစ်စရာရှိတယ်၊ ကိုဝေစိတ်တွေ ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘူး၊ လာခဲ့”

ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းကို ပန်းခြံထဲက ဒါန်းကလေးရှိရာသို့ လက်မောင်းမှကိုင်ကာ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

ပန်းနုသည် ကားပေါ်မှာအူကြောင်ကြောင်နှင့်ကျန်ခဲ့ပြီး ကား တံခါးကိုအသာဖွင့်ကာ ဆင်းလာခဲ့ရလေသည်။ ကိုကိုကတော့ ရဲရဲဆွဲခေါ် ရာသို့ ပါသွားလေပြီ။

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းသည် အိမ်ထဲသို့ ရဲရဲကားဝင်လာကတည်းက အိမ် အောက်ထပ်ပြတင်းဝမှ လှမ်းကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ရဲရဲ ကားကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းရပ်လိုက်တာ၊ ဝေယံဟိန်းကို ပန်းခြံထဲသို့ဆွဲခေါ်သွားတာ၊ ပန်းနု မျက်နှာငယ်စွာဖြင့် ကားပေါ်မှဆင်း လာတာတွေအားလုံးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“သမီး ပန်းနု”

ခေါင်းငုံ့ရင်း အိမ်ထဲဝင်လာသောပန်းနုကို ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ခေါ်လိုက်သည်။ အသံကြားမှပဲ ပန်းနုလည်း လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ပန်းခြံထဲကိုလှမ်းကြည့်ကာ ခါးထောက်ရပ် နေသည်။

“ရှင်- ကြီးမေ”

ပန်းနုက ပြန်ထူးရင်း ဒေါ်ဒေစီဟိန်းရှေ့သို့သွားရပ်လိုက်သည်။

“ရဲရဲနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့လာတာလဲ”

“လမ်းမှာပါ၊ မမရဲရဲက ဒီအိမ်ကိုလာရင်း သမီးတို့နဲ့လမ်းမှာ တွေ့လို့ တစ်ခါတည်းလိုက်လာတာပါကြီးမေ”

“ဒီကလေးမ သိပ်ပြီး လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်တယ်၊ ကြည့်စမ်း- သားသားလက်မောင်းကိုကိုင်ထားလိုက်တာများ၊ ခုထိကိုမလွှတ်သေးဘူး၊ ဒါန်းပေါ်မှာလည်း ပူးကပ်ပြီး ထိုင်နေလိုက်တာ”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းပြောမှ ပန်းနုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ- ဟုတ်ပါသည်။ ကိုကိုနဲ့ရဲရဲတို့ ဒါန်းကလေးပေါ်မှာ ပူးကပ်ထိုင်နေကြ၏။

“သွား- သမီး၊ သူတို့အနားမှာ သွားရပ်နေချေ၊ ရဲရဲ ဘာတွေ ပြောလဲဆိုတာ နားထောင်နေ၊ သွား-”

“အို- ကြီးမေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“ကောင်းပါ့မလားကြီးမေရယ်၊ သမီး- သမီး မသွားရဲဘူး၊ အဲဒီ မမရဲရဲက ကိုကိုရည်းစားမဟုတ်ဘူးလား ဟင်”

“အောင်မယ်လေးတော်-”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နွေတမာန်

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ရင်ဘတ်ကိုလက်ဖြင့်ပုတ်လိုက်သည်။
 “သမီးကိုကိုက အဲဒီအတိုင်းပြောလို့လား”
 “မပြောပါဘူးကြီးမေ၊ သမီးထင်လို့မေးကြည့်တာပါ”
 “မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ သမီးကို ဘေးကနေ စောင့်ကြည့်ခိုင်းတာပေါ့၊ ကြီးမေက အဲဒီမိန်းကလေးကို ကြည့်မရဘူး၊ ကလက်လွန်းလို့၊ သွား- သွား- သူတို့ဘေးမှာ သွားရပ်နေချေ”
 “သမီးကြောက်တယ်၊ ကိုကိုက စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်၊ ပြော- သမီးအကြံပြုကြီးမေ၊ ကိုကိုနဲ့မရဲရဲအတွက် အအေးဖျော်ပြီး သမီး သွားပို့လိုက်မယ်လေ၊ ပြီးတော့- အနားမှာပဲ ပန်းပင်ရေလောင်းနေလိုက် မယ်”
 “အေး- သမီးအကြံကောင်းတယ်၊ မြန်မြန်သွား- မြန်မြန်သွား”
 ♥♥♥♥♥
 “ကိုဝေရယ်- ပြောတုံးကတော့ ဒီမိန်းမတွေ အိမ်ရောက်လာမှာကို မကြိုက်ဘူးဆို၊ အိမ်မှာတောင် မနေချင်လို့ အိမ်ကထွက်သွားတော့မယ်ဆို၊ ခု ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကောင်မလေးနဲ့လျှောက်သွားနေတာလဲဟင် ကိုဝေ”
 ရဲရဲက ဒါန်းပေါ်တွင် ထိုင်မိလျှင်ထိုင်မိချင်း ဝေယံဟိန်းကို မေးလိုက်လေသည်။
 “ဒေါ်လေးစံပယ်နဲ့ ညီမလေးက ငါထင်သလိုမဟုတ်ဘူးရဲရဲ၊ သူတို့က သိပ်ရိုးပြီး သိပ်ခင်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေဟာ၊ ငါက မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးသေးပဲနဲ့ ထင်မိထင်ရာလျှောက်ထင်နေမိတာ”
 “အို- သူတို့ဟန်ဆောင်နေတာဖြစ်မှာပါကိုဝေရယ်၊ ဘယ်မိထွေးက ကောင်းဖူးလို့လဲ၊ ကိုဝေတို့ပစ္စည်းတွေ အပိုင်စီးချင်လို့ ကောင်းချင် ဟန်ဆောင်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”
 “ရဲရဲကလည်းကွာ- ငါတို့က နေ့တိုင်းထိတွေ့ဆက်ဆံ နေရတာပါ၊ သိတာပေါ့၊ မိထွေးဆိုပြီးတော့လည်း ငါ့ကိုအနိုင်ကျင့်လို့ရတဲ့ အနေ အထားမှာမဟုတ်တာ၊ ငါကလည်း အရွယ်ရောက်လို့ ဘွဲ့တောင်ရပြီးနေပြီ၊ ပြီးတော့- သူတို့က ငါတို့အိမ်ပေါ်တက်လာတာလေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နှိပ်စက်မှာလဲ၊ ငါတို့နှိပ်စက်ရင်တောင် သူတို့ခံရဦးမှာ၊ ဒေါ်လေးစံပယ်က ဒီလိုမိန်းမမျိုးမ ဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင် ဒေါ်လေးစံပယ်ကို မမြင်ဖူးသေးလို့ပါ ရဲရဲ၊ နေဦး- နင့်ကိုဒေါ်လေးစံပယ်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်”
 “အို- တော်ပါ၊ မိတ်ဆက်မပေးပါနဲ့၊ မသိချင်ပါဘူး၊ ကိုဝေ- ကိုဝေ- အန်ကယ်တော်မို့ကို ဆေးမိတယ်ပြောပြီး- ခုတော့ ကိုဝေကိုယ်တိုင် ဆေးမိသွားပြီထင်ပါရဲ့နော်”
 “ဟား- ဟား- ဟား- ဟား--”
 ရဲရဲအပြောကြောင့် ဝေယံဟိန်းက ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။
 “ရဲရဲရယ်- လူတစ်ဖက်သားအကြောင်းကို သေချာမသိသေးပဲနဲ့ ထင်ရာစွတ်မပြောနဲ့ဟာ၊ ငါလည်း ဖေဖေမိန်းမယူမယ်ဆိုတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ လျှောက်ထင်မိတာပါ၊ ခုမှမှားမှန်းသိတယ်”
 “ကိုဝေ- ကြီးမေကရောဟင်- ကြီးမေကရော သူတို့ကို ဘယ်လို သဘောထားသလဲ”
 “ကြီးမေက ဒေါ်လေးစံပယ်နဲ့ညီမလေးကို ကိုယ်တို့ ထက်တောင် ပိုချစ်နေသေးတယ်၊ ဒေါ်လေးစံပယ်ဟာ သူ့ညီမအရင်းလေးလိုပဲတဲ့”
 “ဟယ်- ဒါဆို ကြီးမေလည်း ဆေးမိသွားပြီပေါ့”
 “ရဲရဲကလည်းကွာ-”
 ♥♥♥♥♥
 ပန်းနုက အအေးဖျော်ရင်း တွေးနေမိသည်။
 ရဲရဲနီလွင်ဆိုတာ ဒီအိမ်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်မှန်း ဘယ်လောက် ရင်းနှီးမှန်း ပန်းနုမသိသေးပါ။
 ရဲရဲနီလွင်က ဝေယံဟိန်းကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆက်ဆံနေသလောက် ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကတော့ ရဲရဲနီလွင်ကို ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေသည်။
 ဒါကိုကြည့်ပြီး ပန်းနု နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။ အံ့ဩနေ ရပါ၏။
 အအေးဖျော်ပြီးတော့- အအေးနှစ်ခွက်ကို လင်ပန်းထဲထည့်ယူ ခဲ့ကာ- ပန်းခြံထဲကိုထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နွေတမာန်

“ကိုကိုတို့အတွက် အအေးပါ။ မမ- အအေးသောက်ပါရှင်”
သူတို့က ဒါနိုးပေါ်မှာထိုင်နေသည်မို့ ပန်းနုက အအေးဖန်ခွက်
ကိုကိုင်ကာ ဝေယံဟိန်းနှင့်ရဲရဲလက်ထဲသို့ တစ်ခွက်စီကမ်းပေးရင်း ပြော
လိုက်သည်။

ဝေယံဟိန်းက အအေးခွက်နှစ်ခွက်လုံးကို လှမ်းယူကာ တစ်ခွက်
ကို ရဲရဲဆီကမ်းပေးလိုက်သည်။

ရဲရဲက ပန်းနုကိုသေချာကြည့်ရင်း-

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူ၊ ပန်းနု- ဟုတ်လား၊ ရုပ်ကလေးက
တော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်- ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ တောဆန်တယ်
နော်”

ရဲရဲက ပန်းနု၏ တင်ပါးအထိရှည်လျားနေသာ ဆံပင်အုံ့ကောင်း
ကောင်းကြီးကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ ပန်းနုဘာမျှပြန်မပြောတတ်
ပါ။ လင်ပန်းကိုကိုင်ရင်း အူကြောင်ကြောင်ရပ်နေမိ၏။

“ဆံပင်ရှည်တာကို ညီမလေးအတွက် ထူးခြားတဲ့ အလှပေါ့
ရဲရဲရ၊ ရန်ကုန်မှာ ဒါလောက်ဆံပင်ရှည်တဲ့ မိန်းကလေး ရဲရဲတွေဖူးလား၊
အဲဒီလိုမျိုးတွေထဲမှာ ညီမလေးက ထူးထူးခြားခြားတောင် လှနေသေးတယ်”

“တော်စမ်းပါကိုဝေရယ်- တောကျတာ ကျတာပါပဲ”

ရဲရဲက ခါးခါးသီးသီးပြောလိုက်သည်။

ရဲရဲရှေ့မှာ ဆက်နေချင်စိတ်မရှိတော့သည်မို့ ပန်းနုက သူတို့ရှေ့
မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်ထဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကြီးမေက ပြတင်းဝကနေ
ကြည့်နေဆဲဖြစ်တာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုကိုနဲ့ရဲရဲကို အနားကစောင့်
ကြည့်ဖို့တာဝန်ပေးထားသည်မို့ ပန်းနု ဝေးဝေးကိုလည်း သွားလို့မဖြစ်ပါ။

လင်ပန်းလေးကို ခုံတစ်လုံးပေါ်တင်ခဲ့ပြီး- မလှမ်းမကမ်းက
ရေပိုက်ခေါင်းကိုသွားဖွင့်ကာ ရေပိုက်ဖြင့် ပန်းပင်တွေကို ရေလိုက်ဖြန်းနေ
လိုက်ရသည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဝေယံဟိန်းသည် ရဲရဲက ပန်းနုအပေါ် အထင်အမြင်သေးသလို
မလိုတမာစကားတွေပြောနေသော်လည်း- အမှတ်မထားမိချေ။ ရဲရဲက
လူတစ်ဖက်သားကို အမြဲပင် အထင်သေးရှုတ်ချတတ်သူမို့ ဒီလိုစကားမျိုး
ပြောတတ်တာကို သိနေပြီးဖြစ်သည်။ အခုလည်း- ပန်းနုကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး
ပြောတာဟာ ပန်းနုတို့အကြောင်းကို မသိသေးလို့ပြောနေတာပဲလို့ ဝေယံ
ဟိန်းကမှတ်ထင်နေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း- ပန်းနုကိုအမွန်းတင်သောစကားများပြောပြီး
ရိုးရိုးသားသားပင် ရှေ့နေလိုက်နေမိပြန်သည်။

“ညီမလေးကလေး- ဟင်းချက်လည်းသိပ်ကောင်းတာကွ သိလား-
ဒေါ်လေးစံပယ်နဲ့ညီမလေး ဒီအိမ်ရောက်လာမှ ငါမစားဘူးတဲ့
ဟင်းမျိုးတွေစားရတော့တယ်”

“တောချက်တွေပေါ့”

“ကြုံတုန်း နင် ဝင်စားသွားလေ”

“အို- မစားချင်ပါဘူး၊ ဘာတွေထည့်လို့ထည့်ထားမှန်းမသိ၊
ကိုဝေတို့တစ်အိမ်လုံး သူတို့ကိုသည်းသည်းလှုပ်နေတာ ဟင်းထဲကို ဆေးတွေ
ခပ်ထားလို့နေမှာ ပေါ့”

“ရဲရဲရာ- ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ တိုးတိုးပြောပါ၊ ဟိုက
ကြားသွားပါ့မယ်”

“ကြားပစေပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ တစ်ခုတော့ကောင်းပါတယ်၊ ကိုဝေ
တို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်မရှိတုန်း သူတို့ရောက်လာတော့ အိမ်ဖော်ငှားစရာ
မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ရဲရဲ- တော်တော့ကွာ”

“ဘာလဲ- ကိုဝေဟာမကို ထိတော့နာသလား၊ ညီမလေး-
ညီမလေးနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ရဲရဲကတော့ ကိုဝေများစိတ်ဆင်းရဲနေသလားလို့
လာအားပေးတာ၊ ဒီရောက်မှ ပန်းနုကောင်းကြောင်း၊ တော်ကြောင်း တရား
တွေ နာနေရတော့တယ်၊ တော်ပြီ- တော်ပြီ၊ ပြန်တော့မယ်”

ရဲရဲနီလွင်က စိတ်ကောက်ကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

နွေတမာန်

ဝေယံဟိန်းက ရဲရဲထထွက်သွားသည်ကို သည်တိုင်းထိုင်ကြည့်
နေလိုက်သည်။

ရဲရဲက သူမကို ဝေယံဟိန်းလိုက်ချော့မည်အထင်ဖြင့် ခြေဆောင်
ထွက်လာခဲ့ရာ- ဝေယံဟိန်းက လိုက်မခေါ်သည့်အတွက် ပိုစိတ်ဆိုးသွား
ပြီး ကားတံခါးကို ဂျိမ်းကနဲပိတ်၍ ကားကိုလည်း အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်း
ထွက်သွားပါတော့သည်။

ပြတင်းဝမှရပ်ကြည့်နေသော ဒေါ်ဒေစီဟိန်းလည်း ရဲရဲထွက်
သွားသည်ကိုမြင်မှ သက်ပြင်းချကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်
ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရဲရဲဘာတွေပြောသွားတယ်ဆိုတာတော့- နောက်မှ
ပန်းနုကိုမေးကြည့်တော့မည်။

ဝေယံဟိန်းသည် ရဲရဲကားကိုအပြင်းမောင်းသွားတာကြည့်ပြီး
သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ရဲရဲတစ်ယောက် အလကားနေရင်း ဘာတွေ
စိတ်ဆိုးနေတယ်မသိ။

ဝေယံဟိန်းသည် ကိုယ်တိုင်စိတ်သဘောထားဖြူစင်သူဖြစ်သည့်
အားလျော်စွာ- ရဲရဲ ပန်းနုကိုသဝန်တိုနေတာကို မရိပ်မိရှာပေ။ ရဲရဲပြော
သွားတာတွေဟာ ပန်းနုတို့ကို ဒီအိမ်ပေါ် အခန့်သားတက်လာတယ်ဆိုတဲ့
အမြင်နဲ့ သူ့ဖက်ကနာပြီးပြောနေတာလို့ပဲ ရိုးရိုးသားသားထင်နေရှာသည်။
ဒေါ်လေးစံပယ်နဲ့ပန်းနုတို့ တကယ်ပဲခင်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာကို ရဲရဲ
ကိုလက်တွေ့ပြရဦးမယ်လို့ပင် တွေးနေသေး၏။

ရဲရဲပြောသွားတဲ့စကားတွေ ပန်းနုများကြားသွားမလားလို့လည်း
စိုးရိမ်မိပြန်သည်။

ဝေယံဟိန်းက ပန်းနုကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရေလောင်းနေတဲ့နေရာမှာ ပန်းနုမရှိတော့ပါ။ အအေးထည့်တဲ့
လင်ပန်းလေးကတော့ ခုံပေါ်မှာသည်အတိုင်းရှိနေဆဲ။ ပန်းနုအိမ်ထဲပြန်
ဝင်သွားတာတော့မဖြစ်နိုင်။

ဝေယံဟိန်းက ပန်းနုကိုလှည့်ပတ်ရှာလိုက်သည်။

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ပန်းရုံလေးနုဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ပန်းနုကိုမြင်လိုက်ရ၏။

ဝေယံဟိန်းက ပန်းနုရှိရာကိုလျှောက်လာခဲ့သည်။

နောက်ကျောခိုင်းထိုင်နေသော ပန်းနုပခုံးသားလေးများက
တသိမ့်သိမ့်လှုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ညီမလေး-”

ဝေယံဟိန်းခေါ်သံကြောင့် ပန်းနုက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ- ပန်းနုမျက်ဝန်းမှမျက်ရည်စများကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ပန်းနုငိုနေတာပါလား။

“ဟင်- ညီမလေးငိုနေတယ်”

“မငိုပါဘူးကိုကို”

ပန်းနုက မျက်ရည်စများကိုအမြန်သုတ်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“မညာပါနဲ့ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးငိုနေတာပါ။ မငိုပဲနဲ့ မျက်ရည်
ဘယ်လိုကျမှလဲ၊ ဘာလဲ- ရဲရဲပြောသွားတဲ့စကားတွေ ကြားလိုက်ရလို့လား၊
ဟုတ်လား ညီမလေး၊ ကိုကိုကိုမှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုကို၊ ဒါပေမယ့်- ညီမလေး မမရဲရဲ ကိုစိတ်မဆိုးပါ
ဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဝမ်းနည်းလို့ ငိုမိတာပါ”

“ညီမလေးရယ်- ရဲရဲက ဒီလိုပဲပြောတတ်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း
ဘာမှဟုတ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမလေး သူ့အကြောင်းမသိသေးလို့ပါ၊
ဝမ်းမနည်းပါနဲ့၊ မငိုပါနဲ့နော် ညီမလေး”

“မမရဲရဲက ဘာလဲဟင်”

“ဘာကိုမေးတာလဲ ညီမလေး”

“ဟို- ဟို- မမရဲရဲက ကိုကိုကို သိပ်ပိုင်တဲ့ပုံစံမျိုးမို့လို့ပါ၊ မမရဲရဲက
ကိုကိုရည်းစားလားဟင်”

“ဟား- ဟား- ဟား-”

ဝေယံဟိန်းက ရယ်လိုက်သည်။ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ပြန်ပြော
လိုက်၏။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နွေတမာန်

“ကိုကိုရည်းစားမဟုတ်ပါဘူးညီမလေးရယ်၊ ရဲရဲကိုလည်း ကိုကို မကြိုက်ပါဘူး၊ ရဲရဲအဖေက ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာမန်နေဂျာလေ၊ လူကြီးချင်း ခင်လည်းခင်ကြတယ်၊ ရဲရဲနဲ့ကိုကိုနဲ့က တစ်တန်းတည်းဆိုတော့ ငယ်ငယ် ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ၊ ရဲရဲက သူ့အိမ်မှာ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဆိုပြီး အလိုလိုကံခံထားရတော့ တစ်ခါတစ်လေ သူပြောချင်ရာစွတ်ပြော တတ်တယ်၊ ကိုကိုကိုလည်း သူက နိုင်နေကျဆိုတော့ သူထင်ရာတွေ စွတ်ပြောသွားတာပါကွာ၊ ရဲရဲကို ကိုကိုမကြိုက် ပါဘူး၊ ကြောက်လွန်း လို့ပါ”

“ကြောက်တယ်၊ မကြိုက်ဘူး- ဟုတ်လားကိုကို၊ ကိုကိုက မကြိုက် ပေမယ့်- မမရဲရဲကတော့ ကိုကိုကို-”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“မမရဲရဲက ကိုကိုကိုချစ်နေတယ် ကိုကို”

“ဟာကွာ- ညီမလေးက ဘာလို့ ဒီလို ပြောနိုင်ရ တာလဲ”

“မိန်းကလေးချင်းမို့လို့ မျက်လုံးကိုကြည့်ရင် သိတာပေါ့ကိုကိုရဲ့”

“ဟင်- အဲဒီတော့- ညီမလေးငိုတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရဲရဲက ကိုကိုကိုချစ်နေတယ်ထင်လို့ ငိုတာလား၊ ရဲရဲပြောသွားတဲ့စကားတွေကို မကြိုက်လို့ ငိုတာလား”

“ဟာ- ကိုကိုကလည်း- ကိုယ့်အစ်ကိုကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် က ချစ်နေတာ ငိုစရာလား၊ ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမှာ”

“ဒါဖြင့်- ရဲရဲပြောသွားတဲ့စကားတွေ ကြားလိုက်ရလို့ပေါ့- ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဝမ်းနည်းသွားမိ တာပါ၊ ညီမလေး မမရဲရဲကို စိတ်မဆိုးပါဘူးကိုကို၊ ပြီးတော့- ညီမလေးငိုမိ တာကိုရော- မမရဲရဲက အဲဒီလိုပြောသွားတယ်ဆိုတာတွေပါ ကြီးမေကို ပြန်ပြီးမပြောပါနဲ့နော် ကိုကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး”

“ကြီးမေက မမရဲရဲကို ကြိုက်ပုံမရဘူး”

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဟုတ်တယ်၊ ကြီးမေက ရဲရဲကို ရဲတင်းလွန်းတယ်ဆိုပြီး ကြည့် ပုံမရဘူး”

“ဒါတွေပြောလိုက်ရင် ကြီးမေက မမရဲရဲကို ပိုပြီး စိတ်ဆိုးနေပါ ဦးမယ်ကိုကိုရယ်၊ ကြီးမေကိုပြန်မပြောပါနဲ့နော် ကိုကို”

“ဪ- ညီမလေး၊ ညီမလေး- ကိုယ့်ကိုစိတ်ထိခိုက်အောင်ပြော သွားတဲ့လူကိုတောင် စိတ်မဆိုးဘူး၊ သူ့ဖက်က ကာကွယ်ပေးလိုက်သေးတယ်၊ စိတ်ထားကောင်းလိုက်တာ ညီမလေးရယ်”

“ကိုယ့်စကားတစ်ခွန်းနဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို အထင်အမြင်သေး ခံရမှာစိုးလို့ပါကိုကိုရယ်၊ ကြီးမေကိုပြန်မပြောပါနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူးညီမလေးရယ်၊ ကိုကိုမပြောပါဘူးကွာ”

အခန်း (၁၉)

ဒေါ်စံပယ်နှင့်ပန်းနုတို့ ညစာအတွက်ပြင်ဆင်နေကြစဉ်- မီးဖို ခန်းထဲသို့ ဒေါ်ဒေစီဟိန်း ဝင်လာလေသည်။

“သမီးပန်းနု၊ ညနေက ဟိုမိန်းကလေးနဲ့သားသားနဲ့ ဘာတွေပြော ကြလဲဟေ့၊ ကြီးမေကို ပြန်ပြောပါဦး”

“ဟို- ဟို- ဘာမှ တွေ့ထူးထူးပြောတာ မကြားမိပါဘူး ကြီးမေ၊ ကိုကိုနဲ့မမရဲရဲက သူတို့သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း ပြောနေ ကြတာပါ”

“သူတို့ပြောတဲ့စကားတွေ သမီးသေချာရောကြားရဲ့လားကွယ်”

“ကြားပါတယ်ကြီးမေ၊ မမရဲရဲက သူ့ဆီဘာလို့မလာတာလဲတဲ့၊ ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူးတဲ့၊ ဒီကိုလာခါနီး ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းကိုပိတ် ထားတယ်တဲ့၊ အဲဒါတွေပဲပြောနေကြတာပါကြီးမေ”

“သမီးကိုကိုနဲ့ရဲရဲနဲ့ရော၊ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ၊ သူတို့ သမီး ရည်းစားတွေဖြစ်သွားမှာကို ကြီးမေစိုးရိမ်နေတာသမီး”

“အဲဒါတော့ မစိုးရိမ်နဲ့ကြီးမေ၊ ကိုကိုက သမီးကိုပြောပါတယ်၊ မမရဲရဲအဖေက ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာဆို၊ မမရဲရဲနဲ့ကိုကိုနဲ့ကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတဲ့၊ ကိုကိုက မမရဲရဲကိုမကြိုက်ပါဘူးတဲ့”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နွေတမာန်

“အဲဒီလိုပြောသလား”

“သမီးပြောဖွင့်မေးလိုက်လို့ ကိုကိုကပြောပြတာပါ ကြီးမေ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ကြီးမေလည်း ဒါကိုပဲ စိုးရိမ်နေတာဟေ့၊ သားက မကြိုက်ပေမယ့် ဟိုကောင်မလေးကကြိုက်နေတာတော့ သေချာ တယ်၊ စကားပြောရင်လည်း မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သူကလက်ကိုင်လား၊ ရိုက် လားပုတ်လားနဲ့၊ သမီးမြင်တယ်မဟုတ်လား”

“မမရဲရဲက လှပါတယ်၊ ချစ်စရာလည်းကောင်းပါတယ် ကြီးမေ”

“တော်- တော်- ကိုယ့်အစ်ကိုကို ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ သဘော တူနေတာလားသမီးရယ်၊ လှတာက ကိုက်စားလို့မရဘူး၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ အိမ်ရှင်မဖြစ်တဲ့မိန်းမဟာ မိန်းမပီသရမယ်၊ ကြီးမေကတော့ သားကို မိန်းကလေးပီသတဲ့မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ပဲ သဘောတူနိုင်မယ်ဟေ့”

“မမကြီးနဲ့သမီးနဲ့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲဟင်”

ဒေါ်စံပယ်က ဘာအကြောင်းတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ နားမလည် ချ် ဝင်မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မစံပယ်ကို ပြန်ပြောပြလိုက်စမ်းပါသမီးရယ်၊ သား ကိုကြိုက်နေ တဲ့မိန်းကလေးက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ လာလာလုပ်နေလို့ သမီးကို စုံထောက်လုပ် ခိုင်းရတာ မစံပယ်ရေ”

“အို- ဟုတ်လား၊ ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ”

“သူ့အဖေက ဖေဖေကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာတဲ့မေမေ၊ အဲဒီမမ နာမည်က ရဲရဲနီလွင်-တဲ့”

“ဪ- အိမ်ကိုလာသွားတာလား၊ မေမေနောက်ဖေးမှာ အလုပ်များနေတာနဲ့တွေ့တောင်မတွေ့လိုက်ရဘူး”

“အဲဒီပြာကလပ်စိန်ကို မတွေ့လိုက်ရတာ ကောင်းပါတယ်မစံပယ် ရယ်၊ ကြည့်လေ- ငါ့အိမ်ဝင်းထဲအထိ ရောက်လာပြီး ငါ့ကိုတောင် တစ်ချက် ဝင်နှုတ်ဆက်မသွားဘူး၊ တကတည်း-”

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ငြိမ်တောက်ငြိမ်တောက်ပြောရင်း မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးမို့လဲသမီးရယ်၊ မမကြီးက မကြာမနပ်ဖြစ် နေတာ”

ပန်းနုက သက်ပြင်းကိုချရင်း ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“မမရဲရဲက ကြီးမေပြောသလိုပဲ ထက်တော့ထက်တယ် မေမေ၊ ပြီးတော့- သူက သမီးတို့ကို လိုလားပုံမရဘူး”

“ဟင်- ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူပြောသွားတဲ့စကားတွေကြောင့် သမီးတောင် မျက်ရည်ကျရ သေးတယ်မေမေရယ်”

ပန်းနုက သူ့ကိုတော့ကျတယ်လို့ပြောသွားပုံ၊ ဟင်းထဲမှာ ဆေး ခတ်ပြီး ဒီအိမ်ကလူတွေကိုစည်းရုံးထားတယ်လို့ပြောပုံ၊ သူတို့သားအိမ်ရှိ နေလို့ အိမ်ဖော်ခေါ်စရာမလိုတော့ဘူးလို့ပြောပုံ-များကို ဒေါ်စံပယ်အား ပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။

“အို- ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဒီမိန်းကလေးက သူဌေးသမီးဆိုတော့ အောက်ခြေလွတ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့သမီးရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်- သူဒီလိုပြောလို့ မေမေတို့အသား ပဲ့ပါသွားတာလဲမဟုတ်ပါဘူး၊ သည်းခံလိုက်ပါသမီး၊ ဒါတွေ ကြီးမေကိုပြန်ပြောနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူးမေမေ၊ မမရဲရဲကိုတောင် ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ သမီးပြောလိုက်သေးတာပဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ရင် ကြီးမေဒေါသပိုထွက် သွားမယ်ဆိုတာ သမီးသိတာပေါ့မေမေ”

“သမီးက လိမ္မာလိုက်တာကွယ်၊ ဟုတ်တယ်သမီး၊ ကိုယ့်အတွက် လည်း အကျိုးမရှိ၊ တစ်ဖက်သားကိုလည်း အကျိုးယုတ်မယ့်စကားမျိုးကို မပြောတာကောင်းတာပေါ့သမီးရယ်၊ ပြီးတော့- မမကြီးက အမြင်မကြည် ပေမယ့်- မောင်ဝေယံနဲ့အဲဒီမိန်းကလေး ချစ်ကြိုက်ပြီးများ ယူဖြစ်ကြရင်- ဒီစကားတွေကြောင့် သူတို့အိမ်ထောင်ရေးထိခိုက်သွားနိုင်တယ်လေ၊ သမီး မပြောပဲနေလိုက်တာ ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဇွေတမာန်

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ၊ မေမေဆုံးမထားတဲ့စကားတွေ သမီး ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူးမေမေ”

“လိမ္မာလိုက်တာသမီးရယ်၊ ဘယ်သူ့ဘယ်လိုပြောပြော ကိုယ့်ဖက် ကစိတ်ထားကောင်းထားရင် မေတ္တာရောင်ပြန်ဟပ်လာပါလိမ့်မယ်သမီးရယ်”

အခန်း (၂၀)

ရဲရဲနီလွင်က အိမ်ပြန်အရောက်တွင်- အခန်းထဲပြေးဝင်ခဲ့ပြီး အခန်းတံခါးပိတ်ကာ အိပ်ရာပေါ်လှဲချလိုက်သည်။

ကိုဝေအိမ်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံများကို ပြန်စဉ်းစားနေမိ၏။

ကိုဝေ မိထွေးနဲ့မယားပါသမီးကို တော်တော်အထင်ကြီးနေတာ ပါလား။ မတွေ့ရခင်ကတော့ အိမ်ကတောင် ထွက်သွားတော့မယ်ဆိုပြီး စိတ်ညစ်နေတဲ့ကိုဝေ။ ခုတော့လည်း ပန်းနုတို့သားအမိကောင်းကြောင်းတွေ ချည်း ပြောနေလိုက်တာ။ ဟိုမိန်းမတွေက ဘယ်လိုများစည်းရုံးလိုက်လို့ ပါလိမ့်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်- ကိုဝေက ပန်းနုကို တော်တော်ကိုခင်တွယ်နေပြီ။ ညီမလေး- ညီမလေးနဲ့ ပါးစပ်ဖျားကကို မချဘူး။ ညီမလေးဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်းကျ မောင်နုမတွေ့မဟုတ်ကြဘူးလေ။ ကြီးမှ အရွယ်ရောက် မှ တွေ့ကြပြီး တစ်အိမ်တည်းနေကြတဲ့သူအချင်းချင်းဆိုတော့- အို- ကိုဝေ ပန်းနုကိုများ သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီလား။ ချစ်နေပြီလား။

ပန်းနုကို ငါ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်ပြောလိုက်တာတွေ လွန်များသွားပြီ လား။ ပန်းနုဖက်ကနေ ကိုဝေများ စိတ်ဆိုးသွားပြီလားမသိဘူး။ ငါ စိတ်ကောက်ပြီးထွက်လာတာတောင် ငါ့ကိုလိုက်မချော့ဘူး။ မခေါ်ဘူး။ အရင်ကဆို ကိုဝေဟာ ငါ့ကိုအလိုလိုလိုက်နေကျပါ။ ပန်းနုရောက်လာမှ-

ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မဖြစ်သေးဘူး။ ပန်းနုကိုနှိမ်ပြီးဆက်ဆံ ရင် ကိုဝေက ငါ့ကို မုန်းသွားမှာပဲ။ ကိုဝေမုန်းသွားမှာ စိတ်ဆိုးသွားမှာကို ငါမခံစားနိုင်ဘူးလေ။ ဒီတော့- သူ့ကြည့်ဖြူနေတဲ့ပန်းနုကို အလိုက်သင့် ဆက်ဆံမှဖြစ်မယ်။ နို့ပို့- ကိုဝေဟာ ပန်းနုလူလုံးလုံးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ပန်းနုကိုခင်မင်သယောင်၊ လိုလားသယောင်ဆောင်ပြီး အချို့ သပ် ပေါင်းထားမှ ကိုဝေနဲ့ငါနဲ့ မဝေးရမှာ။ နောက်မှ ငါလိုရာကိုဆွဲယူ မယ်။ သိပ်တင်းလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။ သူတို့က တစ်အိမ်တည်းနေနေကြ တာလေ။ ပန်းနုကိုဆန့်ကျင်လိုက်ရင် ကိုဝေ ပန်းနုဖက်ကို ပိုပြီး ပါသွား လိမ့်မယ်။

ဟုတ်တယ်- ပန်းနုကိုအချို့သပ်ပြီးပေါင်းထားမှဖြစ်မယ်။ မချစ် သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းရတော့မှာပေါ့။

“ကိုဝေရေ- ရဲရဲ ရှင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ ဘယ်တုန်းကမှ မချခဲ့တဲ့ မာနတွေကို လျှော့ချရတော့မယ်ရှင့်၊ သိရဲ့ လား”

ရဲရဲက စိတ်ထဲမှ မချင်မရဲပြောကာ အိပ်ရာထဲမှပြန်ထလိုက် သည်။

အိတ်ထဲကလက်ကိုင်ဖုန်းကိုဆွဲထုတ်ကာ ဝေယံဟိန်း၏ဖုန်းနံပါတ် ကို နှိပ်လိုက်လေ၏။

ဝေယံဟိန်းဖုန်းထဲကို ဖုန်းခေါ်သံချက်ချင်းဝင်သွားပြီး- ဝေယံ ဟိန်းပြန်ထူးလိုက်သည့်အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဟိတ်- ရဲရဲ၊ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား၊ ဘာပြောစရာ ကျန် သေးလို့လဲဟ”

ဝေယံဟိန်းအသံကတော့ နဂိုအတိုင်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းပင်ဖြစ် ပါသည်။

သူမကိုစိတ်ဆိုးနေပုံမရသည့်အတွက် ရဲရဲသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကိုဝေ- ရဲရဲတောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ဘာ- တောင်းပန်ချင်တယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘာကို တောင်းပန်မှာ လဲ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း- နင်က တောင်းပန်စကားတွေဘာတွေ ပြောမလို့ပေါ့ လေ၊ ဆိုပါဦး- ဘာများလဲ”

“ဒီလိုပါ- ဒီနေ့ ရဲရဲ ပန်းနုကိုပြောခဲ့တာတွေ နည်းနည်းလွန်သွား လို့ပါ။ အိမ်ရောက်မှ ပြန်စဉ်းစားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်ကိုဝေရယ်၊ အဲဒါ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ဪ- ဒါလား၊ ညီမလေးက စိတ်မဆိုးပါဘူးဟာ၊ မမရဲရဲက လှတယ်လို့တောင် ပြောနေသေးတယ်”

ဇွေတမာန်

“ဟင်- တကယ်လား၊ ရဲရဲပြောတဲ့စကားတွေ သူ ကြားတော့ ကြားသွားတယ်ပေါ့နော်”

“ကြားသွားတာပေါ့ဟ၊ မျက်ရည်ကျနေလို့တောင် ငါ ချော့လိုက်ရ သေးတယ်”

“အို- ရဲရဲက တောင်းပန်တယ်လို့ ပန်းနုကိုပြောလိုက်ပါ ကိုဝေရယ်”

“ညီမလေးက သဘောဖြူပါတယ်ရဲရဲရ၊ ငါချော့လိုက်တော့ စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် မေးတောင်မေးနေသေးတယ်”

“ဘာမေးတာလဲဟင်”

“မမရဲရဲက ကိုကိုရည်းစားလားတဲ့”

“အို- အဲဒီတော့ ကိုဝေက ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်သလဲဟင်”

“မဟုတ်ဘူးလို့ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်မှမဟုတ်ပဲနဲ့”

ရဲရဲက အံ့ကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ထားပါတော့ကိုဝေရယ်- ရဲရဲ ပန်းနုကိုပြောလိုက်တာ စိတ်ပါလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုဝေက ပန်းနုကို ရဲရဲထက် ပိုခင်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“မဆိုင်တာဟာ၊ ညီမလေးက ညီမလေး၊ နင်က နင်ပဲဟ၊ ခင်ပုံ ချစ်ပုံချင်း တူမှတူပဲ”

“တကယ်လားကိုဝေ၊ ဒါဖြင့်- ကိုဝေက ပန်းနုကို တကယ်ညီမ အရင်းလို သဘောထားတာပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုဝေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပန်းနုက ငါ့ညီမလေးပဲ၊ ဖေဖေကလည်း မောင်နှမအရင်းလို ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေရမယ်လို့ပြောထားတာ၊ ငါကလည်း တစ်သက်လုံး အိမ်မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမမရှိပဲ တစ်ယောက်တည်းနေလာ ရတော့ ညီမလေးရောက်လာလို့ ပျော်နေတာဟ”

“ဪ- ကိုဝေရယ်၊ ပန်းနုက ကိုဝေညီမလေးဆိုတော့ ရဲရဲ ညီမလေးပဲပေါ့ကိုဝေရယ်၊ ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဖြင့်- ရဲရဲလာခဲ့ပါဦးမယ်၊ ပန်းနုအမေဒေါ်စံပယ်ဆိုတာနဲ့လည်း မဆုံရသေးဘူး၊ လာကြည့်ဦးမယ်လေ၊ ကိုဝေပြောတဲ့ သူတို့လက်ရာကိုလည်း စားကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

ဇွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“လာခဲ့ရဲရဲ၊ နင်လျှာလည်သွားလိမ့်မယ်”

ဖုန်းပြောအပြီးတွင်- ရဲရဲက မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် သွားရပ်ကာ မှန်ထဲ မှာပေါ်လာသည့် သူ့ပုံရိပ်သူ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါလှပါတယ်နော်၊ ငါလှရဲ့သားနဲ့ ကိုဝေက ငါ့ကို ဘာလို့ စိတ် မဝင်စားတာလဲ၊ ချစ်စကားမပြောတာလဲ၊ ပန်းနုဆိုတဲ့မိန်းကလေးက ကိုဝေအနားမှာရှိနေပြန်ပြီ၊ ငါ့မှာပြိုင်ဖက်ရှိလာပြီပေါ့၊ ပန်းနုကလည်း တောသူသာဆိုတယ် လှတာတော့ တော်တော်လှတယ်၊ ကိုဝေ ပန်းနုဖက်ပါ သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ အို- ဘာလို့ပါရမှာလဲ၊ ကိုဝေဟာ ငါ့အတွက်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ရဲရဲက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို မှန်ရှေ့မှာ တစ်ပတ်လည်အောင် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ပန်းနုရေ- နင့်နာမည်က ပန်းနု၊ ငါ့နာမည်က ရဲရဲနီလွင်ပါနော်၊ နှစ်ယောက်လုံးနာမည်က အနီရောင်ကို အခြေခံပြီး မှည့်ထားတဲ့နာမည်တွေ၊ ဒါပေမယ့်-ပန်းနုဆိုတာက အနီရောင်ထဲမှာ အဖျော့ဆုံးအရောင်လေ၊ ငါ့နာမည် ရဲရဲနီလွင်ဆိုတာကတော့- တောက်ပနေတဲ့အနီရောင်လို့ ဆိုလို တာဟေ့၊ အနီရောင်ဖျော့ဖျော့လေးက ရဲရဲတောက်အောင်နီနေတဲ့ ငါ့ကိုတော့ ဘယ် ကျော်လို့ရမှာလဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကိုဝေဟာ ပန်းနုရဲ့ကိုဝေ မဖြစ်စေရဘူး၊ ရဲရဲနီလွင်ရဲ့ကိုဝေပဲဖြစ်စေရမယ်”

ရဲရဲနီလွင်တစ်ယောက် မှန်ရှေ့မှာရပ်ရင်း အရူးတစ်ယောက်လို နှုတ်မှတတ်တတ်တွတ်ရေရွတ်ပြောဆိုနေလေသည်။

တကယ်တော့လည်း- ရဲရဲသည် ဝေယံဟိန်းကို တစ်ဖက်သတ် တိတ်တခိုး ကြိတ်ချစ်ကာ အချစ်ရူးနေသူပင် မဟုတ်ပါလား။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အခန်း (၂၁)

တက္ကသိုလ်ကျောင်းများဖွင့်လှစ်ချိန်တွင်- ပန်းနု တက္ကသိုလ်ပထမ နှစ်ကို တက်ရောက်ခဲ့ရသည်။

ပန်းနုကို ကျောင်းအကြိုအပို့တာဝန်ကို ဝေယံဟိန်းကပင် ယူ ရ၏။

အိမ်တွင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေချမ်းမြေ့စွာလည်ပတ်လျက် ရှိပါသည်။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းတစ်ယောက်လည်း အိမ်မှုကိစ္စများကို ဒေါ်စံပယ် က နိုင်နင်းစွာတာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ပေးနေသောကြောင့် စိတ်အေးချမ်းသာ ရှိနေပေ၏။

“အင်း- ကြီးမေတို့အိမ်လည်း ခုမှ သာသာယာယာ စိုစိုပြေပြေ ဖြစ်လာတော့တယ်ကွယ်၊ ကြီးမေတို့မှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံချမ်းချမ်းသာသာ ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အိမ်ကြီးက ချောက်ကပ်ကပ်နဲ့နေလာခဲ့ရတာ သားအမေ နန္ဒာဆုံးပြီးကတည်းကပဲ၊ ဘာလိုလို့ လိုမှန်းမသိပဲ နေလာလိုက်တာ မစံပယ်တို့ရောက်လာမှ ဒီအိမ်မှာ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်လိုအပ်နေလို့ဆိုတာ ခုမှ သိရတော့တယ်သားရေ”

“ဟုတ်တယ်နော်ကြီးမေ၊ ဒေါ်လေးစံပယ်နဲ့ညီမလေးကို မမြင်ဖူး ခင်က သူတို့ရောက်လာမှာကို သားတို့မလိုလားဖြစ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ တာတွေပြန်တွေးရင် ရယ်စရာကြီးတောင်ဖြစ်နေဘူးလားကြီးမေ”

“အဲဒီတုန်းကတော့- ကြီးမေက သားအဖေ နိုင်ငံခြားကပြန်လာ ပြီး လပိုင်းအတွင်း နောက်မိန်းမယူမယ် ဆိုတာကိုရော၊ ယူမယ့်မိန်းမက မှုဆိုးမဆိုတာတွေပါ သိလိုက်လို့ စိတ်ဆိုးမိတာလေ”

“သားလည်းဒီလိုပါပဲကြီးမေ၊ ဖေဖေအချစ်တွေကို သားဆီကလုယူ မယ့်သူပေါ်လာပြီဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားဖို့တောင် စိတ်ကူးမိသေးတာ”

“ကြီးမေတို့အတွက် အသိတစ်ခုတိုးသွားတာပေါ့လေ၊ နောင်ဆို မမြင်ဖူးမသိဖူးသေးတဲ့လူတစ်ယောက်အပေါ် ကြိုပြီး အဆုံးအဖြတ်မမှားဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ ပညာရလိုက်တာပေါ့သားရယ်၊ မစံပယ်နဲ့ပန်းနုလိုသားအမိနဲ့

ဆုံရတာလည်း ကြီးမေတို့ကုသိုလ်ကံကောင်းတာပါပဲ၊ သိပ်နားလည်မှုရှိပြီး သိတတ်ကြတဲ့သူတွေပါပဲ၊ ပန်းနုလေးကဆို ညအိပ်ခါနီးတိုင်း ကြီးမေကို ကန်တော့ပြီးမှအိပ်တာလေ၊ ကြီးမေအရိပ်မှာ ခိုလှုံခွင့်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်တဲ့၊ ပြောရှာတယ်”

“ညီမလေးက သားကိုလည်းပြောတယ်ကြီးမေ၊ ဖေဖေ ကျေးဇူး ကြောင့်သာ ရန်ကုန်ကိုမြို့ကြီးကိုရောက်ရပြီး တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရတာတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ပန်းနုလေးလည်း ဖတဆိုးဘဝနဲ့နေလာရာက သားအဖေလိုလူမျိုးကို ဖခင်တော်စပ်ရတော့ ဝမ်းသာရှာမှာပေါ့လေ၊ သူ့အဖေ က သူလူဘဝထဲ မရောက်ခင်ကတည်းက ဆုံးသွားရှာတာကိုး”

“ညီမလေးအဖေဆုံးသွားတာလို့ ကြီးမေကို ဘယ်သူကပြော လဲဟင်”

“သားအဖေပြောတာလေ၊ ပန်းနုအဖေက သားအဖေ အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့”

“ဖေဖေအသက်ကိုကယ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်ပါ လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့်- ညီမလေးအဖေက သေသွားတာမဟုတ်ပါဘူးကြီးမေ၊ ညီမလေးဟာ သူ့အဖေအရင်းရဲ့နာမည်ကိုတောင် မသိရှာဘူးတဲ့ ကြီးမေ ရယ်”

“ဟင်- ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲသားရယ်”

ဝေယံဟိန်းက ပန်းနုထံမှသိထားရသောအကြောင်းများကို ဒေါ်ဒေစီဟိန်းအား ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“သူ့အဖေက သူ့ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရတဲ့အချိန်မှာပဲ မြို့ကို အလုပ်ကိစ္စရှိလို့သွားမယ်ဆိုပြီးထွက်သွားရာက ပြန်ရောက်မလာတော့တာ တဲ့ကြီးမေ”

“အို-”

“ဒေါ်လေးစံပယ်က အဲဒါကိုစိတ်နာလို့ သူ့ယောကျ်ားအကြောင်း ကို တစ်ခါမှပြောမပြဘူးတဲ့၊ ညီမလေးတောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောလို့

ဇွေတမာန်

သိရတာတဲ့ ညီမလေးကလည်း ဒေါ်လေးစံပယ် သူ့ယောက်ျားကိုစိတ်နာနေ မှန်းသိလို့ ဒီအကြောင်းတွေ တစ်ခါမှမမေးခဲ့ဘူးတဲ့ ကြီးမေ”

“ဖြစ်ရလေကွယ်-”

“မှတ်ပုံတင်ထဲက အဖေနာမည်ဦးရာမောင်ဆိုတာလည်း ဒေါ်လေး စံပယ်ရဲ့ဘကြီးနာမည်ကိုထည့်ထားတာတဲ့ကြီးမေ၊ ညီမလေးက သူ့အဖေ နာမည်တောင် မသိရှာပါဘူး၊ သနားပါတယ်နော် ကြီးမေရယ်”

“အေးဟယ်- မစံပယ်လောက် ရှိတဲ့အေးတဲ့မိန်းမကိုများ ပစ်သွားတဲ့လူက ရှိသေးတယ်နော်၊ ဘဝဝဋ်ကြွေးပေါ့လေ၊ တော်ပါသေးရဲ့- ကြီးမေက မစံပယ်ကို သူ့အရင်အိမ်ထောင်အကြောင်း မေးကြည့်တော့ မလို့ မမေးမိတာ တော်သေးတာပေါ့”

“မမေးပါနဲ့ကြီးမေရယ်၊ ဒေါ်လေးစံပယ်စိတ်ဆင်းရဲရုံပဲရှိမှာပေါ့”

“သားအဖေက အဲဒါတွေကြောင့် ဂရုဏာသက်ပြီး မစံပယ်တို့ သားအမိကို ကယ်တင်လာတာထင်ပါရဲ့၊ သူတို့သားအမိအားငယ်မှာစိုးလို့ မတော်တာတွေလည်း ဆုံးမဖို့၊ စောင့်ရှောက်ဖို့ ကြီးမေကို ပြောတာကိုး၊ သားကိုလည်း ပန်းနုလေးကို ညီမအရင်းလေးလိုသဘောထားဖို့ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကြီးမေ၊ သားကလည်း တစ်သက်လုံး မောင်နှမမရှိ ပဲ နေလာရာက ညီမလေးကိုတွေ့လိုက်ရလို့ ပျော်နေတာပါ”

“အေးကွယ်- ရေစက်ပါလို့ဆိုလာကြပြီပဲ၊ တစ်မိသားစုနဲ့တစ် မိသားစု နားလည်မှုရှိကြတာ ကံကောင်းတာပေါ့၊ ရှေ့ဆက်ပြီးလည်း တို့တွေ သူတို့သားအမိနဲ့စည်းစည်းလုံးလုံး တိုင်တိုင်ပင်ပင် နေသွားကြတာပေါ့ သားရယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အခန်း (၂၂)

ပန်းနုကို ကျောင်းလိုက်ပို့ဖို့ ပြင်ဆင်နေစဉ်တွင်- ရဲရဲရောက် လာလေသည်။

“ဟေ့- ရဲရဲ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာသောဝေယံဟိန်းက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ပန်းနုလည်း ထမင်းဗူးလေးကိုကိုင်ကာ လွယ်အိတ်လွယ်ရင်း အိမ်ထဲမှထွက်လာလေသည်။ ရဲရဲကိုအမြင်တွင် ပန်းနုကလည်း နှုတ်ဆက် လိုက်လေ၏။

“မမရဲရဲပါလား၊ လာလည်တာလားမမရဲရဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပန်းနုက ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“ညီမလေးက ကျောင်းတက်နေပြီလေဟာ၊ ငါက ညီမလေးကို ကျောင်းလိုက်ပို့မလို့”

“ဟင်- ကျောင်း၊ ဘာကျောင်းလဲဟင်”

ရဲရဲက ကျောင်းဝတ်စုံအဖြူအစိမ်းနှင့်မဟုတ်သော ရဲရဲကိုကြည့် ရင်း တအံ့တဩမေးလိုက်လေသည်။

ဝေယံဟိန်းကပင် ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“ညီမလေးက တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်တက်နေပြီလေ၊ ငါပဲ နေ့တိုင်း လိုက်ပို့သွားကြိုလုပ်နေရတာ”

“ဪ- ဟုတ်လား၊ ပန်းနုဘယ်နှုတ်နားလဲဆိုတာတောင် ရဲရဲက မမေးမိဘူးဟယ်၊ အခုကျောင်းသွားတော့မလို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို- ရဲရဲလည်း ကိုဝေတို့နဲ့လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ ရဲရဲလည်း ကျောင်းထဲမရောက်တာ ကြာပြီ”

“လိုက်ခဲ့လေ- သွားကြစို့”

“ခဏနေပါဦး၊ ပန်းနုအမေဒေါ်လေးစံပယ်ဆိုတာကို တွေ့ပါရစေ ဦး၊ ဟိုတစ်ခေါက်လာတုန်းက မဆုံဖြစ်လိုက်လို့၊ ရဲရဲနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါဦး”

ရဲရဲက ပန်းနုတို့သားအမိကို အရောတဝင်နေထားရန်အကြံရှိ သည်မို့ ဒေါ်စံပယ်နှင့်တွေ့ဆုံရန် တောင်းဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နွေတမာန်

“မေမေရိုပါတယ်မမရဲရဲ၊ မီးဖိုခန်းထဲမှာပါ။ ပန်းနု သွားခေါ် လိုက်ပါမယ်၊ ခဏနော်”

“ရပါတယ်၊ ဒေါ်လေးကအလုပ်လုပ်နေတာ မဟုတ်လား၊ မမ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ရဲရဲက ပန်းနုနှင့်အတူလိုက်သွားလိုက်သည်။ ပန်းနုက ရဲရဲကို မီးဖိုခန်းထဲတွင်ချက်ပြုတ်နေသောမိခင်ဖြစ်သူ့ဆီ ခေါ်သွားလိုက်သည်။

“မေမေ- မမရဲရဲက မေမေ့ကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့၊ မမရဲရဲ- ဟောဒါ- ပန်းနုအမေ ဒေါ်စံပယ်ပါ”

ပန်းနုက ဒေါ်စံပယ်နှင့်ရဲရဲကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဪ- သားသားသူငယ်ချင်း ရဲရဲနီလွင်ဆိုတာလား၊ ဟိုတလော က လာသေးတယ်ဆို၊ ဒေါ်လေးနဲ့မတွေ့လိုက်ရဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဒေါ်လေး၊ ရဲရဲက ကိုဝေ့ဆီလာလည်နေကျပါ။ ကိုဝေ့ကလည်း ရဲရဲတို့အိမ်လာနေကျလေ၊ ခုတလောတော့ သူ့မှာညီမလေး ရနေပြီဆိုပြီး ကိုဝေ့က သမီးတို့အိမ်တောင် မလာတော့ဘူး”

“အို- ဟုတ်လားကွယ်၊ မောင်ဝေယံလည်း သူ့ညီမကို ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုလုပ်ရတာနဲ့ မအားဘူးထင်ပါရဲ့၊ ခုတောင် ပန်းနုကိုကျောင်းသွား ပို့မလို့လေ၊ ဒေါ်လေးလည်း ပန်းနုအတွက် ထမင်းဖူးမှီအောင် ချက်ပေးနေ တာသမီးရေ”

“သမီးလည်း ပန်းနုကျောင်းကို လိုက်သွားမလို့ ဒေါ်လေး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်- ပန်းနုကိုပို့ပြီးရင် မောင်ဝေယံကားနဲ့ပြန် လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဒီအိမ်မှာထမင်းစားပြီးမှပြန်ပါလားသမီး”

“ဟာ- စားမှာပေါ့ဒေါ်လေး၊ ကိုဝေ့က ဒေါ်လေးလက်ရာ သိပ် ကောင်းတယ်လို့ပြောပြောနေတာ၊ ရဲရဲကားကို ဒီမှာထားခဲ့မှာလေ၊ ကိုဝေ့နဲ့ ပြန်လိုက်လာမှာပါ၊ ရဲရဲတို့ ပန်းနုကိုလိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်နော် ဒေါ်လေး”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ကားပေါ်အတက်တွင် ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ပန်းနုကတော့ နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ထိုင်လိုက်လေ၏။

ကားထွက်အလာတွင် ရဲရဲက နောက်ခုံမှာထိုင်နေသောပန်းနုကို လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း-

“ပန်းနုက တက္ကသိုလ်ကျောင်းတက်နေတာတောင် ထမင်းဖူးယူ တုန်းပဲနော်”

“ရှင်-”

“တို့တုန်းကတော့ မယူပေါင်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလုပ်နေပြီး ထမင်းဖူးကြီးကိုရမှာ စတိုင်ပဲ့လွန်းလို့”

“ဝယ်စားရင်ပိုက်ဆံကုန်မှာပေါ့မမရဲရဲ၊ ပန်းနုက ပိုက်ဆံအပိုကုန် မှာစိုးလို့ပါ၊ စတိုင်ပဲ့တာတွေတာတွေ မတွေးမိပါဘူးမမရဲရဲရယ်”

“ပန်းနုကြည့်ရတာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူနဲ့မတူပဲ အထက်တန်း ကျောင်းသူနဲ့တူနေတယ်သိလား၊ ပန်းနု ဆံပင်တွေဖြတ်လိုက်ပါလားဟင်၊ ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်ကို တို့လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“နေပျံစေမမရဲရဲ၊ ပန်းနုတစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲနေလာတာပါ”

“တို့က တောကျနေသလားလို့ပါ၊ စေတနာနဲ့ပါပန်းနုရယ်”

“မေမေကလည်း ဆံပင်အရှည်ထားတာပဲကြိုက်တယ်၊ သေသွားတဲ့ ဘွားဘွားကလည်း မိန်းကလေးဆိုတာ ဆံပင်အရှည်နဲ့မှကြည့်ကောင်းတာတဲ့ မိန်းမတို့ဘုန်း ဆံထုံးတဲ့ တောကျရင်လည်း ကျပါစေမမရဲရဲရယ်၊ ပန်းနုက တောသူပဲ၊ အညာသူပဲဟာ”

“ဟေ့- ရဲရဲ၊ နင် ညီမလေးကို တောကျတယ်ထင်ပြီး အထင် မသေးနဲ့နော်၊ ငါ့ညီမလေးက ဆံပင်ရှည်လို့ကို ကျောင်းမှာပေါ်ပြုလာဖြစ် နေတာဟာ ဆံပင်ရှည်တာက အများထဲမှာထူးခြားနေတာပေါ့”

“ဟင်- ဟုတ်လားပန်းနု”

“မသိပါဘူးမမရဲရဲရယ်၊ ကျောင်းသားတွေ သူတို့ဟာသူတို့ ပြောနေကြတာနေမှာပေါ့၊ ပန်းနုဒါတွေစိတ်မဝင်စားပါဘူး”

ဇွေတမာန်

“ရဲရဲ- တို့အတန်းက သန်းလွင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ သန်းလွင် ညီက ညီမလေးနဲ့ အတန်းအတူတူဟာ၊ သန်းလွင်ပြောပြလို့ ညီမလေးကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ကောင်တွေအများကြီးဆိုတာ ငါသိရတာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့မှာ နေ့တိုင်း ကျောင်းမဆင်းခင် ကြိုရောက်အောင်လာပြီး ညီမလေးကို စောင့်နေရတယ်”

“အောင်မယ်လေး- တော်တော်သဝန်တို့တဲ့အစ်ကိုပါလား၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေးတွေစိတ်ဝင်စားတာ ဘာဆန်းလို့လဲ ကိုဝေရယ်”

“ဆန်းဆန်းမဆန်းဆန်း ငါ့ညီမလေးကိုတော့ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင် စားရဘူး၊ မချစ်ရဘူးဟာ၊ ဒါပဲ”

စကားတပြောပြောဖြင့်မောင်းလာခဲ့ရာ ကျောင်းကိုရောက်လာ လေသည်။ ရဲရဲက ပန်းနုအတန်းကိုသိရရန် ကျောင်းထဲအထိလိုက်ပို့လိုက် သည်။

“ပန်းနုအတန်းကို တို့သိပြီ၊ နောက် ကိုဝေမအားရင် ပန်းနုကို တို့လိုက်ပို့လာကြိုလုပ်လို့ရပြီ၊ သိလား”

“မဟုတ်တာမရဲရဲရယ်၊ ကိုကိုမအားတဲ့အခါကျ ပန်းနုဟာ ပန်းနု ဘတ်စ်ကားနဲ့လာမှာပေါ့”

“အို- ပန်းနုက ဦးအောင်ဟိန်းသမီး သူဌေးသမီးလေး ဖြစ်နေပြီ၊ ဘတ်စ်ကားစီးလို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ တို့ကိုလည်း အစ်မတစ်ယောက်လိုခင်နိုင် ပါတယ်ပန်းနု”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မရဲရဲကို ပန်းနုခင်ပါတယ်မရဲရဲ”

“ဒါဖြင့် တို့ပြန်တော့မယ်၊ ဒေါ်လေးစံပယ်လက်ရာကို ဝင်ပြီး အားပေးလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အခန်း (၂၃)

ရဲရဲရောက်လာစဉ်က ဒေါ်ဒေစီဟိန်း အပေါ်ထပ်တွင် ဘုရားရှိခိုး နေ၍ မသိလိုက်ပေ။ ဝေယံဟိန်းနှင့်အတူ ရဲရဲအိမ်ထဲဝင်လာတာတွေမှ အံ့သြသွားလေ၏။

“မင်္ဂလာပါကြီးမေ၊ ကြီးမေနေကောင်းရဲ့လား”

ရဲရဲက ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ရဲရဲက ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“ပန်းနုကို ကိုဝေကျောင်းမပို့ခင်ကတည်းက ရောက်နေတာကြီးမေ၊ ကိုဝေနဲ့အတူ ပန်းနုကျောင်းကိုလိုက်သွားတာ၊ ဒေါ်လေးစံပယ်က ထမင်း စားဖို့ဖိတ်ထားလို့ ပြန်လိုက်လာတာပါ”

“ဪ- ဪ-”

ဒေါ်စံပယ် အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာသည်။

“မောင်ဝေယံနဲ့ရဲရဲတောင် ပြန်ရောက်လာပြီပဲ၊ ဒေါ်လေးထမင်းပြင် ထားပြီးပြီ၊ မမကြီးရော- တစ်ခါတည်းစားလိုက်မလားဟင်”

“မမကြီးအတွက်က စောပါသေးတယ်မစံပယ်၊ သူတို့ကို အရင် ကျွေးနှင့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့မမကြီး”

ဒေါ်စံပယ်က ရဲရဲနှင့်ဝေယံဟိန်းကို ထမင်းစားခန်းထဲခေါ်သွား ကာ ထမင်းပွဲပြင်ကျွေးသည်။

“ကြက်သားဟင်းကိုပဲ နှစ်မျိုးချက်ထားတယ်သမီး၊ ဆီပြန်ချက်နဲ့ အသည်းအမြစ်တွေကိုတော့ ပြုတ်ကြော်လေးလုပ်ထားတယ်၊ အဲဒါကတော့- မောင်ဝေယံအကြိုက်လေ၊ အရည်သောက်ကတော့ ဗူးသီးဟင်းခါး၊ ဒေါ်လေး ကတော့ အညာချက်ပဲချက်တတ်တယ်ကွဲ့၊ စားကြည့်ပါဦး”

“ကောင်းမှာပါ၊ ကိုဝေက ဒေါ်လေးစံပယ်လက်ရာကို ညွှန်းလွန်းလို့ စားကြည့်ရဦးမယ်၊ အငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့ ဟင်းတွေမြင်ရတာနဲ့တွင် သွားရေကျတော့မလို့ဒေါ်လေးစံပယ်ရေ”

ဇွေတမာန်

“စား- စား- အားမနာနဲ့”
 ရဲရဲနှင့်ဝေယံဟိန်းကို ထမင်းကျွေးနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ဒေါ်ဒေစီဟိန်း
 ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။
 “မစံပယ်ရေ-”
 ဒေါ်စံပယ်အိမ်ရှေ့ကိုပြေးထွက်ခဲ့၏။
 “ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲမမကြီး”
 “ခိုင်းဖို့မဟုတ်ပါဘူးမစံပယ်ရယ်၊ လာပါဦး”
 ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက အမူအရာဖြင့် သူ့အနားကိုတိုးခိုင်းလိုက်သည်။
 ပြီးတော့- ဒေါ်စံပယ်ကို လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။
 “မစံပယ်- သူတို့ကိုမျက်ခြေမပြတ်ကြည့်ထားနော်၊ ဟိုကလေးမ
 က နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရဲလွန်းလို့၊ သားသားကို ကိုင်လားတွယ်လားနဲ့၊
 မမကြီးမကြိုက်ဘူး၊ သွား-သွား- သူတို့ဘေးမှာသွားရပ်နေ၊ အဲဒါပြောချင်လို့
 မမကြီးခေါ်တာ၊ သွား- သွား-”
 ဒေါ်စံပယ်က ထမင်းစားခန်းဆီကို ပြန်လာခဲ့၏။
 အခန်းဝအရောက်တွင် ရဲရဲအသံကြားလိုက်ရသည်။
 “ကိုဝေက အသည်းကြိုက်တာဆို၊ ဒီမှာ အသည်းလေး၊ စားလေ-
 ပါးစပ်ဟ၊ ရဲရဲခွဲပေးမယ်”
 ဒေါ်စံပယ်က ခန်းဆီးကိုကွယ်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲကိုချောင်း
 ကြည့်လိုက်သည်။
 ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းပါးစပ်ထဲကို အသည်းဖတ်ခွဲကျွေးနေသည်
 မြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။ ဒေါ်စံပယ်မှာ အခန်းထဲဝင်ဖို့ပင် တွန့်သွား
 မိလေတော့၏။ အညာသူမိန်းမရိုးကြီးဒေါ်စံပယ်အတွက်တော့ ထိုမြင်ကွင်း
 မျိုးမှာ ဆန်းနေပါသည်။
 “ဘုရား- ဘုရား- မမကြီးကသာ ရဲရဲကို သဘောမကျဘူး
 ပြောနေတာ၊ မောင်ဝေယံနဲ့ရဲရဲကတော့ ချစ်ကြိုက်နေကြပုံပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်-
 မမကြီးကို ဒီအကြောင်းပြောလို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ မမကြီးစိတ်ဆိုးရုံပဲရှိမယ်၊

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

သူတို့လူငယ်တွေကိစ္စ သူတို့ဟာသူတို့ပဲ ကြည်ရှင်းကြပါစေလေ၊ ငါ
 ကြားမဝင်တော့ပါဘူး”
 ဒေါ်စံပယ်က ရဲရဲ ဝေယံဟိန်းကို တယုတယလုပ်နေပုံအား
 မျက်စိရှက်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲမဝင်တော့ပဲ မီးဖိုခန်းထဲလှည့်ဝင်ခဲ့
 လေတော့သည်။
 ❀❀❀❀❀
အခန်း (၂၄)
 ယနေ့- ဦးအောင်ဟိန်းက ဒေါ်စံပယ်ကို ကုမ္ပဏီသို့ခေါ်သွားရန်
 စီစဉ်ထားပါသည်။
 “မစံပယ် အစ်ကိုကြီးကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေး
 ဘူးနော်၊ ရုံးကလူတွေက မစံပယ်ကို တွေ့ဖူးချင်လို့ မေးနေကြတယ်၊ အိမ်မှာ
 လည်း ဘာညှော်ခံပွဲမလုပ်ဖြစ်တော့ ဝန်ထမ်းတွေက မစံပယ်ကိုမြင်ဖူးချင်
 ကြတာပေါ့၊ မနက်ဖန်တော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့အတူ ရုံးကိုလိုက်ခဲ့ဦးနော် မစံပယ်”
 ဦးအောင်ဟိန်းက ညကတည်းက ပြောထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။
 “အို- အစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်လိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ မစံပယ်က
 အစ်ကိုကြီးတို့ရုံးက လူတွေနဲ့ မပြောတတ် မဆိုတတ်ဘူးနော် အစ်ကိုကြီး၊
 သူတို့က အင်္ဂလိပ်လိုတွေ ကြားညှပ်ပြောရင်လည်း မစံပယ်နားလည်မှာ
 မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးပဲ အရှက်ကွဲနေပါ့မယ်၊ မစံပယ် မလိုက်ပါရစေ
 နဲ့အစ်ကိုကြီးရယ်”
 “ဘယ်ဟုတ်မလဲမစံပယ်၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကတော်တစ်ယောက်
 အနေနဲ့ ကိုယ့်ရုံးခန်းကိုယ် ရောက်ဖူးထားရမှာပေါ့ကွယ်၊ မစံပယ်လိုက်လာ
 ရုံပါပဲ၊ အစ်ကိုကြီးက လူကြီးပိုင်းနဲ့ပဲ မစံပယ်ကိုဆုံပေးမှာပါ”
 “မစံပယ်က မဝတ်တတ်မစားတတ်နဲ့ အစ်ကိုကြီး သိက္ခာကျ
 မှာစိုးလို့ပါ”
 “မစံပယ်က လိုက်လာပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေရုံပဲကွယ်၊ ကိုယ့်
 ဗမာလူမျိုးအချင်းချင်းတွေ့ရတာပါ၊ ဘာမှစိုးရွံ့စရာမလိုပါဘူး၊ မမကြီးလည်း
 ဘေးနားက ရှိနေမှာပဲ”

နွေတမာန်

“ရှင်- မမကြီးပါမှာလားအစ်ကိုကြီး၊ အို- ဒါဆို တော်ပါသေးရဲ့”
ဒေါ်စံပယ်က ဒေါ်ဒေစီဟိန်းပါလိုက်ပါလာမည်ဆို၍ စိတ်အေး
သွားရလေသည်။

ယခုမနက်တွင်- ဒေါ်စံပယ်တစ်ယောက် ကုမ္ပဏီရုံးကိုလိုက်သွား
ဖို့ပြင်ဆင်ရင်း ဗျာများနေရပါသည်။

ဒေါ်စံပယ်သည် ဘယ်လိုအဝတ်အစားဝတ်ပြီး ဘယ်လိုဆင်ယင်
ထုံးဖွဲ့ရမှန်းမသိပဲ စိတ်လှုပ်နေရလေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက ပညာတတ်
များအလည်သို့သွားရောက်ရမည်ဖြစ်၍ လိပ်ပြာငယ်လို့လည်း နေပေသည်။
ပန်းနုဆီကအကူအညီတောင်းဖို့လည်း ပန်းနုက ကျောင်းသွားနေပြီ။

နောက်ဆုံးတော့- ဒေါ်ဒေစီဟိန်းဆီမှအကြံဉာဏ်တောင်းရလေ
တော့သည်။

“မမကြီး- မစံပယ် ဘယ်လိုဝတ်ခဲ့ရမလဲဟင်၊ ပဝါခြံခဲ့ဖို့ရော
လိုသေးလားမမကြီး”

ဒေါ်စံပယ်အမေးကြောင့် ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ရယ်မောလိုက်လေ ၏။

“ပွဲလမ်းသဘင်သွားတာမှမဟုတ်ပဲမစံပယ်ရယ်၊ ပဝါမလိုပါဘူး၊
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအဝတ်အစားပဲ ဝတ်ခဲ့ပါ။ ဆံပင်ကိုတော့ ဘီးဆံပတ်ကြီး မပတ်
ခဲ့နဲ့ပေါ့ကွယ်၊ ထုံးလာခဲ့လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမမကြီး”

“မစံပယ်သိပ်အခက်အခဲဖြစ်နေလား၊ ပြုတ်ပါလာ သွားကြမလား၊
မမကြီးလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရှင်- မမကြီး”

“အလှပြင်ဆိုင်သွားပြင်မလားလို့မေးတာပါ”

“အို- မလိုပါဘူးမမကြီးရယ်၊ အဲ့လိုဆိုင်မျိုးတွေလည်း မစံပယ်
မသွားဘူးပါဘူး၊ မစံပယ်ရှိတာလေးပဲ ရိုးရိုးဝတ်ခဲ့ပါတော့မယ်၊ ဝတ်စားပြီးရင်
သင့်မသင့် မမကြီး ကြည့်ပေးပါနော်”

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

မစံပယ်ပြင်ဆင်ဝတ်စားပြီးထွက်လာတော့ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းမှာ
အံ့သြငေးမောသွားရပါတော့သည်။

မစံပယ်က သနပ်ခါးကိုပင် ခပ်ပါးပါးလေးလိမ်းချယ်ထား၏။
သူမ၏ရှည်လျားသောဆံပင်များကို နောက်တွင်စုထုံးကာ ပန်းတစ်ပွင့်ကို
ပန်ထားသည်။ အဝတ်အစားကလည်း ရိုးရိုးပါပင်။ အင်္ကျီက အဖြူရောင်
ပြောင်ကို ချုပ်ထားသည့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်ရှည်ဖြစ်သည်။ ထမိကတော့
ပန်းပွင့်အသေးလေးများပါသော ပါတိတ်ထမိ။

“ဟယ်- ဒီလိုဆိုတော့ ငါ့ယောင်းမလေးက ရိုးရိုးလေးနဲ့ယဉ်
တယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ မစံပယ်အပြင်အဆင်က ရန်ကုန်သူ ခေတ်ဆန်ဆန်
တွေကြားထဲမှာ တစ်မျိုးထူးမနေဘူးလားမမကြီး”

“အေး- ရုံးကိုရောက်ရင်တော့ မင်းဝန်ထမ်းတွေ မစံပယ်ကို
အထူးအဆန်းလုပ်ပြီးငေးကြည့်ကြမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် မစံပယ်ကိုကြည့်ကာ ဝေဖန်နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စံပယ်ကတော့ ဦးအောင်ဟိန်းနှင့်ဒေါ်ဒေစီဟိန်းတို့ ချီးကျူး
စကားများကြားဝယ် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေရလေ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ- ဒေါ်ဒေစီဟိန်းနိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည်စကားကတော့
မှန်ကန်ခဲ့ပါသည်။

ကုမ္ပဏီမှဝန်ထမ်းများသည် ဒေါ်စံပယ်၏ရိုးသားသောအပြင်
အဆင်ကို အံ့သြခဲ့ကြရုံမက- မာနကင်းသောဒေါ်စံပယ်ကို ခင်မင်ခဲ့ကြ
လေသည်။

ဦးအောင်ဟိန်းက ဒေါ်စံပယ်ရှက်ပြီး မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်
နေမှာစိုး၍ ဝန်ထမ်းအားလုံးကို စုခေါ်ပြီးမိတ်ဆက်ပေးတာမျိုးမလုပ်တော့
ပါ။

စက္ကထရီသန္တာအောင်ကို အရေးကြီးသောလူကြီးသုံးယောက်ကို
ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး- သူ့ရုံးခန်းထဲမှာပင် မစံပယ်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

လူကြီးသုံးယောက်ထဲတွင် ရဲရဲနီလွင်၏ဖခင်ဦးနီမောင်ပါလေသည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နွေတမာန်

“ဒါက ဦးနီမောင်၊ ဦးနီမောင်က ရဲရဲအဖေပဲ မစံပယ်”
 “သမီးလေးရဲရဲနီလွင်နဲ့တော့ တွေ့ဖူးပြီးသားပါရဲ့”
 “ဟုတ်ကဲ့၊ သမီးကလည်း ဒေါ်စံပယ်လက်ရာထမင်းဟင်းတွေစား
 ခဲ့ပြီး ချီးကျူးနေပါတယ်ဒေါ်စံပယ်”
 ဦးနီမောင်က ဒေါ်စံပယ်၏ရိုးသားသောသွင်ပြင်ကို အကဲခတ်ရင်း
 မှ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။
 “သန္တာအောင်က မင်းအန်တီကိုခေါ်ပြီး ရုံးထဲလှည့်ပြလိုက်ပါကွယ်၊
 လိုအပ်တဲ့လူတွေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပေါ့”
 သန္တာအောင်က ဒေါ်စံပယ်ကို ခေါ်သွားကာ အဆောက်အဦး၏
 သုံးထပ်လုံးရှိ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းများကို လှည့်ပတ်ပြသလိုက်သည်။ တွေ့သူများ
 နှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။
 ဒေါ်စံပယ်အဖို့တော့ အစ်ကိုကြီးဦးအောင်ဟိန်း၏ တပည့်တပန်း
 များနှင့် သိကျွမ်းခွင့်ရပြီး အစ်ကိုကြီးဦးစီးလုပ်ကိုင်နေသောကုမ္ပဏီ မည်မျှ
 ထည်ဝါသည်ကို သိလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။
 “အန်တီမှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ဆို”
 “ပန်းနုဆိုတဲ့သမီးတစ်ယောက် ရှိပါတယ် မသန္တာအောင်”
 “မပန်းနုကိုလည်း အလည်ခေါ်ခဲ့ပါဦးအန်တီ၊ အန်တီက ရုံးကို
 ဒီတစ်ခါပဲ လိုက်လာဖူးသေးတယ်နော်”
 “သမီးလေးက ကျောင်းတက်နေလို့မသန္တာအောင်၊ ရုံးကဝန်ထမ်း
 တွေကိုဖိတ်ပြီး အိမ်မှာတစ်ခုခုကျွေးဖို့ အစ်ကိုကြီးကိုပြောပါဦးမယ်၊ ဒါမှပဲ-
 အားလုံးနဲ့ဆုံဖြစ်တော့မှာလေ”
 မစံပယ်နှင့်သန္တာအောင်တို့ စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာ
 ခဲ့ရာ ဦးအောင်ဟိန်းအခန်းရှေ့သို့ပြန်ရောက်လာကြသည်။
 အခန်းထဲမှထွက်လာသောဦးနီမောင်နှင့် ဆုံမိလိုက်သည်။
 ဦးနီမောင်က ဒေါ်စံပယ်ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။
 “ကျွန်တော်တို့မိသားစု အိမ်ကိုလာလည်ပါဦးမယ် ဒေါ်စံပယ်၊
 ဒေါ်စံပယ်တို့ရောက်မှ တစ်ခေါက်မှမရောက်ဖြစ်သေးဘူး၊ ဒေါ်စံပယ်တို့လည်း

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ကျွန်တော်တို့အိမ်ကိုလာလည်ကြပါဦး၊ ကိုတော်မိနဲ့ကျွန်တော်တို့က ရင်းနှီး
 တဲ့မိတ်ဆွေတွေပါ”
 “အစ်ကိုကြီးကလည်း ပြောပြပါတယ်ဦးနီမောင်၊ အိမ်ကိုလာခဲ့ပါဦး၊
 ကျွန်မတို့လည်း ဦးနီမောင်အိမ်ကို လာလည်ပါဦးမယ်”
 “ဒါနဲ့- စကားမစပ်၊ ဒေါ်စံပယ်က ဘယ်ဇာတိပါလိမ့်ခင်ဗျာ”
 “ကျွန်မ ရွှေဘိုကပါ ဦးနီမောင်”
 “ရွှေဘိုမြို့ပေါ်ကပဲလား”
 “ဇာတိကတော့ သရက်တောဆိုတဲ့ရွာကလေးပါ ဦးနီမောင်”
 “ဪ- ဒေါ်စံပယ်က အညာသူစစ်စစ်ကိုး၊ ကျွန်တော့်ကို
 ခွင့်ပြုပါဦးဒေါ်စံပယ်”
 ♥♥♥♥♥
 ဒေါ်စံပယ်နှင့်တွေ့ဆုံလိုက်ရသော ဦးနီမောင်တွင်- တွေးစရာ
 အတွေးများ တစ်ပြုတစ်ခေါင်းကြီး ပါလာရလေတော့သည်။
 ဦးနီမောင်က အခန်းထဲပြန်အရောက်တွင် လွန်ခဲ့သောအတိတ်
 ကအဖြစ်တစ်ခုကိုပြန်စဉ်းစားရင်း အတွေးနက်နေမိလေ၏။
 “အင်း- ကြာတော့ကြာပြီ၊ ကိုတော်မိ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီးခါစ
 အချိန်ကပဲ၊ ရွှေဘိုမြို့နယ် ရွာတစ်ရွာကဆိုပြီး လူတစ်ယောက် စာတစ်စောင်
 နဲ့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလာပေးဖူးတယ်၊ အဲဒီစာနဲ့ဓာတ်ပုံကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ကိုတော်မိ
 ရှိတဲ့နိုင်ငံခြားကို ပို့ပေးခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒေါ်စံပယ်ဟာ အဲဒီဓာတ်ပုံထဲကမိန်းမ
 များဖြစ်နေမလား”
 ဦးနီမောင်သည် ထိုစဉ်က လူကြုံဖြင့်ပေးသွားသောစာကို ဖောက်
 ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဖောက်ဖတ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း အခြားကြောင့်မဟုတ်။
 မည်မျှအရေးကြီးသောအကြောင်းဖြစ်သည်၊ ကိုတော်မိကို ဆက်ပြီး
 အကြောင်းကြားဖို့သင့်မသင့် ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်အတွက် ဖောက်ဖတ်ခဲ့ခြင်း
 ပင်ဖြစ်ပါ၏။
 “အင်း- ကြာပြီဆိုတော့ ငါလည်း သေချာမမှတ်မိတော့ဘူး၊
 စာကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုတော်မိကို ကလေးမွေးပြီးပြီလို့

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နွေတမာန်

အကြောင်းကြားတဲ့စာပဲ၊ ကလေးနဲ့အဲဒီမိန်းမဓာတ်ပုံလည်း စာအိတ်ထဲမှာပါတယ်။ ဒေါ်စံပယ်ဟာ ဓာတ်ပုံထဲကမိန်းမများဖြစ်နေမလား”

ဦးနီမောင်က ဓာတ်ပုံကိုပြန်မြင်ယောင်ရင်း တွေးကြည့်သည်။ ကြာလည်းကြာပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အသက်ကလည်းကြီးလာပြီဆိုတော့ သေချာမမှတ်မိတော့ပါ။ ထိုမိန်းမရေးလိုက်သောစာထဲမှာ ကိုတော်မီနှင့် ရသောကိုယ်ဝန်မှ မိန်းကလေးမွေးကြောင်းရေးထားတာကိုတော့ မှတ်မိနေသည်။

“ငါထင်သလိုသာ မှန်ခဲ့ရင် ပန်းနုဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ ဓာတ်ပုံထဲက ကလေးလေးပဲပေါ့၊ ငါကတော့ ကိုတော်မီနယ်ရောက်တုန်း ရှုပ်ခဲ့တဲ့ အရှုပ်တစ်ခုလို့ပဲ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ကိုတော်မီဟာ ဟိုတုန်းက တိတ်တိတ်ပုန်းညားခဲ့တဲ့မိန်းမကို ပြန်ပေါင်းနေတဲ့သဘောပဲ။ အင်း- အဲဒီလိုလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါလေ။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှ ကိုတော်မီကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်မေးကြည့်ပါဦးမယ်လေ”

အခန်း (၂၅)

ဦးအောင်ဟိန်းက အိမ်သားများအားလုံးဆုံသည် ညပိုင်းတွင် သူ့စိစဉ်ထားသောအစီအစဉ်ကိုပြောပြလိုက်သည်။

“မမကြီး၊ သားသားကို ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်စိစဉ်ထားပါတယ်”

ဦးအောင်ဟိန်းက ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကို ဦးတည်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ကောင်းတာပေါ့တော်မီ၊ မနွေက ကုမ္ပဏီကို မမကြီးရောက်တော့ အုပ်ချုပ်ရေးအပိုင်းကဝန်ထမ်းတွေဟာ အသက်ကြီးတဲ့သူတွေချည်း ဖြစ်နေတာ မမကြီးသတိထားမိတယ်။ မင်းကအစပေါ့၊ မကြာခင်- ဒီလူကြီးတွေ အလုပ်ကအနားယူတဲ့အရွယ် ရောက်တော့မယ်။ ဒီတော့- လူငယ်တွေနဲ့ ခုအချိန်ကတည်းက အစားထိုးထားဖို့လိုပြီလေ။ သားသားကို ဘယ်လို ရာထူးမျိုးနဲ့လုပ်ခိုင်းမယ် စိတ်ကူးထားသလဲတော်မီ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ကျွန်တော်က သားကို ချက်ချင်းအလုပ်ဝင်လုပ်ခိုင်းမှာမျိုး မဟုတ်သေးပါဘူးမမကြီး၊ သားအနေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရင် ကျွန်တော့်ရာထူး နေရာကိုပဲ ဝင်လုပ်ရမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့- ကျွန်တော်က သူ့ကို အလုပ်နဲ့အိတ်ပညာရပ်မျိုးကို လေ့လာစေချင်သေးတယ်။ အဲဒါကြောင့်- စင်ကာပူမှာပဲ M.B.Aသင်တန်း အရင်တက်ခိုင်းပြီး M.B.Aဘွဲ့ ယူခိုင်းထားဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်မမကြီး”

“မင်းစိတ်ကူးကောင်းသားပဲတော်မီ”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ကြေနှပ်သဘောတူသော်လည်း- ဦးအောင်ဟိန်း စကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားရသူမှာ ဝေယံဟိန်းပဲဖြစ်လေသည်။

“ဖေဖေ- သားကိုနိုင်ငံခြားလွှတ်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်သား၊ စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်ရမယ်၊ ဖေဖေ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ”

“သား- ကုမ္ပဏီမှာ ဒီအတိုင်းအလုပ်ဝင်လုပ်လို့ မရဘူးလား ဖေဖေ”

“ဘယ်ရမလဲသားရဲ့၊ မင်းဝင်လုပ်မယ့်ရာထူးနေရာက မန်နေဂျင်း ဒါရိုက်တာ-ဆိုတဲ့ ဖေဖေရာထူးနေရာမှာ ဝင်လုပ်ရမှာ၊ မင်းဟာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သားဆိုပေမယ့် အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံမရှိသေးဘူး၊ မင်း အုပ်ချုပ်ရမယ့်ဝန်ထမ်းတွေက မင်းထက် အသက်ရော လုပ်သက်အတွေ့ အကြုံပါ ရင့်ကျက်တဲ့လူတွေ၊ ဒီတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သားဖြစ်လို့ MDရာထူးမှာ အခန့်သား ဝင်လုပ်တယ်ဆိုတဲ့အပြောမျိုး ဖေဖေအပြောမခံချင်ဘူးသား၊ မင်းဖက်ကလည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေ လည်ပတ်လှုပ်ရှားပုံတွေကို နားလည်တတ်ကျွမ်းထားဖို့လိုတယ်။ M.B.Aဘွဲ့ဆိုတာ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုရဲ့စီမံခန့်ခွဲမှုပိုင်းဆိုင်ရာတွေအတွက် အသင့်တော်ဆုံးဘွဲ့တစ်ခုပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေက စိစဉ်ထားတာပါ”

“ဟုတ်သားပဲသား၊ မင်းအဖေစိစဉ်ထားတွေ အားလုံး ကောင်းသားပဲ၊ ကြီးမေကလည်း သူငွေသားဖို့လို့ ရာထူးအကြီးဆုံးနေရာမှာဝင်လုပ်နေတာ၊ ဘာမှလည်း တတ်တာမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး အောက်ကဝန်ထမ်းတွေ

နွေတမာန်

ပြောမှာကို မခံနိုင်ဘူးသား၊ ကိုယ့်ဖက်က ပညာပြည့်ဝထားဖို့လိုတယ်၊ တော်မီ စီစဉ်ထားတာတွေ ကောင်းသားပဲသားရဲ့”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကလည်း ဦးအောင်ဟိန်းအစီအစဉ်ကို ထောက်ခံ နေပြန်သည်။

“သားက- သားက- နိုင်ငံခြားကို မသွားချင်လို့ပါ ဖေဖေ”

ဝေယံဟိန်းက ခေါင်းကိုကုပ်ရင်း မဝံ့မရဲပြောလိုက်လေသည်။

“ငါ့သားက အဆန်းပါလားကွ၊ လူငယ်တိုင်း နိုင်ငံခြားထွက်ချင် ရောက်ဖူးချင်နေကြတဲ့အချိန်မှာ မင်းက မသွားချင်ဘူးဆိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ မသွားချင်တာလဲ သား”

ဦးအောင်ဟိန်းက မေးလိုက်သည်။

တကယ်တမ်းကျ- ဝေယံဟိန်းတွင် ဖခင်ကို ပြစ်ရာအကြောင်း မရှိချေ။

တကယ်တော့- သူသည် ညီမလေးပန်းနုနှင့် မခွဲနိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီအကြောင်းကိုတော့ ဖခင်ကိုပြောပြလို့လည်း အဓိပ္ပါယ် မရှိပါပေ။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဖေဖေရယ်၊ သားမရှိရင် ညီမလေးကို ဘယ်သူကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုလုပ်ပါ့မလဲလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“အောင်မယ်လေးသားရယ်- ဖေဖေက ဘာများလဲလို့၊ မင်းညီမ လေးကို ဖေဖေက ပစ်ထားပါဘူးငါ့သားရ၊ ပန်းနုကို ကားမောင်းသင်ပေး လို့လည်း ရတယ်၊ သူ့ဟာသူမောင်းသွားလည်း ဖြစ်တာပဲ၊ သမီးလေး မမောင်းရဲတော့လည်း ဒီရိုင်ဘာငှားရုံပေါ့သားရယ်၊ မပူသင့်တာကို ပူနေ ပြန်ပြီ၊ ဖေဖေက ဘာများလဲလို့”

ဦးအောင်ဟိန်းက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြောလိုက်တော့ လည်း ဝေယံဟိန်းမှာ စောဒကတက်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါပေ။

“ကဲ-သား၊ အဲဒီတော့- မနက်ဖန်ကစပြီး ပတ်စ်ပို့လုပ်ဖို့ကိစ္စ စီစဉ်ပေတော့ ဖေဖေရုံးက ကိုရွှေဝင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ဖေဖေ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“အေး- မောင်ရွှေဝင်းက သားနိုင်ငံခြားသွားဖို့ကိစ္စ အားလုံး လိုက်လုပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ မောင်ရွှေဝင်းနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး စီစဉ်ပေတော့၊ ဟုတ်ပြီလားသား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ”

ဝေယံဟိန်းက မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

အခန်း (၂၆)

“သားသားက နိုင်ငံခြားသွားဖို့ကိစ္စကို သူ့ညီမလေးနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး လို့ အကြောင်းပြနေတာ ရိုးမှရိုးပါ့မလား မစံပယ်”

အခန်းထဲအရောက်တွင် ဦးအောင်ဟိန်းက ဒေါ်စံပယ်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး”

“သူတို့ချင်းက မောင်နှမတွေဆိုပေမယ့် အရွယ်ရောက်မှတွေ့ကြ တာဆိုတော့ တစ်မျိုးတစ်မည်စိတ်တွေ ဝင်နေမှာစိုးရိမ်လို့ပါ၊ အစ်ကိုကြီးတို့ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြထားလိုက်ရင်ကောင်းမယ်ထင်မယ် မစံပယ်”

“အို- အစ်ကိုကြီးကလည်း၊ သားသားနဲ့သမီးနဲ့က တကယ် မောင်နှမတွေလို သံယောဇဉ်တွယ်နေတာပါ၊ အစ်ကိုကြီးစိုးရိမ်သလို မဖြစ် နိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့- မောင်ဝေယံမှာ ရည်းစားရှိပြီးသားလေအစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ဟင်- သားသားရည်းစားက ဘယ်သူလဲ၊ မစံပယ် ဘယ်လို သိတာလဲ”

“ရဲရဲဆိုတဲ့ကောင်မလေးလေ၊ ဦးနီမောင်သမီး ရဲရဲနီလွင်ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သူတို့ချင်း တယုတယနဲ့ အချစ်နာလန်ထနေကြတာ မစံပယ် ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့မြင်တယ်”

နွေတမာန်

ဒေါ်စံပယ်က အိမ်တွင်ထမင်းကျွေးသည့်နေ့က ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းကို အသည်းဟင်းခွံကျွေးပုံအား ပြောပြလိုက်သည်။

“မမကြီးကတော့ ရဲရဲကို သဘောမကျဘူးအစ်ကိုကြီး”

“မမကြီးကအပျိုကြီးဆိုတော့ ရဲရဲ ရဲတင်းသွက်လက်တာတွေကို ကြည့်မရဘူးဖြစ်နေတာပေါ့မစံပယ်ရယ်၊ ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ရဲရဲနဲ့ဆိုရင်တော့ အစ်ကိုကြီးသဘောတူတယ် မစံပယ်၊ ရဲရဲကို မမကြီးသဘောကျအောင် ပြုပြင်ယူရမှာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးက ရဲရဲလေးနဲ့သားသားကို နေရာချထားဖို့ နဂိုကတည်းက စီစဉ်ထားတာပါ၊ အစ်ကိုကြီးပြန်ရောက်ခါစက မေးကြည့်တော့ သားသားက ရဲရဲကိုမကြိုက်ဘူးဆိုလို့”

“အခုတော့ သမီးရည်းစားတွေဖြစ်နေကြပါပြီအစ်ကိုကြီး”

“အင်း- ဒါဆိုလည်း သားနိုင်ငံခြားကပြန်လာရင် စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့မစံပယ်ရယ်၊ သမီးလေးကရော- သားသားနဲ့ရဲရဲ ကြိုက်နေကြတာကို သိရဲ့လားမစံပယ်”

“သိမှာပါအစ်ကိုကြီး၊ တွေ့စက ရဲရဲက ပန်းနုကို သဝန်တို့ပုံရတယ်၊ ခုတော့လည်း- ပန်းနုကျောင်းသွားတာတောင် တစ်ခါတလေ လိုက်လိုက်သွားတယ်လေ”

“ဟုတ်လား-”

“သူတို့ချင်း ရင်းနှီးနေကြပါပြီအစ်ကိုကြီး၊ ရဲရဲကလည်း အိမ်ကို လာလာလည်ပါတယ်”

ဒေါ်စံပယ်သည် သူမမြင်တွေ့ထားသမျှကို ရိုးသားစွာပြောပြနေခြင်းမျှသာဖြစ်ပါ၏။ ဒေါ်စံပယ်အမြင်တွင် ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်နေပုံများမှာ ဆန်းနေသည်။ သမီးရည်းစားတွေဖြစ်ကြလို့သာ ဤမျှအရာတဝင်နေတာဟု မှတ်ချက်ချနေမိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဦးအောင်ဟိန်းအဖို့တော့- ဝေယံဟိန်းနှင့်ရဲရဲတို့ သမီးရည်းစားများဖြစ်နေကြပြီဆိုတာ သိလိုက်ရုံဖြင့်ပင် စိတ်အေးသွားရလေသည်။

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နောက်တစ်နေ့တွင်- ဦးအောင်ဟိန်းက ဝေယံဟိန်းနိုင်ငံခြားသို့ပညာတော်သင်သွားရောက်ရေးကိစ္စအတွက် ဦးနီမောင်အား သူ့အခန်းထဲသို့ခေါ်၍ တိုင်ပင်လိုက်သည်။

“M.B.အဖွဲ့ရပြီးမှ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခိုင်းမယ်ဆိုတာ သင့်လျော်ပါတယ် ကိုတော်မီ၊ ကိုယ့်ဖက်က ပညာပြည့်စုံထားတော့ အများဝေဖန်စရာ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုတွေးမိလို့ အမ်မီဘီအေဘွဲ့ ရအောင် ယူခိုင်းလိုက်တာပါ ကိုနီမောင်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့က အသက်ကြီးပြီ၊ မကြာခင် အနားယူရတော့မှာ၊ နောင်ကို ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေအားလုံး လူငယ်တွေကိုပဲ လွှဲအပ်ရတော့မှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုတော်မီ”

“ဒါနဲ့- စကားဆုံတုန်း ကိုနီမောင်ကိုပြောထားရဦးမယ်၊ သားရေးသမီးရေးကိစ္စဆိုပါတော့”

“ဗျာ-”

“ကိုနီမောင်သမီးရဲရဲနဲ့ ကျွန်တော့်သားဝေယံဟိန်း လူငယ်တွေ ဘာဝသံယောဇဉ်ရှိနေကြတယ်လို့ သိရတယ်ကိုနီမောင်၊ ကျွန်တော့်အနေ နဲ့တော့ နဂိုကတည်းက ရဲရဲနဲ့ဝေယံကို စိတ်ကူးထဲမှာရည်ရွယ်ထားတာပါ၊ ကိုနီမောင်သဘောကရော ဘယ်လိုရှိသလဲ သိချင်ပါတယ်ကိုနီမောင်”

“သူတို့ချင်း နှစ်သက်သဘောကျနေတယ်ဆိုရင်တော့ ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ ကိုတော်မီ၊ ကျွန်တော်တို့ဖက်က အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရော သူ့အမေရော ကန့်ကွက်ဖို့မရှိပါဘူးကိုတော်မီ”

“ဒါဖြင့်- အခုပြောတဲ့စကားကို ပဏာမနားဖောက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတော့ကိုနီမောင်၊ အသေးစိတ်ကိုတော့ နှစ်ဖက်မိဘ အစုံအလင်နဲ့ စကားပြောကြတာပေါ့၊ မင်္ဂလာကိစ္စကိုလည်း သားနိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာနဲ့ စီစဉ်ကြတာပေါ့ကိုနီမောင်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နွေတမာန်

“ကောင်းပါပြီကိုတော်မီ”
ဦးအောင်ဟိန်းက ဦးနီမောင်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဦးနီ
မောင်က ပြန်လက်ကမ်းကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေ၏။
“နောင်အနာဂတ်မှာ ဟိန်းကုမ္ပဏီကြီးကို သားနဲ့သမီး လက်ကို
လွှဲအပ်ပြီး သူတို့ကိုပဲ အုပ်ချုပ်ခိုင်းရတော့မှာပေါ့ကိုနီမောင်၊ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

အခန်း (၂၇)

“ကိုကိုဝမ်းနည်းတယ် ညီမလေးရယ်”
ကားမောင်းနေရင်းပြောလိုက်သော ဝေယံဟိန်းစကားကြောင့်
ပန်းနုက အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။
“ဘာဖြစ်လို့လဲကိုကို၊ ဘာကိုဝမ်းနည်းတာလဲဟင်”
“နိုင်ငံခြားသွားရမှာကိုပေါ့”
“ဟာ- ကိုကိုရယ်၊ နိုင်ငံခြားသွားမှာများ ဝမ်းနည်းစရာလားလို့
ဖေဖေက ကိုကိုကို ပညာဆက်သင်ဖို့ နိုင်ငံခြားလွှတ်တာ၊ သူများတွေလို
အလုပ်လုပ်ပြီးစီးပွားရှာဖွဲ့သွားရတာမှမဟုတ်တာ၊ ကိုကိုပျော်ရမှာမဟုတ်လား
ကိုကိုရဲ့”
“ညီမလေးမသိပါဘူးကွာ”
“ဘာလဲ- ကိုကိုမှာရည်းစားရှိနေလို့လား၊ ရည်းစားနဲ့ခွဲရမှာ
စိုးလို့လားကိုကို”
“ဟင်-”
ပန်းနုပြန်မေးလိုက်သောစကားကြောင့် ဝေယံဟိန်းက ကားမောင်း
ရင်းမှ ပန်းနုကိုလှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။
“ကိုကိုမှာ ရည်းစားမရှိပါဘူး ညီမလေး၊ ကိုကို ဝမ်းနည်းတာက
ကိုကိုနဲ့ညီမလေး တွေ့ရတာမှမကြာသေးဘူး၊ ညီမလေးနဲ့ခွဲရမှာစိုးလို့ပါကွာ”
“ဪ- ကိုကိုရယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲကိုကို၊ ပညာသင်ဖို့သွား
ရတာပဲကိုကိုရယ်”
“ညီမလေးကရော၊ ကိုကိုနဲ့ခွဲရမှာကို ဝမ်းမနည်းဘူးလားဟင်”

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“တစ်သက်လုံးခွဲသွားတာမှမဟုတ်ပဲကိုကိုရဲ့”
“အင်း- ညီမလေးကတော့ ကိုကိုနဲ့ခွဲရမှာကို သိပ်ဝမ်းနည်းပုံ
မရဘူး၊ ကိုကိုတော့ ညီမလေးကို စိတ်လည်းမချဘူးကွာ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲကိုကို”
“ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းကျန်နေခဲ့မှာကို စိတ်မချတာ ပေါ့ကွာ”
“ကျောင်းတက်မှာကိုစိတ်မချတာလားကိုကို၊ သူများတွေလည်း
ဒီလိုပဲသွားလာနေကြတာပဲကိုကိုရယ်၊ ကိုကို လိုက်မပို့နိုင်တော့ပေမယ့်
ညီမလေးလည်း သွားတတ်လာတတ်နေပါပြီ၊ ကျောင်းကိုဘယ်ကားစီးရ
မယ်ဆိုတာ ညီမလေးလေ့လာထားပြီးပါပြီ ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုစိတ်မချရင်
ဖယ်ရီစီးမယ်လေ”
“ဪ- ညီမလေး၊ ညီမလေး၊ ကိုကိုဆိုလိုတာကို ညီမလေး
သဘောမပေါက်ဘူးနော်၊ မထူးပါဘူးကွာ၊ ကိုကိုရင်ထဲရှိတာတွေကို ညီမလေး
သိအောင်ဖွင့်ပြောပါတော့မယ်”
ဝေယံဟိန်းက ပန်းနုရဲ့အရောက်တွင် ကားကိုပန်းနုထဲသို့
ချိုးကွေ့လိုက်လေ၏။
ကားရပ်အပြီး-
“အောက်ကိုဆင်းဦး ညီမလေး”
ပန်းနု ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။
“ညီမလေးနဲ့ခွဲရမှာကို ကိုကိုတာလို့ ဒါလောက်စိုးရိမ်နေတယ် ဆိုတာ
ညီမလေးနားမလည်ဘူးလားဟင်”
သစ်ပင်အောက်ကထိုင်ခုံလေးတွင် ပန်းနုထိုင်ခိုင်းရင်း ဝေယံ
ဟိန်းက မေးလိုက်သည်။
“ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း သွားရလာရမှာကို ကိုကို စိုးရိမ်နေ
တာမဟုတ်လား”
“အဲဒါက အဓိကအချက်မဟုတ်ပါဘူးညီမလေး၊ ကိုကို မရှိတုန်း
အချိန်မှာ ညီမလေး ချစ်သူတွေ့သွားမှာစိုးလို့ ပါ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နွေတမာန်

“ရှင်- ချစ်သူ၊ အို- ကိုကိုကလည်း- ညီမလေးစိတ်ထဲမှာ ရည်းစားထားဖို့ စိတ်တောင်မကူးဘူး၊ ညီမလေး ဘွဲ့ရအောင်ပညာသင်မယ်၊ ပြီးတော့- ညီမလေးတို့ သားအမိကိုစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ကိုကိုတို့မိသားစုကို ပြန်ပြီးကျေးဇူးဆပ်မယ်၊ ဒါပဲညီမလေးစိတ်ထဲမှာရှိတယ် ကိုကို၊ ရည်းစား ထားဖို့များ အဝေးကြီးပါ”

“တကယ်လားညီမလေးရယ်”

“တကယ်ပေါ့ကိုကို၊ ကိုကိုက ဘာလို့ဒါလောက်စိုးရိမ်နေတာလဲ”

“ကိုကိုစိုးရိမ်တာက- အဲလေ- ညီမလေး ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ် ပါဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှရည်းစားမထားပါဘူးလို့ ကိုကိုကို ကတိပေးနိုင်မလားဟင်”

“ပေးနိုင်ပါတယ်ကိုကို၊ ကိုကိုကလည်းလေ- ကိုယ့် ညီမကိုယ် သဝန်တိုလိုက်တာ၊ တကယ်ပဲ၊ စိတ်ချ၊ ညီမလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လည်းမချစ်ဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ ရည်းစားလည်းမထားဘူး၊ ကတိပေးတယ်၊ ကဲ- ယုံပြီလား”

ဝေယံဟိန်းသည် ပန်းနုပြောပုံဆိုပုံလေးများကိုကြည့်ကာ မချင်မရဲဖြစ်လာလေ၏။ သူ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပါ။

“ညီမလေး- ပန်းနု၊ ညီမလေးရယ်”

ဝေယံဟိန်းက စိတ်ကိုထိန်းချုပ်မထားနိုင်တော့ပဲ ပန်းနု လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“အို- ကိုကို”

“ညီမလေး- ညီမလေးနားမလည်ဘူးနော်၊ ကိုကို စိုးရိမ်နေတာ အစ်ကိုက ညီမရည်းစားထားမှာကို သဝန်တိုစိတ်နဲ့ စိုးရိမ်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘူးညီမလေး”

“ကိုကိုရယ်- လွှတ်ပါ”

ဝေယံဟိန်းက ပန်းနုမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ရင်း အလေးအနက် ပြောလိုက်ရာ- ပန်းနုသည် မိန်းကလေးတို့၏သဘာဝစိတ်ဖြင့် ဝေယံဟိန်း ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။ ဝေယံဟိန်းကိုလည်း ပြန်မကြည့် ရဲတော့ပဲ မျက်လွှာချကာ ဝေယံဟိန်းလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်နေမိလေ၏။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ညီမလေး- ကိုကိုနိုင်ငံခြားသွားရမှာကိုဝမ်းနည်းနေတာ ညီမလေးနဲ့ခွဲရမှာစိုးလို့၊ ညီမလေးနဲ့မခွဲနိုင်လို့၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား၊ ညီမလေးကို ကိုကိုချစ်လို့- ချစ်လို့ပါ ညီမလေးရယ်”

“အို- ကိုကိုရယ်- လွှတ်ပါ”

“ပြောပါဦးညီမလေး၊ ညီမလေးကရော- ကိုကိုကို ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“ကိုကိုရယ်- ညီမလေးနဲ့ကိုကိုနဲ့က မောင်နှမတွေပါ၊ မောင်နှမ တွေလိုနေရမယ်လို့ ဖေဖေကပြောထားတာလေ”

“တကယ်မောင်နှမမှမဟုတ်ပဲ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကိုမေးတာ ဖြစ်စမ်းပါဦး၊ ညီမလေး ကိုကိုကိုချစ်လားဟင်”

“ညီမလေးကြောက်တယ်ကိုကို၊ ဖေဖေဆူမှာကို ကြောက်တယ်”

“ဖေဖေက ညီမလေးအားငယ်မှာစိုးလို့ ကိုကိုကို အစ်ကိုရင်း တစ်ယောက်လို အားကိုးဖို့ပြောတာပါ ညီမလေးရယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ ညီမလေးနဲ့ကိုကိုချစ်နေပြီဆိုရင် ဖေဖေက သဘောတူမှာပါကွာ”

“မသင့်တော်ပါဘူးကိုကိုရယ်- အမေကအဖေကိုယူ၊ သမီးက သားကိုယူဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်မှာပေါ့၊ ဖေဖေနဲ့ကြီးမေ စိတ်ဆိုးမှာလည်း ညီမလေး ကြောက်တယ်”

“တခြားလူတွေပြောမှာဆိုမှာကို စဉ်းစားမနေပါနဲ့ညီမလေး၊ ကိုကိုသိချင်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ညီမလေး ကိုကိုကိုချစ်လား၊ အဲဒါပဲ ဖြေပါညီမလေးရယ်”

“ကိုကိုရယ်-”

“ပြောပါညီမလေး၊ ကိုကိုနိုင်ငံခြားမထွက်ခင် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ် သွားချင်ပါတယ်၊ ညီမလေး ကိုကိုကိုချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုကို ဟိုမှာ အေးအေး ဆေးဆေးပညာသင်နိုင်မှာပါကွာ”

“ကိုကိုရယ်- ညီမလေးကိုစိတ်ချပါ၊ ညီမလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ပါဘူး”

“စကားကိုဝေလည်လည်ပြောပါနဲ့ညီမလေးရယ်၊ ကိုကိုကိုချစ်လား မချစ်လားသာ တိတိကျကျပြောပါ ညီမလေး”

နွေတမာန်

“အို- ကိုကိုကလဲ- ဒါလောက်မှသဘောမပေါက်ဘူးလား၊ ညီမလေးက ကိုကိုကိုချစ်ပါတယ်လို့ ထုတ်ပြောရမှာ ပါးစပ်မရဲလို့ပေါ့၊ မိန်းကလေးပြောတဲ့စကားကို ကိုကိုကသာ သဘောမပေါက်တာ၊ တကယ်ပဲ”

“ဟာ- ဒါဖြင့်- ညီမလေး ကိုကိုကိုချစ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ညီမလေး”

“ကိုကို- ဖေဖေက ကိုကိုနဲ့ညီမလေးကို မောင်ရင်းနှမလို ချစ်ချစ် ခင်ခင်နေကြဖို့ ခဏခဏပြောပြောနေတာနော်၊ ဖေဖေက ညီမလေးတို့ကို မောင်နှမလိုပဲနေစေချင်ပုံရတယ်ကိုကို၊ ကိုကိုနဲ့ညီမလေး ချစ်သွားကြပြီ ဆိုတာကို ဖေဖေသိလို့မဖြစ်ဘူး၊ မေမေခွဲကြီးမေလည်း သိလို့မဖြစ်ဘူးကိုကို”

“ဒါပေါ့ညီမလေး- ကိုကိုကလည်း အသိမခံပါဘူး၊ ညီမလေးဆီက ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့အဖြေရတာနဲ့ပဲ ကိုကို ကြေနှပ်ပါပြီကွယ်၊ ကိုကိုနိုင်ငံခြား ကပြန်လာမှ ဖွင့်ပြောကြမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ကိုကို၊ ဖေဖေခွဲကြီးမေတို့ရှေ့မှာ ဣန္ဒြေမပျက်အောင် နေပေးပါကိုကိုရယ်၊ မေမေကိုလည်း အသိခံလို့မဖြစ်ဘူး”

“စိတ်ချပါညီမလေး၊ ညီမလေးနဲ့ကိုကို ချစ်နေကြပြီဆိုတာကို ဘယ်သူမှမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားပါ၊ မယ်ကွယ်၊ ညီမလေး ကိုကိုကိုချစ်တယ်နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာညီမလေးရယ်”

“အို- ကိုကို၊ ကြည့်ပါလား၊ ဘယ်သူမှမရိပ်မိအောင် နေပါ မယ်ဆိုမှ-”

“ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမှမရှိပဲညီမလေးရဲ့ ကိုကိုတို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီပဲ၊ ဒါလောက်လေးတော့ ခွင့်ပြုဦးမှပေါ့”

“သွား- ကိုကိုသိပ်ဆိုးတာပဲ”

“ပျော်လိုက်တာညီမလေးရယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အခန်း (၂၈)

ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုတို့ ပိပိရိရိနေခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဘဝရောက်သွားကြပြီဆိုတာကို ဘယ်သူမျှမသိ။ မရိပ်မိခဲ့ချေ။

သည်ကြားထဲတွင်- ဝေယံဟိန်းသည်စင်္ကာပူနိုင်ငံသို့သွားရောက် ရန်အတွက် ပတ်စပို့ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ဦးအောင်ဟိန်းရုံးမှ ကိုရွှေဝင်းကိုဝင်ခေါ်ကာ ပတ်စပို့ရုံးကိုသွားရသည်။

ပတ်စပို့ကိစ္စဆောင်ရွက်သည်ရက်များတွင်- ပန်းနုကိုကျောင်း ပို့ကျောင်းကြိုကိစ္စအတွက် ရဲရဲကိုပင် အကူအညီတောင်းရလေသည်။ ရဲရဲ ကလည်း မငြီးမငြူပင် ပန်းနုကိုကျောင်းလိုက်ပို့ပေးပါသည်။ ကြိုလည်း ကြိုပေးပါသည်။

ရဲရဲက စပ်လည်းစပ်စုတတ်သူမို့ ပန်းနုကိုကျောင်းပို့ပြီးလျှင် ချက်ချင်းမပြန်။ တစ်ခါတရံ- ပန်းနုအတန်းထဲအထိလိုက်သွားပြီး ကျောင်းသူယောင်ယောင်ဖြင့် ရောထိုင်နေတတ်သည်။ ပန်းနုနှင့်အတူ ကင်တင်းတွင် တစ်ခုခုစားသောက်ပြီးမှပြန်သည်။ လာကြိုလျှင်လည်း အစောကြီးရောက်လာကာ ပန်းနုစာသင်နေသည့်အခန်းရှေ့မှ စောင့်ပေး နေတတ်၏။

တကယ်တော့- ရဲရဲနီလွင်သည် ပန်းနုဘယ်သူတွေ့ခဲ့ပေါင်းတယ် သင်းတယ်၊ ပန်းနုကျောင်းမှာ ဘယ်လိုနေတယ်ထိုင်တယ်ဆိုတာကို အကဲ ခတ်နေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ရဲရဲ အကဲခတ်လို့ရသမျှတော့ ပန်းနုသည် အလွန်းရိုးသော မိန်းက လေးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပန်းနုမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲပေါင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းရယ် လို့မရှိ။ စားသောက်ဆိုင်ကိုလည်းမသွား။ ပါလာသည့် ထမင်းဗူးလေးကို ဖွင့်စားကာ ရိုးရိုးကြီးနေထိုင်သောကျောင်းသူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဆံပင်အရှည်ကြီးနှင့်သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့သိုသိုသိပ်သိပ်နေတတ်သော ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို မည်သူကမျှ နိုင်ငံခြားနှင့်ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင် နေသော ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ပိုင်ရှင်သမီးအဖြစ် မသိကြပါချေ။

နွေတမာန်

“ပန်းနုက သိပ်ရိုးတာပဲနော်၊ ပန်းနုကို လိုက်နေတဲ့လူ မရှိဘူးလားဟင်”

ရဲရဲက သွေးတိုးစမ်း၍ မေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

“ဘာလဲမမရဲရဲ၊ ပန်းနုကိုကြိုက်နေတဲ့လူရှိလားလို့ မေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပန်းနုပုံစံက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေထဲမှာ ထူးခြားနေတယ်၊ ပန်းနုကို ကျောင်းသားတွေက စိတ်ဝင်စားပုံရတယ်၊ ပန်းနုကို စကားလိုက် မပြောကြဘူးလား၊ စာမပေးကြဘူးလား ဟင်”

“မမရဲရဲရယ်- ပန်းနုဘေးမှာ ကိုကိုအမြဲရှိနေတယ်လေ၊ ကျောင်းချိန်မှာတော့ ပန်းနုကို လာမိတ်ဖွဲ့တဲ့ လူတွေရှိသား၊ ကင်တင်းသွားပြီး တစ်ခုခုစားရအောင် လို့ခေါ်ကြပါတယ်၊ ပန်းနု ဘယ်သူနဲ့မှလိုက်မသွားဘူး၊ မိန်းကလေးအချင်းချင်းနဲ့တောင် မသွားဘူး မမရဲရဲ၊ ပန်းနုကိုစိတ်ဝင်စား ကြတာတော့ ရှိမှာပါ၊ ပန်းနုက ဘာသိဘာသာနေတော့ တစ်ခါမှ ရည်းစား စကားလည်း အပြောမခံဖူးပါဘူး၊ စာလည်းအပေးမခံဖူးပါဘူး မမရဲရဲ”

“ပန်းနုကရော- စိတ်ဝင်စားနေတဲ့လူမရှိဘူးလား”

ပန်းနုက ရယ်လိုက်သည်။

“ပန်းနု စာကိုပဲစိတ်ဝင်စားပါတယ် မမရဲရဲ၊ ပန်းနု ဘွဲ့ရဖို့လို တယ်လေ၊ ပန်းနုဘွဲ့ရမှ ဖေဖေတို့ ကြီးမေတို့ ကျေးဇူးကိုဆပ်နိုင်မှာပါ၊ မေမေ့ကိုလည်း လုပ်ကျွေးနိုင်မှာပါ၊ တကယ်တော့- ပန်းနုတို့ဘဝက ဖေဖေအရိပ်မှာ မှီခိုနေရသူတွေပါ မမရဲရဲရယ်၊ ပန်းနုဟာ ဖေဖေ ဦးအောင်ဟိန်းရဲ့ သမီးအရင်းမဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲဒီအသိက ပန်းနုမှာ အမြဲရှိနေတယ်၊ ဖေဖေတို့ကြီးမေတို့ ငြူစုမယ့်လုပ်ရပ်မျိုးကို မလုပ်မိဖို့လည်း ပန်းနုသတိထားပါတယ်၊ အဲဒီတော့- အချစ်ရေးဆိုတာကြီးကို ပန်းနု စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ တွေးလည်းမတွေးဘူး မမရဲရဲ”

“ဒီလိုဆိုတော့ ပန်းနုလေးက လိမ္မာလိုက်တာကွယ်”

ကိုကိုနဲ့ချစ်နေတဲ့အကြောင်းကိုတော့ ပန်းနုမြို့သိပ်လိုက်ပါသည်။

ဘယ်သူမှမသိအောင် ဖုံးဖိထားတဲ့အတူတူ မမရဲရဲကိုလည်း အသိခံလို့မဖြစ်ပါ။ မမရဲရဲကတစ်ဆင့် အိမ်ကသိသွားမှာကို စိုးရိမ်ရပါ သည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

မမရဲရဲက ပန်းနုပြောတာတွေယုံပြီး- ပန်းနုကိုအလိမ္မာမလေးလို့ ချီးကျူးလိုက်တော့ ပန်းနုက မသိမသာပြီးလိုက်မိလေသည်။

အခန်း (၂၉)

ဝေယံဟိန်း စင်္ကာပူသို့ ကျောင်းသွားတက်ရမည်အချိန်မှာ- တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာခဲ့ပြီ။ စင်္ကာပူတွင် ပညာသင်မည်ကိစ္စများအတွက် လည်း အားလုံးချိတ်ဆက်ပြီးပါပြီ။ သင်္ကြန်အပြီးလောက်ဆိုလျှင် ဝေယံ ဟိန်း စင်္ကာပူသို့ထွက်ခွာရပါတော့မည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ သွားရခါနီးလေ အလွမ်းသယ်လို့မဆုံးလေ ရှိနေ ရလေ၏။

ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုတို့ သိုသိုသိပ်သိပ်နေထိုင်တတ်မှုကြောင့် ချစ်သူရည်းစားအဖြစ်နှင့် ချစ်ကြိုက်နေကြတာကို ဘယ်သူကမျှမရိပ်မိခဲ့ ပါချေ။

ပန်းနုကို ကျောင်းလိုက်ပို့ သွားကြိုသည်အချိန်လေးများတွင်သာ ပန်းနုထိုင်ပြီး စကားပြောကြသည်။ အိမ်မှာတော့ ဣန္ဒြေမပျက်နေခဲ့ကြ ၍ ဘယ်သူမျှမရိပ်မိခဲ့ပါပေ။

မည်မျှပင်ပိရိသည်ဆိုဆို- လူမသိအောင်တမင်ဖုံးဖိထားသော ကိစ္စတစ်ရပ်သည် အမှောင်ပယောဂတစ်ခုခုကြောင့် ထင်ပေါ်သွားရတတ် မြဲဖြစ်ပါ၏။

ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုတို့ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မသိအောင် ဖုံးဖုံး ဖိဖိနေထိုင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော်- သူတို့အဖြစ်မှန်ကို ထင်ရှားလာအောင် ဖော်ထုတ် လိုက်သူတစ်ယောက် ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

သူကတော့ အခြားသူမဟုတ်။ ရဲရဲနီလွင်ပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

ရဲရဲက ကြည်ပြာတို့အိမ်မှာလုပ်မယ့်ပါတီပွဲကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ ဝေယံဟိန်း ကို တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ကြိုပြောထားခဲ့သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)ရက်နေ့မှာ လုပ်မယ့်ပွဲတဲ့။

ဇွေတမာန်

ကြည်ပြာကလည်း ခင်မင်နေတဲ့သူငယ်ချင်းမို့လို့ လိုက်ခဲ့မယ် လို့ ဝေယံဟိန်းက ကတိပေးထားခဲ့သည်။

သည်ဖွဲ့မှာ ဘယ်သူတွေပါမယ်၊ ဘာအတွက်လုပ်မယ်ဆိုတာ တော့- ဝေယံဟိန်းမမေးမိပါ။ ရဲရဲကလည်း ကြိုပြောမထားခဲ့ပေ။

ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)ရက်သည် ဗယ်လင်တိုင်းဒေး(ခေါ်)ချစ်သူများ နေ့ဖြစ်ပါ၏။ မြန်မာ့လေ့ထုံးထမ်းအရ သတ်မှတ်သောရက်မျိုးမဟုတ် သော်လည်း ယခုနောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာလူငယ်တော်တော်များများက “ချစ်သူများနေ့”ကို နေ့ကြီးရက်ကြီးတစ်ခုလို သတ်မှတ်ကျင့်သုံးနေကြ ပေသည်။

ကြည်ပြာတို့အိမ်မှာလုပ်မယ်ပါတီပွဲကို ချစ်သူများနေ့နဲ့ပတ်သက် လိမ့်မယ်လို့ ဝေယံဟိန်းက မထင်ခဲ့မိပေ။ ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄)ရက်မှာလုပ်တဲ့ ပွဲဖြစ်မှန်းသိပါရက်- သေချာမမေးမိတာကိုက သူ့အမှားပင်ဖြစ်ပါတော့ သည်။

ပါတီပွဲကိုရောက်သည်နှင့် ဝေယံဟိန်းစိတ်ပျက်သွားမိလေတော့ ၏။

ကြည်ပြာက ပွဲကို သူတို့ခြံထဲတွင်စီစဉ်ထားလေသည်။ သစ်ပင် များပေါ်မှာ မီးရောင်စုံများထွန်းညှိထားပြီး မြက်ခင်းပေါ်မှာ ခုံများချထား ပါသည်။

ပါတီပွဲကိုတက်လာသူတွေအားလုံးက စုံတွဲများချည်းဖြစ်သည်။ ဝေယံဟိန်းသိကျွမ်းခင်မင်သူတွေပါသလို မသိသူများလည်း ပါသည်။ တကယ်တော့- ကြည်ပြာက ခင်မင်သောသူငယ်ချင်းခြောက်ဦးကိုဖိတ်ခေါ် ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို သူတို့ချစ်သူများကိုပါ ခေါ်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်- သူငယ်ချင်းတွေခေါ်လာသောသူတို့ ချစ်သူများကို ဝေယံဟိန်းမသိရှိခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ရှင်ကြည်ပြာနဲ့ဆိုတော့ မိန်းကလေးက ဂုယောက်။ သူတို့ ခေါ်လာတဲ့ သူတို့ချစ်သူတွေက ဂုယောက်။ စုစုပေါင်း စုံတွဲရတဲ့ လူ၁၄ ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

သည်ကြားထဲမှာ- ဝေယံဟိန်းနှင့်ရဲရဲတို့က သမီးရည်းစားစုံတွဲ များမဟုတ်ပဲ ပါဝင်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ချစ်သူများနေ့အထိမ်းအမှတ်လုပ် တဲ့ပါတီပွဲမှန်းမသိပဲ ရဲရဲက သူ့ကိုခေါ်လာခြင်းလား မသိပါ။

သို့သော်- အဖြေက မကြာခင်မှာပင် ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ပွဲစမယ်ဟေ့- ယောကျ်ားလေးတွေက မဲနှိုက်ရမယ်နော်၊ မဲကျတဲ့ပစ္စည်းကို ငါ့ဆီက ဝယ်ရမယ်”

အိမ်ရှင်ကြည်ပြာက မိုက်ကိုကိုင်ရင်း ကြေငြာလိုက်သည်။

“မဲပေါက်တဲ့ပစ္စည်းကို ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ် လက်ဆောင်ပေးပြီး ချစ်သူကို ဘယ်လောက်ချစ်ပါတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြရမယ်၊ ရှင်းကြလား”

ကြည်ပြာက မဲဖောက်မည့်ပစ္စည်းများကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက် သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ပါဆယ်ထုတ်ထားသော အထုပ်(၇)ထုတ်တင်ထား ၏။ အထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာတော့ မသိနိုင်ပေ။ ပါဆယ်ထုတ်များ ပေါ်တွင် နံပါတ်များတပ်ထား၏။

“ကိုယ်မဲနှိုက်လို့ကျတဲ့နံပါတ်အတိုင်း ပါဆယ်ထုတ်ကို ဝယ်ရမယ်၊ တစ်ထုတ်ကို သုံးသောင်းကျတယ်၊ ကဲ- မဲနှိုက်ကြမယ်၊ မဲနှိုက်ဖို့ကိုတော့ အကွရာစဉ်အတိုင်း စီစဉ်ထားတယ်၊ မွေးနေ့အစဉ်အတိုင်းပေါ့ဟာ၊ တနင်္ဂနွေ နံနက်စတင်သူ ဘယ်သူပါလဲ”

ကြည်ပြာက ယောကျ်ားလေးများအားလုံးကို မျက်စိကစား ကြည့်လိုက်သည်။

“ယောကျ်ားလေးထဲမှာ (အ- ဥ) ပါတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိ ဘူးနော်”

“အ-မပါပေမယ့် ဥ-တော့ပါပါတယ် ကြည်ပြာရ၊ ငါတို့အားလုံး ယောကျ်ားလေးတွေပဲဟာကို”

ကျော်သူဆိုသောလူငယ်က ကြည်ပြာကို နောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နွေတမာန်

ကျော်သူ့စကားကြောင့်- အားလုံးက ဝါးကနဲရယ်လိုက်ကြသည်။
ကြည့်ပြာကတော့ မျက်နှာကြီးနီသွားလေ၏။

“ဟဲ့- သေနာ၊ ငါက တနင်္ဂနွေနံနက်မှည့်ထားတဲ့နာမည်ကို ပြောတာဟဲ့ တနင်္ဂနွေသားတစ်ယောက်မှမပါဘူးလို့ပြောတာ၊ လာခဲ့- လာခဲ့ ပထမဆုံးမဲနီကရမှာက နင်ပဲ၊ နင်နာမည်ကကျော်သူ၊ နင်အရင်ဆုံး နီကရမယ်”

ကျော်သူက စပ်ဖြူနှင့် ပွဲခင်းရှေ့သို့ထွက်လာသည်။
ကြည့်ပြာက မဲလိပ်များပါသောဖလားလေးကို ထိုးပေးလိုက်၏။
ကျော်သူက မဲလိပ်တစ်လိပ်ကိုနီကရပြီးဖြန့်ကြည့်လိုက်ရာ နံပါတ် ငါး ကျလေသည်။

“နံပါတ်ရှုတဲ့ဟေ့”
“ဟောဒီမှာ- နံပါတ်ငါး ပါဆယ်ထုတ်၊ ပေး- ငွေသုံးသောင်း”
ကြည့်ပြာက နံပါတ်ရှု-ဟုရေးထားသောပါဆယ်ထုတ်သေးသေး လေးကို စားပွဲပေါ်မှယူပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်- အထဲမှာ ဘာပါမှန်းမသိပဲနဲ့ ပိုက်ဆံပေးရမယ်”
“ဒါစည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်ပဲလေ၊ စကားမရှည်ပါနဲ့ကျော်သူရယ်၊ နင်မဲပေါက်တာ သုံးသောင်းမကတန်တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“သုံးသောင်းတန်တဲ့ပစ္စည်း နင်ထည့်ထားရင်တော့ ရမှာပေါ့ဟာ၊ ငါတော့မထင်ဘူး”
ကျော်သူက မျက်နှာကိုရှုံ့ရင်း မလွဲသာ၍ပေးရဟန်ဖြင့် ငွေ သုံးသောင်းထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ- ပါဆယ်ထုတ်ကိုဖွင့်ကြည့်”
ကျော်သူက ပါဆယ်ထုတ်မှစက္ကူများကို ခွာ၍ဖွင့်လိုက်သည်။
အတွင်းမှ ကတ်ထူပူးလေးတစ်ခုထွက်လာကာ ထိုပူးကို ဖွင့်လိုက် သည့်အခါတွင်တော့ လေမှတ်ထည့်ရသည့် အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ် ထွက်လာ ပါ၏။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“လေထိုးရုပ်ပဲ၊ အဲဒီအရုပ်ကို နင့်ဘာသာနင် ပါးစပ်နဲ့လေမှတ် ထည့်ပေးတော့ ကျော်သူ”

“ကြည့်ပြာရယ်- ဒီအရုပ်အတွက် ငါက သုံးသောင်းပေးရတယ်၊ ဟုတ်လား၊ နင်စီးပွားရေးသောင်းကျန်းလှချည်လားကြည့်ပြာ”

“အောင်မယ်၊ ငါ နင်တို့အတွက် ချက်ပြုတ်ထားတာတွေ ဘယ် သွားထားမလဲ၊ အခမ်းအနားပြင်ဆင်ထားရတာ ဘယ်လောက်ကုန်တယ် မှတ်သလဲ၊ ငါမမြတ်ဘူးဟဲ့၊ ရှုံးတောင်ရှုံးသေးတယ်၊ ဝါသနာပါလို့သာ အများပျော်အောင် ဒီပွဲကိုလုပ်ပေးတာ၊ သိလား”

“ဪ- ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကြည့်ပြာ ရယ်”

ကျော်သူက မျက်နှာကိုမဲ့ကာ အရွဲ့တိုက်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
“စကားမရှည်နဲ့ကျော်သူ၊ အဲဒီအရုပ်ထဲကို လေမှတ်ထည့်ပါ၊ ပြီးတော့- နင့်ချစ်သူကိုခေါ်၊ အဲဒီအရုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးပြီး သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း ပြောရမှာနော်၊ မပြောခင် ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ် အများရှေ့မှာ နမ်းပြရဦးမှာ”

“ဟာ- ဒီအစီအစဉ်တော့အကြိုက်ဆုံးပဲဟေ့၊ သုံးသောင်းကုန်ရ ကျိုးနပ်တယ်၊ အရုပ်ကို လေမြန်မြန် ထိုးမှ- အဲလေ- မှတ်မှ-”

ကျော်သူက အရုပ်၏အောက်ဖက်အပေါက်ကို ပါးစပ်ဖြင့်တော့ကာ လေမှတ်ထည့်လိုက်လေသည်။ လေပြည့်သွားသည့်အခါတွင်တော့ ချစ်စရာ ဝက်ဝံရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရပါတော့သည်။

“ဟာ- ငါမဲပေါက်တဲ့အရုပ်ကြီးက အားရစရာကြီးပါလားဟေ့- ဟီဟီ- သုံးသောင်းတော့မတန်ဘူးပေါ့၊ တစ်သောင်းလောက်ပဲ တန်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ကဲပါ- ရော့ပါ- နင့်ချစ်သူကို ဒီနေရာရောက်အောင် ခေါ် လိုက်တော့”

ကြည့်ပြာက မိုက်ကို ကျော်သူဆီပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

နွေတမာန်

“အဟမ်း- အဟမ်း- ကျွန်တော့်ချစ်သူ မမိမိကို ခင်ဗျား၊ ပွဲခင်းရှေ့ကိုထွက်ခဲ့ပါ အချစ်ကလေးရေ၊ အများရှေ့မှာ နမ်းပြချင်လို့ပါ။ အဲလေ- မင်းကိုချစ်တဲ့ အကြောင်းတွေ အများသိအောင် ပြောပြချင်လို့ပါ။ ဟဲ ဟဲ-”

ကျော်သူက ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့် သူ့ချစ်သူ မိမိကို-ကို ခေါ်လိုက်လေသည်။

မိမိကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမှုအရာဖြင့် ရှေ့သို့ထွက်လာလေ၏။

ကျော်သူက ဝက်ဝံရုပ်ကို မိမိကိုအား ပေးလိုက်သည်။

“ရော- မင်းအတွက် ဗယ်လင်တိုင်းအထိမ်းအမှတ် အရုပ်ကြီး၊ သုံးသောင်းတောင်ပေးရတာ၊ သေချာသိမ်းထားနော်”

ကျော်သူအမှုအရာအပြောအဆိုများကြောင့် ရယ်သံများမနားတမ်း ထွက်ပေါ်နေလေ၏။

“နမ်းပြပါဗျို့၊ နမ်းပြပါတော့”

ကျော်သူက “သုံးသောင်းဖိုး၊ သုံးသောင်းဖိုး”-ဟု ပါးစပ်မှပြောကာ မိမိကို ရွတ်ကနဲနမ်းလိုက်လေသည်။

လက်ခုပ်သံများ တဖြောင်းဖြောင်းထွက်ပေါ်သွားလေတော့၏။

“ဆက်လက်ပြီး ကိုကျော်သူက သူ့ချစ်သူ မမိမိကို-ကို ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း ပြောပြပါလိမ့်မယ်ရှင်”

ကြည်ပြာက မိုက်ဖြင့် ကြေညာလိုက်လေ၏။

“အဟမ်း- အဟမ်း- ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ကျွန်တော် ချစ်တဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောရရင်တော့- ကျွန်တော့် အချစ်ဟာ ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ ဟောဒီအရုပ်ကြီးနဲ့တူပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုတူ သလဲဆိုတော့ ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို လေမှတ်ထည့်လိုက်တော့ ဖောင်းကား လာသလို- ကျွန်တော့်အချစ်ဟာလည်း- အဲ-အဲ-”

ကျော်သူက စကားလမ်းကြောင်းတည်သည့်အတိုင်း လက်တန်း ပြောလာရာ- ထိုနေရာအရောက်တွင် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့။ ထစ်အ, နေလေသည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဆက်ပြောလေကွာ၊ မင်းအချစ်က လေထိုးရုပ်ကြီးနဲ့တူတယ် ဆိုတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲ- အဲ- လေထိုးရုပ်ကြီးထဲကို လေထိုးထည့်ရင် ဖောင်းကား ပြည့်တင်းလာသလိုပဲ အချစ်အကြောင်းတွေမိရင် ကျွန်တော်လည်း တင်း- တင်းလာပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဟား- ဟား- ဟား-”

“ဘယ်နေရာက တင်းတာလဲကွ”

“ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးက အချစ်တွေနဲ့ပြည့်ပြီး ဖောင်းကား နေတယ်လို့ ပြောတာပါခင်ဗျာ”

ကျော်သူအပြောအဆိုများကြောင့် လူငယ်များအားလုံး တအုံးအုံး ပွဲကျနေကြလေတော့သည်။

ကျော်သူက ရယ်စရာများလည်း ပြောတတ်လုပ်တတ်သူမို့ သည့်ပွဲမှာ ကျော်သူကို ပထမဆုံးရွေးထုတ်လိုက်တာ မှန်လှပေ၏။

ကျော်သူပြီးတော့- အလှည့်ကျတာက “စိုးရ” ဆိုသည် လူငယ် ဖြစ်သည်။

“ကဲ- တနင်္လာသားကျော်သူအလှည့်ပြီးသွားတော့ ထပ်ပြီး အလှည့်ကျသူက အင်္ဂါသားထဲက စိုးရ-ပါရှင်၊ စိုးရ- မဲနိုက်ဖို့ ထွက်ခဲ့ပါ”

ကြည်ပြာက စိုးရကို ခေါ်လိုက်သည်။ စိုးရရှေ့ထွက်လာ၏။

စိုးရမဲနိုက်တော့ နံပါတ်သုံးကိုမဲပေါက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း မဲပါဆယ်ထုတ်ကို ငွေသုံးသောင်းပေးပြီး ဝယ်ယူရပါ၏။

ပါဆယ်ထုတ်ကိုဖြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်တော့- လက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်းထွက်လာလေသည်။ ရွှေလက်စွပ်ကလေး။ ရွှေချိန်မများလှသော် လည်း မိန်းကလေးနှင့်လိုက်ဖက်သည့် လက်စွပ်ကလေးဖြစ်သည်။ လက်စွပ် ပတ်ပတ်လည်တွင် အသည်းပုံလေးများထွင်းထုထားလေ၏။

စိုးရက လက်စွပ်ကို အများမြင်သာအောင် အနီးကပ်လိုက်ပြ လိုက်လေသည်။

ဇွေတမာန်

“ကဲ- ကျော်သူ၊ ငါ့စေတနာကို တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒီလက်စွပ်က တစ်သိန်းကျော်တန်တဲ့ဟဲ့၊ နင်သာ စိတ်ထားမကောင်းလို့ ဝက်ဝံရုပ်မဲပေါက်တာ၊ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူက တစ်သိန်းကျော်တန်လက်စွပ်ကို မဲပေါက်သွားပြီ၊ တွေ့လား”

ကြည်ပြာက အများရှေ့တွင် ပဏ္ဍိတယူလိုက်လေသည်။

စိုးရက သူ့ချစ်သူမာလာမွန်ကို ပွဲခင်းရှေ့သို့ခေါ်ထုတ်ပြီး လက်စွပ်ကလေးကိုစွပ်ပေးလိုက်၏။

ပြီးတော့- အနမ်းတစ်ချက် ညင်ညင်သာသာ ပေးလိုက်လေသည်။

စိုးရပြောသွားသော သူ့ချစ်သူကိုချစ်တဲ့အကြောင်းများက ကျော်သူတုန်းကလို ရယ်စရာမကောင်းပါ။ ရိုးရိုးလေးပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော်- လူငယ်ချစ်သူစုံတွဲတို့၏ ကြည်နူးစရာအပြောအဆိုများကိုမြင်နေရသည်ကပင် ပျော်စရာဖြစ်နေရပါသည်။

အားလုံးပင် ပျော်ရွှင်နေကြပါ၏။

ဝေယံဟိန်းသည် စိုးရပြောနေသောစကားများကို နားထောင်ရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်လာသည်။

စိုးရအလှည့်ပြီးလျှင် အကွရာစဉ်အတိုင်းခေါ်မည်ဆိုပါက သူ့အလှည့်မဝေးတော့ပေ။ သူက ဗုဒ္ဓဟူးသား၊ “ဝ”အကွရာဖြင့် မှည့်ထားသောသူမဟုတ်ပါလား။

တကယ်တော့- ဝေယံဟိန်းသည် သည်ပွဲအစီအစဉ်ကို သိလို့ လာခဲ့သူမဟုတ်။ သိလျှင်လည်း လာစရာအကြောင်းမရှိပါ။ ရဲရဲနီလွင်သည် သူ့ချစ်သူမဟုတ်ပါ။ အကယ်၍ သူ့ကိုပွဲခင်းအလည်ခေါ်ထုတ်ပြီး ချစ်သူကို ဖိတ်ခေါ်ခိုင်းလျှင် ခေါ်စရာချစ်သူမရှိ။

ရဲရဲကရော- ဒါကိုသိရဲ့လားမသိပါ။

သူ့ကိုဖိတ်ခေါ်လျှင် ကြည်ပြာကိုဘယ်လိုပြန်ပြောရမှာလဲလိမ့်။

ဝေယံဟိန်းက တွေးရင်းစိတ်ပူပန်နေဆဲတွင်- စိုးရအလှည့်ပြီး သွားကာ- ကြည်ပြာက သူ့နာမည်ကို မိုက်ခွက်မှဖိတ်ခေါ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဒီတစ်ခါအလှည့်ကျသူကတော့- အင်္ဂါနံ ၈,ဆ,ဇ,ဈ,ညနဲ့ မှည့်ထားတဲ့လူရှိသေးလား၊ မရှိတော့ဘူးနော်၊ ဒါဆိုရင် ဗုဒ္ဓဟူးနံထဲက ဆိုတော့- ဝေယံ- ဝေယံဟိန်းပါရှင်၊ ဝေယံဟိန်းကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ရှင်”

သူ့ကိုဖိတ်ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ဝေယံဟိန်းက မအူမလည်ဖြင့် ရှေ့ကိုထွက်လာလိုက်ရသည်။

ကြည်ပြာက မဲဖလားကိုထိုးပေးကာ မဲနိုက်ခိုင်းသည်အတွက် နှိုက်လိုက်ရလေသည်။

မဲလိပ်ကို ကြည်ပြာကိုပင် ပေးလိုက်၏။ ကြည်ပြာက ဖွင့်ဖတ် ပြီး အော်လိုက်သည်။

“နံပါတ်(၇)ပါရှင်၊ လပ်ကီးဆဲဗင်းပေါ့”

ကြည်ပြာက စားပွဲပေါ်မှ နံပါတ်၇-ဟုရေးထားသောပါဆယ်ထုတ်ကိုယူပေးလိုက်သည်။ ဝေယံဟိန်းကလည်း ငွေသုံးသောင်းထုတ်ပေးလိုက်ပါ၏။

ပါဆယ်ထုတ်ကို ဝေယံဟိန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်အခါ- ပန်းစည်းတစ်စည်းထွက်လာလေ၏။ ပလတ်စတစ်ဖြင့် လှပသေသပ်စွာ ထုတ်ပိုးထားသော ပန်းစည်းလေးဖြစ်ပါသည်။

“ကြည်ပြာတို့တော့ မြတ်သွားပြန်ပြီဟေ့”

ကျော်သူက ထ,အော်လိုက်သည်။ ကြည်ပြာက ကျော်သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်၏။

“လပ်ကီးဆဲဗင်းဝေယံဟိန်းက ပန်းစည်းမဲပေါက်သွားပါတယ်ရှင်၊ ပန်းစည်းလေးကို သူ့ချစ်သူကိုပေးပြီး ချစ်သူကိုဘယ်လိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောမယ်ဆိုတာ ကြည်ပြာတို့ နားထောင်ကြည့်ကြပါစို့နော်”

ကြည်ပြာက မိုက်ခွက်ကိုကိုင်ကာ အတည်ပေါက်ကြီးပင် ကြေညာပေးနေလေသည်။

“ကြည်ပြာ- ငါကဘယ်သူ့ကိုခေါ်ရမှာလဲ၊ ဒီပွဲမှာ ငါ့ ချစ်သူမှ မပါပဲ”

နွေတမာန်

“အို- နင်ကလဲ၊ ဟိုမှာ ရဲရဲတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်လေ”
ကြည့်ပြာစကားမဆုံးမိမှာပင် ရဲရဲက ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် မနို့
တရိုလှမ်းကာ လူပုံအလည်သို့ထွက်လာလေသည်။

“ရဲရဲက ငါ့ချစ်သူမှမဟုတ်ပါကြည့်ပြာ၊ နင်တို့လုပ်တာ အဓိပ္ပါယ်
မရှိဘူး”

“ဟယ်-”

“အို-”

“ဟင်-”

ဝေယံဟိန်းစကားကြောင့် အားလုံးပင်အံ့အားသင့်သွားကြလေ၏။

“ဟုတ်တယ်ကြည့်ပြာ၊ ရဲရဲက ငါ့ချစ်သူမဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းပဲ၊
နင်တို့ဖိတ်ကတည်းက ကွဲကွဲပြားပြား ပြောပြီး ဖိတ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ငါက
ငါ့ချစ်သူမဟုတ်ပဲ ရဲရဲကို ဒီပွဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖိလင်လာမှာလဲဟ”

“ကိုဝေ-”

ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းစကားကိုဖြတ်ကာ အသံကျယ်လောင်စွာ
အော်လိုက်လေသည်။

“ကိုဝေ- နင်-နင်- ငါ့ကို လူပုံအလည်မှာ အရှက်ခွဲတာပေါ့လေ၊
ဟုတ်လား၊ နင့်ကိုမုန်းတယ်၊ နင့်ကိုမုန်းတယ်”

ရဲရဲက ပြောရင်း မျက်ရည်များကျလာလေ၏။ ရှက်စိတ်ဖြင့် ရဲရဲ
မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းနေရှာလေသည်။

ထို့နောက်- ရဲရဲသည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ် ဝိုရိုက်ရင်း
ပွဲခင်းအပြင်ဖက်သို့ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

“ဝေယံကလည်းဟယ်- ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ နင်နဲ့ရဲရဲက
ချစ်သူတွေဆို-”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“အို- ဒါတွေပြောမနေနဲ့တော့ဝေယံ၊ ဟိုမှာ ရဲရဲ ခြံအပြင်ဖက်
အထိ ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ သွား- သွား- လိုက်ခေါ်ပြီး ချော့လိုက်ဦး”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဟုတ်ပါသည်။ ရဲရဲတစ်ယောက် ရှက်ရှက်ဖြင့်ထွက်ပြေးသွားခဲ့ရာ
ခြံအပြင်ဖက်သို့ပင် ရောက်သွားလေပြီ။

ဝေယံဟိန်း ရဲရဲနောက်ကိုပြေးလိုက်သွားရလေတော့သည်။

လူငယ်အားလုံး ရဲရဲနှင့်ဝေယံဟိန်းတို့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အံ့အား
သင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း (၃၀)

“ရဲရဲ- ရဲရဲ- နေဦးလေ၊ ဟေ့- ရဲရဲ”

ရဲရဲက လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ လမ်းမအတိုင်းထွက်ပြေးသွားလေ
သည်။

ဝေယံဟိန်းသည် ခြံထဲပြန်ဝင်ပြီး ကားကိုယူ၍မောင်းထွက်ခဲ့ သည်။
ရဲရဲကို လမ်းထိပ်ရောက်မှပင် မှီလေတော့၏။

“ရဲရဲ- ဘာလို့လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ လာ- ကားပေါ်တက်”
ဝေယံဟိန်းက ကားပေါ်မှဆင်းကာ ရဲရဲကို ဆွဲခေါ်လိုက်လေ၏။

“အို- သွားစမ်းပါ၊ နင့်မျက်နှာကိုငါမကြည့်ချင်းဘူး ကိုဝေ၊
နင့်ကိုငါမုန်းတယ်”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်ရဲရဲရယ်၊ လာပါဟာ- ကားပေါ်တက်ပါ”

“နင် ငါ့ကိုအရှက်ခွဲတယ်၊ နင်ကိုငါမုန်းတယ်”

“ပြီးမှ နင်ပြောချင်ရာပြောပါဟာ၊ ကားပေါ်တက်ပါ၊ လူတွေ
ဝိုင်းကြည့်နေပြီ၊ မှောင်လည်းမှောင်နေပြီ၊ လာနော်- ရဲရဲ”

ဝေယံဟိန်းက ရဲရဲကိုယ်ကို သိမ်းကြုံးပွေ့ဖက်ကာ ကားပေါ်
အတင်းပွေ့တင်လိုက်သည်။

ရဲရဲက တစ်လမ်းလုံးဝိုရိုက်ရင်းပါလာလေ၏။

“ဒီပွဲအကြောင်းကို စကတည်းက နင် ငါ့ကိုပြောမထားတာ
ဆိုးတာပဲရဲရဲ၊ နင်ကိုယ်တိုင် မသိခဲ့တာလားဟင်”

ဇွေတမာန်

“မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ဘာမှလာမေးမနေနဲ့၊ လူပုံအလည်ရောက် နေမှ ဟန်ဆောင်ပြီး သူများပြောသလိုပြောလိုက်တော့ ဘာဖြစ်သွား မှာမို့လဲကိုဝေ၊ နင် ငါ့ကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးတောင် မချစ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ နင်လုပ်ပုံက ငါ့ကို အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာပဲ”

“ရဲရဲရယ်- နင်နဲ့ငါ ချစ်သူတွေမဟုတ်ပဲနဲ့ ချစ်သူယောင်ဆောင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလားဟ၊ ဒီပွဲမျိုးမှာ ဟန်ဆောင်လိုက်ရင် အားလုံးက တကယ်လို့ ထင်သွားမှာပေါ့၊ နင့်ကို ငါ သူငယ်ချင်းလို့ပဲချစ်တာပါရဲရဲ၊ ဟန်ဆောင်ရုံ လေးတောင် နင့်ကိုရည်းစားလိုမဆက်ဆံချင်ဘူးဟာ”

“တောက်-”

ရဲရဲနီလွင်က နာကြည်းခံပြင်းစွာ တောက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ငါ့ကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

ဝေယံဟိန်းကတော့ သဘောရိုးဖြင့် တတွတ်တွတ်တောင်းပန် နေခဲ့လေသည်။

ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းဖက်ကိုလှည့်မကြည့်တော့ပါ။ ငိုလည်း ဆက် မငိုတော့ပဲ အံ့ကိုကြိတ်၍ ပါလာသည်။

ကားက ရဲရဲတို့အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

ဝေယံဟိန်းက ကားရပ်အပြီးတွင် ရဲရဲကို အလေးအနက်ပြော လိုက်လေ၏။

“ရဲရဲ- ငါ နင့်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ ချစ်တယ်ဟာ၊ ငါတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်မင်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းအချစ်ကို ပြင်လို့မရပါ ဘူးရဲရဲရယ်၊ ပြီးတော့- ငါ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီရဲရဲ”

“ဘာ-”

“ငါ့မှာချစ်သူရှိနေပြီ၊ ငါ့ချစ်သူက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ညီမလေး ပန်းနဲ့ပဲ”

“ဘာ- ဘာပြောတယ်၊ ပန်းနဲ့ကိုဝေနဲ့က မောင်နှမဆို”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“အရင်းတွေမှမဟုတ်ပဲရဲရဲရယ်၊ ညီမလေးနဲ့ငါနဲ့ သံယောဇဉ်တွယ် သွားကြပြီရဲရဲ၊ ဘယ်သူမှမသိအောင် ပိပိရိရိနေနေကြတာ၊ ညီမလေးကို ငါသိပ်ချစ်တယ်”

“တော်ပါတော့ကိုဝေရယ်-”

“ငါ့ကို နားလည်ပေးပါဟာ”

“နားလည်ပေးနိုင်ဘူး၊ မုန်းတယ်၊ နင့်ကို သိပ်မုန်းတယ်ကိုဝေ၊ နင့်ကိုသိပ်စိတ်နာတယ်၊ ဒါပဲ”

ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းကိုနာကြည်းစွာပြောကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေး သွားလေတော့၏။

“ရဲရဲ- ရဲရဲ-”

ဝေယံဟိန်းခေါ်သော်လည်း ရဲရဲလှည့်မကြည့်တော့ပါ။

ဝေယံဟိန်းသည် သက်ပြင်းကိုချရင်း- ရဲရဲတို့အိမ်ထဲမှ ကားကို ပြန်မောင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၃၁)

“ဟဲ့- သမီး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

အိမ်ပြင်ဖက်မှပြေးဝင်လာသောရဲရဲသည် အိမ်အဝတွင် မိခင် ဖြစ်သူဒေါ်ဝါဝါလွင်နှင့်တိုက်မိမလိုဖြစ်သွား၏။

ဒေါ်ဝါဝါလွင်က အိမ်ရှေ့မှာကားရပ်သံကြား၍ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ ရဲရဲပြေးဝင်လာနှင့် ဝင်တိုးမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရဲရဲက မိခင်အမေးကိုမဖြေပဲ အခန်းထဲအထိ ပြေးဝင်ခဲ့လေ၏။

“ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်လာပြန်ပါလိမ့်”

ဒေါ်ဝါဝါလွင်က ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ရဲရဲသည် အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးကို ဂျက်ထိုး ဤပိတ်လိုက်သည်။

ကုတင်ပေါ်သို့ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်ကာ- အားရပါးရ ငိုပစ် လိုက်လေတော့သည်။

“မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ ကိုဝေကိုမုန်းတယ်၊ ပန်းနုကိုလည်း မုန်းတယ်၊ ပန်းနု- ပန်းနု၊ ငါ့ကိုပြောတော့ အချစ်ရေးကို စိတ်မဝင်စားပါ ဘူးလေး- ဘာလေးနဲ့ သူက ခြေပုန်းခုတ်နေတာကိုး၊ ငါ့အချစ်ကိုလူယူတဲ့ တောသူမ၊ သူ့ကိုလည်း မုန်းတယ်၊ လူရှေ့သူရှေ့မှာ အရှက်ခွဲတဲ့ကိုဝေ ကိုလည်း မုန်းတယ်”

ရဲရဲသည် နှုတ်မှအသံထွက်ပြောရင်း မဆုံးနိုင်အောင် ရှိုက်ငိုနေ လေတော့၏။

ခဏနေတော့- သူမက မျက်ရည်များကိုသုတ်ပစ်ကာ ကုတင် ပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြန်သည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့သွားရပ်ကာ မှန်ထဲတွင်ပေါ်လာသော ကိုယ့်ပုံရိပ် ကိုယ် ငေးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ငါမလှလို့လား၊ ငါမလှလို့ ကိုဝေက ငါ့ကိုမချစ်တာလား၊ အို- ငါလှပါတယ်၊ ငါလှသားပဲ၊ ကိုဝေက ငါ့ကိုဘာလို့မချစ်တာလဲလိမ့်၊ မနေ့ တစ်နေ့ကတွေ့တဲ့ ပန်းနုကိုတော့ ချစ်တယ်တဲ့၊ အို- ငါဟာ ပန်းနုဆိုတဲ့ တောသူမလောက်မှ ကိုဝေကိုဆွဲဆောင်မှုမရှိတော့ဘူးလား၊ တော်ပြီ၊ ငါ့ အချစ်တွေဟာ ကိုဝေအတွက် အမုန်းတွေဖြစ်သွားပြီ၊ လူရှေ့မှာ အရှက်ရအောင်လုပ်တဲ့ကိုဝေကိုလည်းမုန်းတယ်၊ ငါ့အချစ်ကိုလူယူ တဲ့ပန်းနုကိုလည်း မုန်းတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်စားချေမယ်၊ ဟုတ်တယ်- သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး နောင်တရသွားအောင် လက်စားချေ မယ်ဟေ့- နင်တို့ကို ငါလက်စားချေရမှကြေနပ်မယ်”

ကြိတ်မနိုင်ခဲမကြိုးဝါးလိုက်သော ရဲရဲ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးက မှန်ထဲမှာပင် အရောင်လက်၍သွားလေသည်။

အခန်း (၃၂)

ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုကို လက်စားချေရန် အကွက်ချောင်းနေသည့် ရဲရဲအတွက် မကြာခင်မှာပင် လက်စားချေရမည့်အကွက်ကို တွေ့သွားခဲ့ ရပါလေသည်။

ထိုနေ့က- ဦးနီမောင်ဖိတ်ကြားထား၍ ဦးအောင်ဟိန်း ရဲရဲတို့ အိမ်ကိုရောက်လာသည်။

ဦးနီမောင်က ဦးအောင်ဟိန်းကိုပြုစုညှိနှိုင်းရန် သီးသန့်ဖိတ်ကြား ထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ယမကာနှင့် အစားအသောက်များကို ပြင်ဆင်ခိုင်းကာ လူကြီး နှစ်ယောက် ပန်းခြံထဲတွင် ဝိုင်းဖွဲ့နေကြသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စများ ပြောဆို ဆွေးနွေးနေသည်မို့ ဒေါ်ဝါဝါလွင်လည်း အနားသို့မသွားချေ။

ရဲရဲလည်း အစပိုင်းတွင် စိတ်မဝင်စား၍ ဘာသိဘာသာပင် နေခဲ့ လေ၏။ နောက်မှ အန်ကယ်တော်မိန့်ဖေဖေတို့ ဘာတွေပြောနေပါလိမ့်ဆိုတာ စပ်စုချင်၍ ပန်းခြံထဲသို့ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

ရဲရဲသည် ဖေဖေတို့ဝိုင်းအနီးသို့ ခြေဖော့နင်းခဲ့ကာ- ပန်းခြံလေး ကိုကွယ်ရင်း နားထောင်နေလိုက်၏။

ရဲရဲကောင်းသွားပါသည်။ ဖေဖေနှင့်အန်ကယ်တော်မိန့်တို့ အလုပ် ကိစ္စတွေပြောဆိုပြီးလို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအကြောင်းတွေပြောနေချိန်မှာ ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ရဲရဲချောင်းနားထောင်တာနှင့်တစ်ချိန်တည်း- ဦးနီမောင်မေး လိုက်သောမေးခွန်းက ရဲရဲအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံးမေးခွန်း ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ ကိုတော်မို့ကို ကျွန်တော်မေးရဦးမယ်”

“ဘာများပါလိမ့် ကိုနီမောင်”

“ကျွန်တော့်ကိုစပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဇေဝေါဖြစ်နေလို့ သံသယရှင်းသွားအောင် မေးကြည့်တာပါ”

နွေတမာန်

“မေးပါ ကိုနီမောင်”

“ဒီလိုပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးငါးခြောက်နှစ်- အဲ- တိတိကျကျ ပြောရရင် ၁၄နှစ်ပေါ့လေ။ ကိုတော်မီ အက်ဆီးဒင်ဖြစ်ပြီး ထိုင်းမှာဆေးရုံ တက်နေတုန်းက ကိုတော်မီအတွက်စာတစ်စောင်ကို ကျွန်တော်ပို့ပေးတာ မှတ်မိသေးလားကိုတော်မီ”

“မှတ်မိပါတယ်ကိုနီမောင်၊ စာတွင်မဟုတ်ပါဘူး၊ စာအိတ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံလည်းပါတယ်လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကိုတော်မီ၊ အဲဒီစာကို လူတစ်ယောက် လာပေးသွား တာပါ။ လူကတော့ တောသားတစ်ယောက်ပဲ၊ စကားပြောတာလည်း ကဘောက်တိကဘောက်ချာနဲ့”

“စာလာပို့ပေးတဲ့လူက ကိုသာလွန်တဲ့၊ ကုမ္ပဏီအတွက် သစ်တွေဝယ်ရင်းက ခင်မင်လာတဲ့မိတ်ဆွေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလူက စာနဲ့ဓာတ်ပုံဆိုပြီး စာအိတ်တစ်အိတ် ပေးသွားချိန်မှာ ကိုတော်မီကလည်း ဆေးရုံတက်နေတာဆိုတော့ ပို့ပေး သင့်မပေးသင့်သိရအောင် စာကို ကျွန်တော်ဖောက်ဖတ်ခဲ့မိပါတယ်ကိုတော်မီ”

“ဗျာ-”

“ဆော့နီကိုတော်မီ၊ စာဟာ အရေးကြီးတဲ့စာ ဟုတ်-မဟုတ် ဆိုတာ သိရအောင် ဖောက်ဖတ်မိတာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကိုနီမောင်၊ ပြောပါဦး- စာကိုဖောက်ဖတ်မိတော့”

“စာက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကိုတော်မီဆီရတဲ့စာ ဖြစ်နေပါတယ်။ စာထဲမှာ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကိုတော်မီနဲ့ရတဲ့ကလေးကို မွေးပြီးတဲ့အကြောင်း အကြောင်းကြားတဲ့စာဖြစ်နေတယ်လေ။ ဓာတ်ပုံက လည်း အမျိုးသမီးနဲ့ကလေးနဲ့တွဲရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံဖြစ်နေတယ်။ ကလေးက မိန်းကလေးပါ။ သမီးလေးပါ။ လသားအရွယ်ပဲရှိပါသေးတယ်”

ပန်းခြံအကွယ်မှ ချောင်းနားထောင်နေသောရဲရဲသည် ဖခင်ဖြစ် သူစကားများကို ပို၍စိတ်ဝင်စားလာရလေသည်။ ရဲရဲသည် ပို၍ကြားရ အောင် ကိုယ်ကို ရှေ့တိုးရင်း နားစွင့်ထောင်လိုက်သည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“စာရေးတဲ့အမျိုးသမီးနာမည်တော့ ကျွန်တော်မမှတ်မိတော့ဘူး၊ စာနဲ့ဓာတ်ပုံကို ကိုတော်မီဆီအရောက် ကျွန်တော်ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အကြောင်းတွေကိုလည်း ဘယ်သူမှမပြောပဲ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာပဲ ထားခဲ့ ပါတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကိုတော်မီ အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားရင်းလာ ရင်း အပျော်သဘောငြိစွန်းခဲ့တဲ့ကိစ္စတစ်ခုလို့ပဲ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ထင်ခဲ့ပါ တယ် ကိုတော်မီ”

“ဒါပေါ့လေ- ဒီလိုပဲထင်မှာပေါ့၊ အခု အဲဒီအကြောင်းကို ပြန်ပြော နေတာကရော ကိုနီမောင်”

“ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ဇေယျာဖြစ်နေလို့ပါ။ ဟိုတလောက ရုံးကို ဒေါ်စံပယ်လိုက်လာမှ အဲဒီစာနဲ့ ဓာတ်ပုံကိစ္စကြီးက ကျွန်တော်ခေါင်းထဲပြန်ဝင် လာတာပါ။ ကျွန်တော်အထင်အမြင်မှားခဲ့ရင်လည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကိုတော်မီ”

“စိတ်မဆိုးပါဘူးကိုနီမောင်၊ ပြောပါ”

“ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးဟာ ဒေါ်စံပယ်လို့ ထင်နေမိလို့ပါ။ မဟုတ်ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါကိုနီမောင်”

ဦးအောင်ဟိန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။ အတန်ကြာကြာပင် ရယ်မောနေပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုနီမောင်၊ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ စာရေး လိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးက မစံပယ်ပါပဲ၊ မစံပယ်ဟာ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကျွန်တော် တရားဝင်လက်ထပ်ယူထားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ ကိုနီမောင်”

“ဗျာ-”

ချောင်းနားထောင်နေသောရဲရဲသည် ရင်ခုန်မြန်လာလေ၏။ ကြားရ သောအကြောင်းများက စိတ်ဝင်စားစရာတွေပါလား။ ရဲရဲက နားကိုပိုစွင့် ထားလိုက်မိပြန်၏။

“ဒါဖြင့်- ဒေါ်စံပယ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့၁၄နှစ်ကတည်းက ကိုတော်မီရဲ့ ဇနီးဖြစ်ခဲ့တာပေါ့၊ ဓာတ်ပုံထဲက ကလေးလေးဟာလည်း-”

“ဓာတ်ပုံထဲက ကလေးကလည်း ကျွန်တော်အိမ်မှာ အခုရှိနေတဲ့ သမီးလေးပန်းနုပါပဲကိုနီမောင်”

ဇွေတမာန်

“ဗျာ- ကျွန်တော်တော့ မျက်စိတွေရှုပ်ကုန်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်သိထားတာက ကိုတော်မီ ဒေါ်စံပယ်ကို ကလေးတစ်ယောက်အမေမုဆိုးမတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ လက်ထပ်ယူခဲ့တယ်ထင်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အားလုံးကလည်း ဒီလိုပဲသိထားကြတာပဲ၊ တကယ်တော့- မစံပယ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့၁၄နှစ်၊ ၁၈နှစ်ကတည်းက ကျွန်တော်တရားဝင်လက်ထပ်ယူခဲ့တဲ့ဇနီးမယားတစ်ယောက်ပါ၊ သမီးလေးပန်းနုဟာလည်း အဲဒီကတည်းက ရခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့သမီးလေးပါပဲကိုနီမောင်ရယ်”

“ဒါဖြင့်- ဘာလို့အမှန်အတိုင်း အသိမပေးတာလဲဗျာ”

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်ကိုနီမောင်၊ ကျွန်တော် မစံပယ်ကိုလက်ထပ်ယူခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီတုန်းက မမကြီးကိုမပြောခဲ့ဘူး၊ သားသားအမေနန္ဒာဆုံးပြီးမကြာခင်မှာ နောက်မိန်းမယူတယ်ဆိုရင် မမကြီးဆူမှားစိုးလို့ မပြောသေးပဲထားခဲ့တာပါ၊ ငယ်ငယ်က မမကြီးစိတ်ကိုလည်း ကိုနီမောင် သိသားပဲလေ၊ အေးအေးဆေးဆေးမှ မမကြီးကိုပြောပြီး မစံပယ်ကို ရန်ကုန်ခေါ်လာမယ်လို့ စီစဉ်ထားတာပါကိုနီမောင်၊ မမျှော်လင့်ပဲ ကျွန်တော်ကား တိုက်ခံလိုက်ရတယ်၊ ထိုင်းမှာဆေးသွားကုရတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက မစံပယ်နဲ့ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ရတာပါ၊ ထိုင်းမှာ ကျွန်တော် ဆေးကုနေတုန်းအချိန်မှာပဲ မစံပယ်က သမီးလေးပန်းနုကိုမွေးခဲ့တာပါ၊ ကိုနီမောင်သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားမှာ သောင်တင်နေခဲ့တယ်လေ၊ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်မှ သူတို့သားအမိကို ရအောင်ပြန်ရှာပြီး ခေါ်ခဲ့ရတာပါကိုနီမောင်”

“ဒါဖြင့်လည်း ဒေါ်စံပယ်ဟာ ဟိုအရင်ကတည်းက လက်ထပ်ထားတဲ့ဇနီးမယားဖြစ်ကြောင်း ပြောသင့်တာပေါ့ကိုတော်မီ၊ ခုအချိန်မှာ မမဒေစီကလည်း ခွင့်လွှတ်လောက်ပါပြီ၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေမုဆိုးမကို ယူတယ်ဆိုတာထက် ကိုယ့်ဇနီးဟောင်းကို ကိုယ်ပြန်ခေါ်တယ်ဆိုတာက ပိုမကောင်းဘူးလားကိုတော်မီ”

အန်ကယ်တော်မီ သက်ပြင်းချလိုက်သံကို ရဲရဲကြားလိုက်ရလေ ။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“အခုအချိန်မှာ ဖြစ်တဲ့ပြဿနာက မမကြီးမဟုတ်တော့ဘူးကိုနီမောင်၊ ကျွန်တော်တို့ သမီးလေးပန်းနုကိုငဲ့ရတဲ့ဖက် ရောက်နေပြန်တယ်ကိုနီမောင်”

“ဘယ်လိုလဲဗျာ-”

“ရွာကိုကျွန်တော်ပြန်မလာတဲ့အချိန်မှာ မစံပယ်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့မေးငေါ့တဲ့ဒဏ်ကို တော်တော်ခံခဲ့ရပါတယ်ကိုနီမောင်၊ ကျွန်တော်က အိုင်တွေ့တုန်းခြေဆေးပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရတော့ ပစ်သွားပြီရယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝ စကားတင်းဆိုကြတာကို ခံရတာပေါ့ဗျာ”

“ဪ-”

“ကျွန်တော့်ဖက်က မဆက်သွယ်တော့ မစံပယ် ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုပဲထင်ခဲ့ရှာတယ်လေ”

“ဒါပေါ့ဗျာ-”

“ပတ်ဝန်းကျင်မေးငေါ့တဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ မစံပယ်တို့သားအမိရွာကခွာပြီး ရွှေဘိုမြို့ပေါ်ကိုပြောင်းပြေးခဲ့ရပါတယ်”

“ဖြစ်ရလေဗျာ”

“ကျွန်တော့်အပေါ်မှာစိတ်နာနာနဲ့ သမီးလေးကိုလည်း သူ့အဖေဟာ သေသွားပြီလို့ ပြောထားခဲ့တယ်တဲ့ ကိုနီမောင်”

“အို-”

“အဖြစ်မှန်အတိုင်း ခုအချိန်မှာ မဖော်ထုတ်သေးတာက သမီးလေးပန်းနုကိုငဲ့လို့ပါ၊ ပန်းနုစိတ်ထဲမှာ သူ့အဖေအရင်းဟာ သေသွားပြီလို့ သိနေရှာတယ်၊ အခုမှ ကျွန်တော့်ကိုသူ့အဖေပါလို့ပြောလိုက်ရင် သမီးက ကျွန်တော့်ကိုရော သူ့အမေမစံပယ်ကိုပါ အထင်အမြင်သေးသွားမှာကို စိုးရိမ်မိကြတယ်လေ၊ အဓိကကတော့ သမီးလေးစိတ်ထဲမှာ ထိခိုက်သွားမှာကို စိုးရိမ်တာပါပဲ၊ အဲဒါကြောင့် လောလောဆယ်မှာ ဒီအကြောင်းတွေမပြောသေးပဲ ထားထားတာပါကိုနီမောင်၊ ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာ အဖြစ်မှန်တွေကို ဖွင့်ပြောမှာပါ”

နွေတမာန်

“ဖွင့်ပြောသင့်ပါတယ်ကိုတော်မီ၊ ပန်းနုအနွေလည်း ကိုတော်မီဟာ သူ့အဖေအရင်းပါလို့သိလိုက်ရရင် အိမ်မှာနေရတာ ပိုပြီးလိပ်ပြာလုံသွားမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်တော့ ပြောသင့်တယ်လို့ထင်တယ်ကိုတော်မီ”

“သမီးလေးပန်းနုစိတ်အနာတရဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပြီး ထိန်ချန်ထားတာပါ၊ အချိန်တန်တော့ ဖွင့်ပြောမှာပါကိုနီမောင်”

“ဒါဖြင့်- ပန်းနုဟာ ကိုတော်မီသမီးအရင်းဆိုတော့ မောင်ဝေယံနဲ့ပန်းနုဟာလည်း မောင်နှမတွေပဲပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ သားဝေယံဟိန်းရော- သမီးလေး ပန်းနုရောဟာ ကျွန်တော့်အသွေးအသားကဖြစ်လာတဲ့ ကျွန်တော့်သားသမီးလေးတွေပါ၊ သူတို့ချင်း အဖေတူအမေကွဲ မောင်နှမတော်ကြပါတယ်၊ မောင်ရင်း နှမရင်းတွေပါ ကိုနီမောင်”

ရဲရဲခေါင်းထဲတွင် ချာချာလည်သွားလေသည်။ မမျှော်လင့်ပဲ ကြားသိလိုက်ရသောအကြောင်းများကြောင့် ရဲရဲ အံ့ဩသွားရသလို- တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကိုလည်း ခံစားလိုက်ရပါတော့၏။

ကိုဝေယံနဲ့ပန်းနုဟာ မောင်နှမအရင်းတွေဆိုပါလား။

ရဲရဲသည် ပန်းခြံအကွယ်မှ အသာအယာထလိုက်လေ၏။

အံ့ဩတုန်လှုပ်စိတ်နှင့်အတူ ပန်းခြံဘေးမှ ခြေဖော့နင်းကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၃၃)

ရဲရဲက အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းထဲအထိ တန်းဝင်ခဲ့ကာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေပေတော့၏။

ရဲရဲသည် ကိုဝေယံနဲ့ပန်းနုတို့ ကာယကံရှင်များကိုယ်တိုင်မသိသေးသောဖြစ်ရပ်မှန်များကို သိလိုက်ရပါပြီ။

ကိုဝေယံနဲ့ပန်းနု။ သူမရဲ့အသည်းကို ခွဲခဲ့ကြသူများ။

သူတို့ကို ဘယ်လိုလက်တုံ့ပြန်လက်စားချေရမလဲဆိုတာ ရဲရဲ နေ့ရှိသမျှ တွေးတောကြံဆနေခဲ့သည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ရဲရဲကား အပြီးအတေးကြီးလှသောမိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ပါ လေ၏။ အခု- သူတို့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူတို့မသိခင် ရဲရဲသိလိုက်ရပြီ။

“ငါ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ၊ ဒီအချိန်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ပညာပေးဖို့အကွက်ကောင်းပဲ၊ စဉ်းစားစမ်း၊ စဉ်းစားစမ်း၊ ကိုဝေယံနဲ့ပန်းနုကို ဘယ်လိုလက်စားချေရရင်ကောင်းမလဲ၊ သူတို့ ကောင်းကောင်းကြီး အထိနာသွားစေရမယ့် လက်စားချေနည်းမျိုးပေါ့”

ရဲရဲက အိပ်ယာပေါ်တွင် ဘယ်လူးညာလိုမိရင်း စဉ်းစားသည်။ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး စဉ်းစားသည်။ လက်ပေါ်နဖူးတင်ပြီးတော့လည်း စဉ်းစား၏။

နောက်ဆုံးတော့- ရဲရဲအတွက် သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံဉာဏ် တစ်ခုရသွားပါလေတော့သည်။

ရဲရဲက သူမ၏အကြံအစည်အတွက် အားရလွန်းလို့ ကုတင်ပေါ်ကပင် ခုန်ထလိုက်မိလေသည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့သွားရပ်ကာ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကိုယ်ပြန်ကြည့်ရင်း စကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြောနေပြန်ပါတော့၏။

“ငါ့မှာ နင်တို့ကိုလက်စားချေဖို့ အကြံကောင်းရပါပြီ ကိုဝေယံနဲ့ပန်းနု၊ ငါခံစားရသလို နင်တို့လည်း ခံစားရမယ်၊ နင်တို့ ကောင်းကောင်းအထိနာစေရမယ်၊ နောင်တရစေရမယ်၊ ရဲရဲကိုစော်ကားထားတဲ့သူဟာ ဘယ်လို ဒဏ်ပြန်ခံစားရတယ်ဆိုတာ နင်တို့သိစေရမှာပေါ့ဟာ၊ ကိုယ့်အလှည့်အတွက် ခံရဖို့ အသင့်သာပြင်ထားပေတော့ ကိုဝေယံနဲ့ပန်းနုရေ၊ ရဲရဲဟာ စူဠသုဘဒ္ဒါလို မိန်းမစားပါနော်၊ သုဘဒ္ဒါလက်စားချေသလို နင်တို့ကို ကောင်းကောင်း လက်စားချေပြလိုက်မယ်ဟေ့”

ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုကို မြင်ယောင်ကာ အညှိုးတကြီး ကြိမ်းဝါးလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၃၄)

ရဲရဲသည် နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာပင် သူမ၏လက်စားချေရေး အစီအစဉ်ကို စတင်ပါလေတော့၏။ သူမ၏စီမံချက်အတွက်လည်း ကြိုတင် စီစဉ်မှုအားလုံးကို ပြုလုပ်ပြီးခဲ့ချေပြီ။

ရဲရဲက ပန်းနုကျောင်းကို ဝေယံဟိန်းထက်အရင်ရောက်အောင် ကျောင်းဆင်းချိန်မတိုင်မီ သွားလိုက်သည်။

ကြိုတင်စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း- ကားကို ထားနေကျနေရာမှာ မထားပဲ တခြားတစ်နေရာမှာ ရပ်ထားခဲ့လိုက်၏။ ဒါမှသာ- ဝေယံဟိန်း ရောက်လာလျှင် သူမကားကို မတွေ့ရပဲနေမည်ဖြစ်သည်။

ရဲရဲက ပန်းနုအတန်းရှေ့အထိသွားကာ အတန်းရှေ့မှာ ရပ်ရင်းက ပန်းနုကိုစောင့်နေလိုက်လေ၏။

စောစောစီးစီး ရဲရဲလာစောင့်နေတာကို ပန်းနုက စာသင်နေရင်း လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

အတန်းပြီးလို့ အခန်းထဲကထွက်လာတော့ မမရဲရဲက ပန်းနုကို ပြောလိုက်သည်။

“ကိုဝေပတ်စပိုက်စလုပ်နေလို့ မအားဘူး၊ မမဆီ ဖုန်းဆက်ပြောလို့ ပန်းနုကို မမလာကြိုနေတာ”

“ဟုတ်လား မမရဲရဲ၊ အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ မမရယ်”

“တို့ညီအစ်မချင်း ဘာအားနာစရာလိုသလဲပန်းနုရယ်၊ လာ-လာ- ကားကို မမရဲရဲ ဟိုဖက်မှာရပ်ထားတယ်၊ ဒီဖက်ကပတ်သွားရအောင်”

ရဲရဲက ပန်းနုကို ကားရပ်ထားသည့်နေရာဆီသို့ သွားနေကျလမ်းမှ ရှောင်ပြီးခေါ်လာခဲ့လေသည်။

ပန်းနုကြိုဖို့အတွက် ဝေယံဟိန်း အချိန်မှန်အတိုင်း ရောက် လာခဲ့ပါသည်။

အတန်းအားလုံးဆင်းသွားပြီး- ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ကုန်သွားသည်အထိ ပန်းနုထွက်မလာသေး။

အတန်ကြာတော့- ဝေယံဟိန်းစိတ်ပူလာသည်။

ကျောင်းထဲဝင်ခဲ့ကာ ပန်းနုတို့စာသင်ခန်းရှိရာသို့ လာခဲ့၏။

ကျောင်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်မျှမရှိတော့ပါ။ အားလုံးတိတ်ဆိတ် နေသည်။

ညီမလေးဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ဝေယံဟိန်း စိတ်ပူသွားမိ၏။

နေမကောင်းထိုင်မကောင်းဖြစ်လို့များ ကျောင်းမဆင်းခင် ပြန် သွားသလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ညီမလေး စောပြန်ချင်လျှင် သူ့ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ရနေတာပဲ။

ဝေယံဟိန်းက လိုလိုမည်မည် အိမ်ကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်လိုက် သည်။

ရဲရဲက ကားကို အိမ်အပြန်လမ်းမဟုတ်သောလမ်းအတိုင်း မောင်း လာလေသည်။ ပန်းနုက မမရဲရဲမှာ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့ထင်ပြီး အစပိုင်းမှာ ဘာမျှမမေးဖြစ်သေး။

မမရဲရဲက ကားကို ပြည်လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းသွားနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ပန်းနုတို့အိမ်ပြန်မည့်လမ်းနှင့် တခြားစီ။

ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံကိုကျော်လာတော့- ပန်းနုမနေနိုင်တော့ပေ။ မမရဲရဲကို မေးလိုက်လေတော့၏။

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ မမရဲရဲ”

ရဲရဲက ပြုံးလိုက်သည်။

“မှော်ဘီဖက်မှာ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ ပန်းနု”

“ရှင်- မှော်ဘီ၊ အဝေးကြီးပါလားမမရဲရဲရယ်”

“မမရဲရဲက ပန်းနုအတွက် ကူညီမလို့ပါကွယ်”

“ရှင်-”

ရဲရဲစကားကို ပန်းနုနားမလည်နိုင်ပေ။

ဇွေတမာန်

“ဒါဖြင့်- အိမ်ကစိတ်ပူနေမှာစိုးရတယ်မမရဲ့ရဲ့ အိမ်ကို ဖုန်းဆက် ထားဦးမှထင်တယ်”

“ဆက်တာပေါ့၊ ပန်းနုလည်း ဆာနေရောပေါ့၊ တစ်ခုခု စားကြရ အောင်၊ ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ဝင်စားရင်းက ကိုဝေ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက် မယ်လေ”

ဝေယံဟိန်းယောက်ယက်ခတ်နေရပါပြီ။

ကျောင်းဆင်းပြီးတာ နာရီဝက်ရှိပြီ။ ညီမလေးပန်းနုရောက်မလာ သေး။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာလည်း လူမရှိတော့ပါ။ ကျောင်းတံခါးတွေကိုပင် လိုက်ပိတ်နေပြီ။

အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း- ပန်းနုအိမ်ပြန်ရောက်မလာ သေးဘူးလို့ ကြီးမေက ပြောသည်။

ညီမလေးဘယ်သွားနေပါလိမ့်။

ဝေယံဟိန်းစိတ်ပူလာသည်။ ဘယ်လိုလိုက်ရမှန်းလည်း မသိပါ။

ထိုစဉ်- သူ့ဟဲန်းဖုန်းက ခေါ်သံမြည်လာလေ၏။

ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်ကခေါ်သူမှာ ရဲရဲဖြစ်နေလေသည်။

“ဟယ်လို ရဲရဲ၊ ပြော-”

“ကိုဝေ- အခုဘယ်မှာလဲ”

“ကျောင်းရှေ့မှာပေါ့၊ ညီမလေးကိုလာကြိုတာ၊ ညီမ လေးကိုမတွေ့ လို့ ငါသိပ်စိတ်ပူနေတယ်ရဲ့ရဲ့၊ ညီမလေး ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိဘူး၊ အိမ်လည်းပြန်မရောက်သေးဘူးတဲ့ဟာ”

တစ်ဖက်က ရဲရဲရယ်သံထွက်လာသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ကိုဝေရယ်- ငါ လမ်းကြုံလို့ နှင်ညီမလေးကို ဝင်ကြိုခဲ့တာပါ”

“ဟာ- ရဲရဲရာ၊ ဖုန်းဆက်ပြီး ငါ့ကိုပြောရောပေါ့၊ ငါ့မှာတော့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ အခု နှင်တို့ဘယ်မှာလဲ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“သင်ယူကွန်းက အာရှစင်တာရှေ့မှာရောက်နေတယ် ကိုဝေ၊ ကိုဝေ ဒီကိုလိုက်လာခဲ့ပါ”

“ဟင်- ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ညီမလေးရော”

“အမလေးနော်- သူ့ညီမလေးကို စိတ်ပူတတ်လိုက်တာ၊ ရဲရဲနဲ့ အတူတူရှိနေပါတယ် ကိုဝေရဲ့၊ လာမှာသာ လာခဲ့စမ်းပါ၊ ဒီမှာ ပြောစရာ ရှိလို့ပါ၊ ဒါပဲနော်- ရဲရဲတို့စောင့်နေမယ်”

ရဲရဲက ဖုန်းချသွားလေသည်။

ဝေယံဟိန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။ မတတ်နိုင်တော့ ညီမလေး နှင့်ရဲရဲရှိနေသော သင်ယူကွန်းကို လိုက်ရပေတော့မည်။ ညီမလေး ရဲရဲ နဲ့အတူရှိနေတယ်ဆို၍ စိတ်တော့အေးသွားရပါ၏။

ပန်းနုက ရဲရဲကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်သည်။

ပန်းနုနှင့်ရဲရဲ မင်္ဂလာဒုံဝါယာလက်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် မှာ ဝင်စားနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မမရဲရဲက ကိုကိုဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖုန်းထဲမှာ သင်ယူကွန်းကိုရောက်နေပါတယ်လို့ ပြောလိုက်၍ ပန်းနုအံ့ဩသွားရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“မမရဲရဲ- ကိုကိုကို ဘာလို့ သင်ယူကွန်းကိုချိန်းလိုက်ရတာလဲ

ဟင်၊ ပန်းနုတို့ရောက်နေတဲ့နေရာနဲ့ တခြားစီပဲ”

“တမင်သက်သက် ကိုဝေ့ကိုနောက်တာပါပန်းနု”

“ဟင်- မမရဲရဲကလည်း-”

“ဒီနေ့က ပေရယ် ၁-ရက်နေ့လေပန်းနုရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ကိုဝေ့ကို ပေရယ်ဖူးလုပ်တာပါ”

“ရှင်- ပေရယ်ဖူး”

“ပေရယ်ဖူးဆိုတာ ပြီအရူးကိုပြောတာလေ၊ ပြီလ ၁-ရက်နေ့မှာ ကိုယ့်နဲ့ခင်တဲ့သူတွေကို အရူးလုပ်တာပေါ့ပန်းနုရယ်”

“ဪ-”

နွေတမာန်

“နေပေစေဦး၊ ကိုဝေကို နှိပ်စက်ထားလိုက်ဦးမယ်၊ လာ- ပန်းနု၊ မမတို့ မှော်ဘီကိုသွားရအောင်၊ မှော်ဘီမှာ မမတို့ဝယ်ထားတဲ့ ခြံတစ်ခြံရှိတယ်၊ အိမ်လေးကလည်း ချစ်စရာလေး”

“မဝေးဘူးလား မမရဲရဲရယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မိုးတောင်ချုပ် လာပြီ”

“ကိုဝေလိုက်လာမှာပဲပန်းနုရယ်၊ ပန်းနု မမရဲရဲနဲ့ အတူရှိနေတာ ကိုဝေသိပြီးပြီပဲ၊ မမရဲရဲ မှော်ဘီမှာ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ၊ လာ- သွားကြစို့”
ပန်းနုသည် ရဲရဲစိစဉ်သည်အတိုင်း မှော်ဘီအထိ လိုက်ပါသွားရပြန် လေ၏။

ဝေယံဟိန်း သင်္ဃန်းကျွန်းအာရှစင်တာရှေ့ကို ရောက်နေတာ မိနစ် ၂၀ရှိပြီ။ ရဲရဲကားကိုလည်း မတွေ့။ စင်တာတစ်ခုလုံးအနှံ့လိုက်ရှာ တော့လည်း ရဲရဲရော ပန်းနုကိုပါ မတွေ့ရပါ။

ဝေယံဟိန်းက ရဲရဲဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်ရပြန်၏။

ရဲရဲဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားတယ်လို့ ပြန်ဖြေလေသည်။ ရဲရဲ ဖုန်းကို ဘာလို့စက်ပိတ်ထားရပါလိမ့်။

ဝေယံဟိန်း ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိတော့။

သက်ပြင်းကိုချကာ ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်စောင့်နေရပါတော့သည်။

ရဲရဲကတော့ ပညာပြုပြီထင်ပါရဲ့။

ရဲရဲက မှော်ဘီမြို့အဝင်မှ လမ်းသွယ်လေးတစ်ခုထဲကို ကားကို ချိုးဝင်လိုက်သည်။ အတန်ကြာမောင်းဝင်လိုက်သည်အခါ- ဝင်းထဲတွင် တစ်ထပ်တိုက်လှလှလေးတစ်လုံးဆောက်ထားသည့် ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုရှေ့ သို့ ရောက်သွားလေ၏။

“မမရဲရဲတို့ခြံက ဒီခြံပဲပန်းနု၊ တိုက်ကလေးက မလှဘူးလားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲရဲက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ခြံဝင်းတံခါးသော့ကိုဖွင့်သည်။ ပြီးမှ- ကားကိုခြံထဲမောင်းဝင်ခဲ့လေ၏။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အိမ်ထဲမှာဘယ်သူမှမရှိပါ။ လူနေပုံလည်း မရပါ။ မမရဲရဲ ဘာ အတွက် ဒီအထိလာရတာလဲ။ မှော်ဘီမှာကိစ္စရှိလို့ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ။ အခုထိတော့- ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့၊ ဘယ်ကိုမှလည်း မသွားသေးပေ။

“ဆင်းလေပန်းနု၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

“မမရဲရဲ၊ ခြောက်နာရီတောင်ခွဲပြီ၊ မှောင်လည်းမှောင်လာပြီ၊ ဒီခြံ က ဘယ်သူ့ခြံလဲဟင်၊ လူလည်းမတွေ့ဘူး”

“ဒါ မမရဲရဲတို့ခြံပါပန်းနုရဲ့၊ ဖေဖေဝယ်ထားတာလေ၊ ကိုဝေ တောင် မသိသေးဘူး၊ အိမ်ဆောက်ရုံဆောက်ထားတာ၊ လူမနေသေးပါဘူး”

“ကိုကိုစိတ်ပူနေလိမ့်မယ်မမရဲရဲ၊ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း သင်္ဃန်းကျွန်းမှာစောင့်နေလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုဝေကို ဒီလိုက်လာဖို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးနေနော် ပန်းနု၊ မမက ပန်းနုကိုဝေကို အဆင်ပြေ အောင် ကူညီမလို့ပါကွယ်”

“ရှင်-”

ရဲရဲက ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပဲ- ဖုန်းစက်ကိုပြန်ဖွင့်ကာ ဝေယံ ဟိန်းဆီကို ဖုန်းခေါ်လိုက်လေသည်။

ဖုန်းမြည်သံကြားမှ- ဝေယံဟိန်းသတိဝင်လာသည်။

ဖုန်းကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရဲရဲဆီကဖုန်းဖြစ်နေသည်။

“ရဲရဲ- နင်ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ ငါစိတ်ပူနေပြီ၊ နင်တို့ ဘယ်မှာလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါကိုဝေရယ်၊ ရဲရဲတို့ မှော်ဘီရောက်နေတယ်”

“ဘာ- မှော်ဘီ၊ မှော်ဘီကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ ညီမလေး ကော”

“ကိုဝေညီမလေးရှိပါတယ်၊ ကိုဝေ မှော်ဘီကိုလိုက်ခဲ့လေ”

“နင်ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲရဲရဲ၊ ငါနားမလည်တော့ဘူး”

နွေတမာန်

“ကိုဝေမှော်ဘီကိုသာလိုက်ခဲ့ပါ။ မှော်ဘီလမ်းဆုံအထိ လာခဲ့လမ်းဆုံရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ဘယ်လိုဆက်မောင်းရမယ်ဆိုတာ ရဲရဲဖုန်းနဲ့လှမ်းပြောမယ်”

“မှော်ဘီမှာ နင်က ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“မှော်ဘီမှာ တို့ဝယ်ထားတဲ့ခြံတစ်ခြံရှိတယ်လေ၊ အဲဒီခြံကိုပြချင်လို့”

“ဒါဖြင့်- နင်ငါ့ကို ဘာလို့ သင်္ဃန်းကျွန်းမှာ ချိန်းသလဲ”

“ဒါကတော့- ကိုဝေကို ပေရယ်ဖူးလုပ်တာပါကိုဝေရယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“ရဲရဲ- ညီမလေးရော နင်နဲ့အတူ ရှိရဲ့လားဟင်”

“ရှိပါတယ်ကိုဝေ၊ ပန်းနဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးလေ၊ ရော့-”

ဖုန်းထဲက ပန်းနဲ့အသံထွက်လာသည်။

“ကိုကို-”

“ညီမလေး- ညီမလေးတို့ မှော်ဘီကိုရောက်နေတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုကို၊ မှော်ဘီမှာပါ”

“ရဲရဲက အဲဒီကို ဘာလို့ခေါ်သွားရတာလဲ”

“မသိဘူးကိုကို၊ မမရဲရဲ ကျောင်းကိုလာကြည့်ပြီး ဒီအထိ ခေါ်လာတာပဲ--”

ဖုန်းပြောရင်းမှ ပန်းနဲ့အသံပြတ်သွားလေသည်။

ရဲရဲအသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ပန်းနဲ့လက်ထဲကဖုန်းကို ရဲရဲယူပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။

“ကိုဝေရေ- အချိန်ကုန်တယ်၊ မှော်ဘီကိုလာမှာသာ လာခဲ့တော့ ရဲရဲတို့စောင့်နေမယ်နော်၊ ဒါပဲ”

ရဲရဲက ဖုန်းကိုချသွားလေသည်။

မတတ်နိုင်တော့။ မှော်ဘီကိုလိုက်ရပေတော့မည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ည(၇)နာရီရှိနေပြီ။ မှောင်လည်း မှောင်နေပြီ။ မှော်ဘီကိုရောက်အောင် တစ်နာရီလောက်မောင်းရလိမ့်မည်ထင် သည်။

ဝေယံဟိန်း ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။

ရဲရဲလုပ်ရပ်ကို ဝေယံဟိန်း နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရလေ သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၄)ရက် ချစ်သူများနေ့က ပြဿနာတက်ပြီး ကတည်းက ရဲရဲနဲ့ဝေယံဟိန်း မတွေ့တော့ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်လပင် မကတော့ပြီ။

ခုမှ ရဲရဲတစ်ယောက် ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး သူ့ကို ပေရယ်ဖူးလုပ်နေသလဲမသိ။ ဖုန်းထဲမှာစကားပြောရတာကတော့ အသံကရွင်ရွင်လန်းလန်းပင် ရှိနေပါသည်။ သူ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတာတွေ ပြေသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

ဝေယံဟိန်းက ကားကို မှော်ဘီမြို့အထွက်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်း

လာရင်းမှ တွေးလာမိလေသည်။

လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်မောင်းလိုက်မှပင် မှော်ဘီလမ်းဆုံကို ရောက်လေတော့၏။ ည(၈)နာရီထိုးတော့မည်။

ဝေယံဟိန်းက သူ လမ်းဆုံကိုရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ရဲရဲဆီ

ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်လေ၏။

ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းကို ဘယ်လမ်းအတိုင်းမောင်း၊ ဘယ်ဖက်ကို ချိုး-စသည်ဖြင့် ဖုန်းဖြင့်လမ်းညွှန်ပေးနေလေသည်။

ပန်းနဲ့သည် ရဲရဲကိုကြည့်ရင်း နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မမရဲရဲလုပ်နေမှန်း ပန်းနဲ့မသိပါ။ အိမ်ကစိတ်ပူနေမှာ ကိုတွေးပြီး ပန်းနဲ့စိတ်များလည်း ပူပန်နေရလေသည်။

“စတိုးဆိုင်ရှိတဲ့လမ်းထိပ်ကိုရောက်ပြီလား၊ ဒါဆို ဆိုင်ညာဖက် ဘေးကပ်ရက်က လမ်းလေးအတိုင်း မောင်းဝင်ခဲ့တော့ကိုဝေ၊ ရဲရဲတို့ ခြံရှေ့က ထွက်စောင့်နေမယ်”

ရဲရဲက ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး-

နွေတမာန်

“ကိုဝေလမ်းထိပ်ရောက်နေပြီ၊ လာ- မမတို့ ခြံရှေ့က ထွက်စောင့်နေရအောင်”

-ဆိုကာ ပန်းနုလက်ကိုဆွဲ၍ ခြံရှေ့ကိုထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း (၃၅)

“နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ရဲရဲ၊ ဒါ ပေရယ်ဖူးလုပ်တာလား”
ဝေယံဟိန်းက ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းချင်း မေးလိုက်လေသည်။

“အိမ်ထဲကိုဝင်ပြီး ထိုင်ပါဦးကိုဝေ၊ ရဲရဲ သေသေချာချာ ရှင်းပြပါဦးမယ်”

ရဲရဲက နှစ်ယောက်လုံးကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

“ဒီအိမ်လေးကိုကြည့်စမ်းကိုဝေ၊ ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းသလဲ၊ ချစ်သူတွေ နှစ်ယောက်ထဲနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြည်နူးစရာကောင်းသလဲ ကိုဝေရယ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီအိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲ ရဲရဲ”

“ဖေဖေဝယ်ထားတာပါ၊ မကြာသေးဘူး၊ တစ်ခါတလေ ရဲရဲတို့ ဒီအိမ်လေးမှာလာပြီးအနားယူကြတယ်လေ”

“နင်က ငါတို့ကို ဒီအိမ်ခေါ်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲရဲရဲ”

“ကိုဝေနဲ့ပန်းနုကို ဒီအိမ်လေးထဲမှာ ထားခဲ့မလို့ပါ ကိုဝေ”

“ဘာ-”

“အို-”

“ဟုတ်တယ်ကိုဝေ၊ ဒီလိုမှမစီစဉ်ရင် ကိုဝေနဲ့ပန်းနု ပေါင်းကြရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မနွေက အန်ကယ်တော်မီ အိမ်ကိုလာပြီး ဖေဖေနဲ့အတူ စားကြသောက်ကြတယ်ကိုဝေ၊ သူတို့ပြောတဲ့ စကားတွေ ရဲရဲကြားပြီးပြီ၊ အန်ကယ်တော်မီက ကိုဝေ ကို နိုင်ငံခြားဖို့မယ်ဆိုတာ ပညာသင်ရုံ ခဏဖို့မှာ မဟုတ်ဘူးကိုဝေ၊ ဟိုကကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းမှာ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဟင်-”

“ပြီးတော့- စင်္ကာပူမှာ ကိုဝေနဲ့ပေးစားဖို့ ပြောဆိုထားပြီးသား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့”

“တကယ်လား ရဲရဲ”

ရဲရဲပြောခဲ့သောစကားများထဲတွင် နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကားက ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုတို့အတွက် စိတ်ထိခိုက်စရာအကောင်းဆုံး စကားဖြစ်သွားရလေသည်။

ရဲရဲကလည်း သူ့စကား ပစ်မှတ်ကိုထိသွားရသည့်အတွက် ပိုပြီး လေးနက်အောင် ထပ်ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

“ပြီးတော့- ပန်းနုကိုလည်း ဘွဲ့ရပြီးရင် ကုမ္ပဏီက လူတစ်ယောက် နဲ့ပေးစားဖို့စဉ်နေတယ်၊ ရဲရဲတော့ ကိုရွှေဝင်းကိုရည်ရွယ်တယ်ထင်တာပဲ”

“ဘာ- ကိုရွှေဝင်းက အသက်လေးဆယ်နီးနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါတွေကြားလိုက်လို့ ကိုဝေတို့အတွက် ရဲရဲစိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ခုလိုစီစဉ်လိုက်တာပါ”

“ရဲရဲ- ဖေဖေက အဲဒါမျိုးတွေလုပ်နေတယ်ဆိုရင် ငါတို့ ဖေဖေကို အရေးဆိုရမှာပေါ့ဟာ”

“မဖြစ်တော့ဘူးကိုဝေ၊ အန်ကယ်တော်မီက ဒါတွေ လုပ်မယ်ဆိုတာ ကိုဝေတို့ကို ဘယ်မှာပြောလို့လဲ၊ ကြီးမေကိုတောင် တိုင်ပင်ပုံမရဘူး၊ အန်ကယ်တော်မီ ဇွတ်စီစဉ်ရင် ကိုဝေတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ အန်ကယ်တော်မီ ကလည်း သူကြိုက်သလိုလုပ်မှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ရဲရဲက စေတနာနဲ့စီစဉ် ပေးရတာပါ ကိုဝေရယ်”

“နင့်အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုရင် ငါတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးက ရခဲပါတယ်ကိုဝေ၊ အခွင့်အရေးရတုန်းမှာ ပန်းနုကို ခိုးထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီအိမ်လေးထဲမှာ ကိုဝေနဲ့ပန်းနု ပျော်ပျော်ကြီးနေခဲ့ကြပါတော့ကိုဝေရယ်”

နွေတမာန်

ရဲရဲက ပြောရင်း ရှိုက်သံလေးများပါလာလေသည်။ ရှိုက်သံကို ရဲရဲတမင်လုပ်ယူရခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ချစ်နေတဲ့သူကို အမှန်တကယ် စွန့်လွှတ်ရတော့မှာမို့ ကြေကွဲစိတ်ဖြင့် ငိုသံပါလာခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ဝေယံဟိန်းက ရဲရဲမျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ရဲရဲ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲက မျက်ရည်များကျဆင်းလာပါသည်။

မိန်းမတို့မျက်ရည်သည် ယောကျာ်းတို့နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်စေ ပါသည်။ ရဲရဲရဲ့မျက်ရည်များကြောင့်ပဲ- ဝေယံဟိန်းသည် ရဲရဲပြောခဲ့သော စကားများကို အမှန်တကယ်ဟု ယုံကြည်သွားရလေတော့သည်။

“ဒါတွေကို ရဲရဲရင်အကွဲခံပြီး စိစဉ်ရတာပါကိုဝေရယ်၊ ကိုဝေသိပါ တယ်၊ ကိုဝေနားလည်ပါတယ်လေ”

“ရဲရဲရယ်-”

“ကိုဝေနဲ့ပန်းနု မဝေးရအောင် ဒီအိမ်လေးထဲမှာ ဒီတစ်ည နေခဲ့ပါတော့နော်”

ဝေယံဟိန်းစိတ်ထဲ၌ သူက ရဲရဲကို လူအများရှေ့မှာ ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်ထားသလောက် ရဲရဲက သူနဲ့ပန်းနုအတွက် ရင်အကွဲခံစိစဉ်ပေးမှု အပေါ် ဂရုဏာသက်၍နေလေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အရာရာ အကွက်စေ့အောင်ဖန်တီးပေးထားသည့်လမ်းပေါ်ကို သူ ဆက်မလျှောက်လို့ မကောင်းတော့ပါ။

ဝေယံဟိန်းတွေဝေစဉ်းစားနေမှုကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ရဲရဲက ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ရဲရဲသွားတော့မယ်နော်၊ ကိုဝေတို့ နေခဲ့ကြပါတော့၊ ဒီတစ်ညထဲပါ၊ ရှေ့ဆက်ပြီးလုပ်ရမယ့်ဟာတွေကိုလည်း ရဲရဲပဲ စိစဉ်ပေးမှာပါကိုဝေ”

တအံ့တကြာဖြင့် တစ်ချိန်လုံးငြိမ်၍နားထောင်နေသောပန်းနုက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကို- ဖြစ်ပါ့မလားကိုကို၊ ဒီလိုလုပ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ညီမလေး ကြောက်တယ်ကိုကိုရယ်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ညီမလေးရယ်- ရဲရဲစိစဉ်ပေးထားသလိုမလုပ်ရင် ကိုကိုနဲ့ ညီမလေး မပေါင်းရပဲနေတော့မှာပေါ့၊ ညီမလေးကို ကိုရွှေဝင်းလိုအသက်ကြီး တဲ့လူလက်ထဲလည်း အပါမခံနိုင်ဘူး၊ ကိုကို ညီမလေးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ပန်းနု၊ မမရဲရဲတောင် ပန်းနုတို့အတွက် ဒါလောက် အကွက်စေ့အောင် စိစဉ်ပေးနေသေးတာပဲ၊ ပန်းနုက ဘာကြောက်နေစရာ လိုသလဲ၊ ပန်းနုရှေ့မှာ ပန်းနုကိုတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီလေ၊ ကဲ- မိုးလည်း အတော်ချုပ်ပြီ၊ ရဲရဲပြန်မယ်”

ရဲရဲက ပြန်တော့မည်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဪ- ကိုဝေ၊ အိမ်ကို လုံးဝဆက်သွယ်နေနော်၊ ကိုဝေဟိန်းဖုန်း ကို ရဲရဲကိုပေးလိုက်ပါ၊ ကိုဝေတို့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အဆက်ဖြတ်ပြီး ပျော်ပျော်ကြီး သာ နေခဲ့ပါတော့၊ ဒီနေရာကိုရောက်နေတာ အန်ကယ်တော်မီ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသိနိုင်ပါဘူး၊ ဟိန်းဖုန်းပေး ကိုဝေ”

ဝေယံဟိန်းက သူ့ဖုန်းကို ရဲရဲအား ပေးလိုက်လေသည်။ ရဲရဲက ဝေယံဟိန်းစိတ်ပြောင်းသွားပြီး အိမ်ကိုဆက်သွယ်နေမှာစိုး၍ ဖုန်းကို သိမ်း ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဪ- စားစရာသောက်စရာတွေ အပြည့်အစုံရှိတယ်နော် ပန်းနု၊ အပြင်ထွက်ဝယ်စရာမလိုဘူး၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသားပူးတွေ ရှိတယ်၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုတ်၊ ကော်ဖီမစ်ထုတ်တွေလည်း ရှိတယ်၊ ပန်းနုက ချက်တတ်ပြုတ်တတ်ပြီးသားပဲ၊ မီးပျက်ရင်လည်း ဂက်စ်မီးဖိုနဲ့တည် လို့ရတယ်၊ မမရဲရဲ သွားပြီနော် ပန်းနု”

ရဲရဲက အပြီးအပိုင်နှုတ်ဆက်ကာ- အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး ကားကို မောင်း၍ ပြန်သွားလေတော့သည်။

ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုက ရဲရဲကိုငေးကြည့်ရင်း အိမ်ကလေးထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ရဲရဲသည် လမ်းမပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဝေယံဟိန်း၏လက်ကိုင် ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ရဲရဲက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးလိုက်လေသည်။

ဇွေတမာန်

“ငါ့အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ကိုဝေနဲ့ ငါ့ဆီကအချစ် ကိုလုယူတဲ့ ပန်းနု၊ မကြာခင် နင်တို့နှစ်ယောက် အမှားကြီးမှားပြီဆိုတာ သိရတော့မှာ ပေါ့လေ၊ နင်တို့ဟာ မောင်နှမတွေ၊ အဖေတူအမေကွဲမောင်နှမတွေလေ၊ နင်တို့ ကံကြီးထိုက်တော့မယ်၊ ကံကြီးထိုက်ကြတော့မယ်ဟဲ့၊ သိရဲ့လား”

အခန်း (၃၆)

ရဲရဲထွက်သွားတော့ အိမ်လေးထဲမှာ ဝေယံဟိန်းနဲ့ပန်းနု နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

“ညီမလေးကြောက်လို့တာ ကိုကိုရယ်”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲညီမလေး၊ ဖြစ်လာမှတော့ မထူးတော့ဘူး၊ ကိုကိုတို့ ပျော်ပျော်ပဲနေကြရအောင် နော်”

“ကိုကိုရယ်- မမရဲရဲက ဘာလို့ဒီလိုစိစဉ်ပေးရလဲ မသိဘူးနော်၊ မမရဲရဲပြောတဲ့စကားတွေက ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားကိုကိုရယ်”

“မသိဘူးကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရဲရဲကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

“ဖေဖေတို့သိရင် မိုးမီးလောင်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့ ကိုကို”

“ဖေဖေကိုတောင်းပန်ရမှာပေါ့ညီမလေးရယ်၊ တော်ပါပြီ၊ ခုအချိန်မှာ စိတ်ညစ်စရာတွေတွေ့မနေပါနဲ့တော့ညီမလေးရာ”

ဝေယံဟိန်းက ပန်းနုပန်းကိုဖက်၍ မေးစေ့လေးကိုဆွဲမော့ကာ မေးလိုက်သည်။

“ပျော်ရဲ့လားဟင် ညီမလေး”

“ညီမလေး စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးပဲကိုကိုရယ်”

“ဒါဖြင့် ညီမလေးစိတ်ပျော်သွားအောင် ကိုကိုလုပ်ပေးမယ်နော်”

“အို- ကိုကိုကလည်း- ဖယ်ပါဦး၊ ကိုကိုဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ ညီမလေးတို့တော့ မင်္ဂလာဒုံကဆိုင်မှာ ဝင်စားခဲ့တယ်၊ ကိုကိုအတွက် တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ဦးမယ်လေ”

“စားစရာသောက်စရာက အရေးမကြီးပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ခုအချိန်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက--”

ဇွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“အို- ကိုကို၊ သွား- ကိုကိုသိပ်ကဲတာပဲ”

အခန်း (၃၇)

အိမ်မှာတော့- ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုတို့ မိုးချုပ်သည်အထိ ပြန်ရောက်မလာ၍ တစ်အိမ်လုံး စိတ်ပူ စိတ်လှုပ်ရှားကာ ယောက်ယက် ခတ်နေရပါလေပြီ။

ဦးအောင်ဟိန်းက ညခုနစ်နာရီခွဲမှ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာသည်။

ဦးအောင်ဟိန်းပြန်လာချိန်အထိ ဝေယံဟိန်းတို့ပြန်ရောက်မလာ သေးမှ စိတ်ပူပန်စပြုလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ညနေကတော့- ကျောင်းသွားကြိုရင်း ကျောင်းမှာ ပန်းနုကို မတွေ့လို့ အိမ်ပြန်ရောက်နေသလားဆိုပြီး သားသားက မမကြီးဆီ ဖုန်းဆက် မေးသေးတယ် တော်မီ”

“သမီးက သားသွားကြိုနေတဲ့ကြားက ဘာလို့အိမ်ကို ပြန်ရောက် ရမှာလဲ၊ ဒါဆို- ကျောင်းမှာ သမီးကိုမတွေ့လို့ပေါ့၊ နောက်ထပ်ရော ဆက် သေးလားမမကြီး”

“မဆက်တော့ဘူး၊ မမကြီးလည်း သူတို့တစ်နေရာရာ ဝင်နေတယ် ထင်နေတာ၊ ခု မိုးချုပ်လှပြီ၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကလေးတွေ ဘာလို့ပြန်မလာသေး ပါလိမ့်”

“သားဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်ဦးမှပါ”

ဦးအောင်ဟိန်းက ဝေယံဟိန်းဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်၍ခေါ်ကြည့်လိုက် သည်။ “ဧရိယာပြင်ပရောက်နေတယ်” ဆိုသည့် ဖြေကြားချက် ထွက်ပေါ် လာပါ၏။

“ဒီလို တစ်ခါမှ နောက်မကျဖူးပါဘူးနော် မမကြီး”

“ဟုတ်တယ်လေ- အလွန်ဆုံးခြောက်နာရီဆို အိမ်ပြန်ရောက် နေကျပဲ”

“မစံပယ်ကိုရော သမီးက ဘာပြောသွားသေးလဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူးအစ်ကိုကြီး”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဇွေတမာန်

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ကားများပျက်သလားမသိဘူး၊ ကားပျက်ရင်လည်း အိမ်ကိုဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသင့်တယ်လေ”

“ဖုန်းတစ်ခါထပ်ခေါ်ကြည့်ပါဦးတော်မီရယ်”

ဝေယံဟိန်းဖုန်းကို နောက်တစ်ခါထပ်နှိပ်လိုက်သည့်အခါ- ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားတယ်ဆိုသည့်ဖြေကြားချက်ထွက်လာပြန်လေ၏။

“ပထမတစ်ခါခေါ်တော့ ဧရိယာပြင်ပတဲ့၊ ခုတစ်ခါတော့ စက်ပိတ်ထားတယ်တဲ့၊ သားနဲ့သမီး ဘယ်များရောက်နေကြပါလိမ့်”

ထိုအချိန်မှစ၍ လူကြီးသုံးယောက်ပူပန်သောကရောက်ခဲ့ရသည်။

ဝေယံဟိန်းတို့ဖက်မှ ဆက်သွယ်လာနိုး၊ လူကိုယ်တိုင်ပဲ ပြန်ရောက်လာနိုးဖြင့် စောင့်မျှော်နေခဲ့ရာ ညရှစ်နာရီကျော်သွားလေသည်။

“မဖြစ်တော့ဘူး၊ သားသားသူငယ်ချင်းတွေထဲက ဘယ်သူတွေ ဖုန်းနံပါတ်သိလဲမမကြီး”

“မသိဘူးကွဲ့၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေက သူ့ဖုန်းထဲမှာပဲ ဆွဲဖိလုပ်ထားတာလေ၊ အပြင်မှာမှတ်ထားတာမရှိဘူး”

“ရဲရဲဆီကိုဖုန်းဆက်မေးကြည့်ပါလားအစ်ကိုကြီး”

ဒေါ်စံပယ်က အကြံပေးလိုက်သည်။

ဦးအောင်ဟိန်းက ရဲရဲဖုန်းနံပါတ်ကိုခေါ်လိုက်၏။

ဖုန်းခေါ်သံက ချက်ချင်းပင် ဝင်သွားပါသည်။ တစ်ဖက်မှ ရဲရဲနီလွင် ပြန်ထူးသံကြားလိုက်ရ၏။

“ဟယ်လို-”

“သမီးရဲရဲလား၊ အန်ကယ်တော်မီပါ၊ သားဝေယံ ဒီနေ့ သမီးဆီကိုလာသေးလား သမီး”

“သမီးဆီကို ကိုဝေ မလာပါဘူးအန်ကယ်”

“ခုအချိန်အထိ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး အိမ်ပြန် ရောက်မလာသေးလို့ ဆက်ကြည့်တာ သမီးရေ၊ အန်ကယ်တို့ စိတ်ပူနေတယ်၊ ဒါပဲနော်”

ရဲရဲက ဖုန်းကိုပြန်ချရင်းမှ ပြုံးလိုက်လေသည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အန်ကယ်တော်မီက ဒီနေ့ ကိုဝေ ရဲရဲဆီကိုလာသေးသလားတဲ့၊ မေးခဲ့သည်။

ရဲရဲက ကိုဝေမလာပါဘူးလို့ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ရဲရဲမညာပါ။ ရဲရဲလိမ်မပြောပါ။

“ရဲရဲမညာပါဘူးနော်၊ အန်ကယ်တော်မီက ကိုဝေ လာသလားလို့ မေးတာလေ၊ ကိုဝေနဲ့တွေ့သလားလို့ မေးတာမှမဟုတ်တာ၊ ကိုဝေက ရဲရဲဆီလာတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ ရဲရဲကသာ ကိုဝေတို့ကို မှော်ဘီရောက်အောင် ခေါ်သွားခဲ့တာလေ၊ ကိုဝေလာသလားဆိုတဲ့မေးခွန်းကို မလာပါဘူးလို့ပြန်ဖြေတာ အန်ကယ်တော်မီကို လိမ်တာမဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဒါပေမယ့်- စိတ်မပူပါနဲ့အန်ကယ်တော်မီ၊ မနက်ကျရင် ကိုဝေတို့သတင်းကို အန်ကယ်တော်မီဆီအရောက် ပို့ပေးမှာပါရှင်”

အခန်း (၃၈)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်-

ရဲရဲက မနက်အစောကြီး မှော်ဘီသို့ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မှော်ဘီလမ်းဆုံအရောက်တွင်- ဦးအောင်ဟိန်းထံသို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်လေ၏။

“အန်ကယ်တော်မီလား၊ သမီးရဲရဲပါ အန်ကယ်၊ ကိုဝေတို့အကြောင်းကိုပြောချင်လို့”

“ညက အန်ကယ်တော်မီဖုန်းဆက်တုန်းက မပြောခဲ့တာ စိတ်မရှိပါနဲ့အန်ကယ်၊ ကိုဝေက ပြန်မပြောပါနဲ့လို့ ပိတ်ထားလို့ပါ”

“မနေ့ကညက ကိုဝေနဲ့ပန်းနုကို မှော်ဘီက သမီးတို့ခြံထဲကို ပို့ပေးထားခဲ့ရတယ်အန်ကယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ခိုးပြေးကြတာပါ၊ သမီးကို အကူအညီတောင်းလို့ သမီးကူညီပေးလိုက်တာပါအန်ကယ်”

“သမီးနဲ့ကိုဝေနဲ့က သူငယ်ချင်းတွေပါအန်ကယ်၊ ကိုဝေနဲ့ပန်းနုတို့ချစ်နေကြတာကြာပါပြီ”

ဇွေတမာန်

“အခု သမီး မှော်ဘီကိုရောက်နေပါပြီ၊ အန်ကယ် လိုက်လာခဲ့ပါ။
လိပ်စာကိုမှတ်လိုက်ပါဦးအန်ကယ်”

“သမီး ကိုဝေတို့ ပန်းနုတို့နဲ့အတူ ရှိနေပါ့မယ်”

အခန်း (၃၉)

“ကောင်းကြသေးရဲ့လား- ကောင်းကြသေးရဲ့လား”

ရဲရဲနှင့်ဖုန်းပြောပြီးသည်နှင့် ဦးအောင်ဟိန်းက အသံနက်ကြီး
ဖြင့်အော်လိုက်လေသည်။

“မစံပယ်- မစံပယ်-”

ဒေါ်စံပယ် အိမ်နောက်ဖေးမှပြေးထွက်လာသည်။

“အစ်ကိုကြီး-”

“မစံပယ်- သမီးကို နားလည်မှုရှိအောင် ပြောထားပါ။ ထိန်းသိမ်း
ပါလို့ ပြောထားတဲ့ကြားက မင်းပေါ့ဆလို့ မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ကုန်ပြီကွ”

“ဘာ- ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကိုကြီး”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ သားနဲ့ပန်းနုနဲ့ ညကပြန်မလာတာ ခိုးပြေးကြ
တာတဲ့ ထွက်ပြေးကြတာတဲ့”

“အမလေး- -”

ဒေါ်စံပယ်သည် မူးမေ့လဲကျတော့မလို့ဖြစ်သွားကာ အိမ်နံရံကို
လှမ်းကိုင်ထားလိုက်ရလေသည်။

“အဲဒါ မင်းကြောင့်- မင်းပေါ့ဆလို့၊ ကလေးတွေ ကံကြီးထိုက်
ကုန်ကြတော့မယ်၊ အို- ခုဆို ခရီးတောင် လွန်နေပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ဟေ့-
မောင်သိန်းရေ- မောင်သိန်း”

“ကျွန်တော်ရှိပါတယ်ဆရာ”

“ကားအဆင်သင့်ပြင်၊ ငါတို့ မှော်ဘီကိုသွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အောက်ထပ်မှရုန်းရင်းဆန်ခတ်အသံများကြောင့် ဒေါ်ဒေစီဟိန်း
သည် ဘုရားခန်းထဲတွင် ပုတီးစိတ်နေရာမှ ပုတီးကိုချကာ အောက်ထပ်သို့
ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲတော်မီ၊ သားသားတို့သတင်း
ရလား”

“ရတယ်၊ အဲဒီသတင်းရလို့ပဲ ဒေါ်သထွက်နေရတာ၊ ဟိုကောင်နဲ့
ဟိုကောင်မက ခွေးဇာတ်ခင်းသွားကြတာလေ၊ ခွေးဇာတ်ခင်းသွားကြတာ
မမကြီးရဲ့”

“ဘာ- ဘယ်လို-”

“သူတို့ခိုးပြေးကြတာတဲ့မမကြီး”

“ဟိုက်-”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းသည် လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးမှားပင် ကြက်သေသေ
ကာ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားလေ၏။

“ကျွန်တော် အဲဒီခွေးနဲ့ခွေးမဆီကို အခုလိုက်သွားမလို့”

“တော်မီ- တော်မီ- သိပ်ဒေါသထွက်ပါနဲ့တော်မီရယ်၊
ဖြစ်လာမှတော့ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ဖြေရှင်းရမှာပေါ့၊ တော်မီ- တော်မီ-
အို-”

ဦးအောင်ဟိန်းက ဒေါ်ဒေစီဟိန်းစကားကိုနားထောင်မနေတော့။
မောင်သိန်းကိုခေါ်ကာ ကားဖြင့်ထွက်သွားလေပြီ။

ဒေါ်စံပယ်သည် ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုနေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျ
သွားလေသည်။

“အို- ဟဲ့- မစံပယ်- မစံပယ်- မနွဲ့ရေ- မနွဲ့၊ လာပါဦး မနွဲ့ရေ-

”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ထိတ်လန့်တကြားအော်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၄၀)

“ဟင်- မိုက်လှချည်လား၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး မိုက်လှချည်လား၊ မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့ ဘာတွေဖြစ်သွားပြီလဲဆိုတာ သိကြရဲ့လား- ဟင်၊ မင်းတို့ ခွေးဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ခွေးဖြစ်ကုန်ပြီ၊ မင်းတို့တွင်မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့မိဘတွေကိုလည်း ခွေးဇာတ်သွင်းလိုက်တာပဲကွ”

မှော်ဘီအိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် ဦးအောင်ဟိန်းက ဒေါသထိန်း နိုင်ပဲ သားနှင့်သမီးကို ဆူပြောလိုက်လေသည်။

ရဲရဲက ဦးအောင်ဟိန်းနှင့် ဝေယံဟိန်းတို့ရှေ့တွင် ဝင်ရပ်လိုက်လေ၏။

“သိပ်ဒေါသထွက်ပါနဲ့အန်ကယ်၊ ရဲရဲကြားထဲက တောင်းပန်ပါ တယ်ရှင်- အိမ်ကိုပြန်ကြရအောင်ပါ အန်ကယ်၊ အိမ်ရောက်မှ ဖြေရှင်းကြရအောင်ပါ”

“အေး- ရဲရဲကိုအားနာလို့ပေါ့ကွာ၊ တက်- ကားပေါ်တက်ကြ၊ ကံကြီးထိုက်မယ့် အမိုက်တွေ”

ဦးအောင်ဟိန်းဒေါသကြောင့် နဂိုကတည်းက ကြောက်ရသော ဝေယံဟိန်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ဘာမျှပြန်မပြောရဲပဲရှိနေရလေ၏။ မိမိတို့ဖက်က မှားထားသည်အတွက်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူကို မျက်နှာမော်မကြည့်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေရလေသည်။

ပန်းနုကလည်း ရဲရဲကိုယ်ကိုကွယ်ကာ ငိုရှိုက်နေရှာသည်။ ရဲရဲကိုအားကိုးတကြီးဖက်တွယ်ထားရှာလေ၏။

“သားမှာ ကားပါတယ်လေဖေဖေ၊ သားနဲ့ညီမလေး ကားနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“ဘာ-”

“ကိုဝေက သူ့ကားနဲ့သူ ပြန်ပါစေအန်ကယ်၊ ပန်းနုကိုတော့ သမီးကားနဲ့ခေါ်ခဲ့ပါရစေ၊ ပန်းနု သိပ်ကြောက်နေရှာတယ် အန်ကယ်ရယ်”

ရဲရဲကပင် ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပြန်၏။

“လာခွဲ၊ ပြန်ကြမယ်၊ အိမ်ရောက်မှ မင်းတို့တွေ ဘယ်လိုခွေးဖြစ် တယ်ဆိုတာ ငါပြောပြမယ်”

အခန်း (၄၁)

ဒေါ်စံပယ်လဲကျသွားကာ သတိလစ်မလိုဖြစ်သွားသည်အတွက် ဒေါ်ဒေစီဟိန်းနှင့်မနွဲ့က အိပ်ရာပေါ်တွဲပို့လိုက်ရလေသည်။

ဒေါ်စံပယ်က မဆုံးနိုင်အောင် ငိုရှိုက်နေရှာလေ၏။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက မေးသော်လည်း ဘာမျှပြန်မဖြေ။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းသည် ပုတီးကိုဆက်မစိတ်နိုင်တော့ပဲ ညှော်ခန်းတွင် ထိုင်ကာ ဦးအောင်ဟိန်းတို့ပြန်အလာကို ရင်မောစွာထိုင်စောင့်နေလေ တော့သည်။

ခဏအကြာတွင်- မစံပယ်က လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကိုဆွဲကာ အခန်းထဲမှထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်- မစံပယ်၊ သက်သာသွားပြီလား၊ အိတ်ကြီးနဲ့ ဘာလုပ် တာလဲ”

“မစံပယ်တို့သားအိမ် ရွှေဘိုကိုပြန်တော့မလို့ပါမမကြီး”

“ဘာ- ဘာပြောတယ်၊ ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ”

“မစံပယ်မပြန်ရင်လည်း အစ်ကိုကြီးက မစံပယ်ကို နှင်ချမှာပါပဲ မမကြီးရယ်၊ သတ်မပစ်ရင်တောင် ကံကောင်းပါမမကြီး”

“ဟင်- ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မမကြီးနားမလည်ပါဘူး၊ ပြောစမ်းပါ၊ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ”

ဒေါ်စံပယ်က ဘာမျှပြန်မဖြေတော့။ ဒေါ်ဒေစီဟိန်းထိုင်နေသည့် ရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကြုံကြုံလေးထိုင်ချလိုက်ကာ ငိုရှိုက်နေရှာလေသည်။

“မစံပယ် မမကြီးကိုကန်တော့ခဲ့ပါတယ်မမကြီးရယ်၊ သမီးလေးပြန် ရောက်လာတာနဲ့ သမီးနဲ့မစံပယ် ဒီအိမ်က ထွက်သွားပါတော့မယ်”

နွေတမာန်

ဒေါ်စံပယ်က ဒေါ်ဒေစီဟိန်းကို ကန်တော့ရင်းမှ ပြောလိုက်လေသည်။

“အို- ဟဲ့- ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းရဲမှာလဲ၊ မေးတာလည်း မဖြေဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲနော်”

ထိုစဉ်- ကားသုံးစင်း အိမ်ထဲသို့ရေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဝင်လာသံ ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟော- ဆရာတို့တွေ ပြန်လာကြပြီ”

ဘေးနားတွင်ရပ်နေသောမန္တက ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးအောင်ဟိန်းကရေ့ဆောင်၍ ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနု၊ ပြီးတော့- ရဲရဲတို့ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာလေ၏။

“တော်မီ- ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဒီမှာလည်း မစံပယ်က ရွှေဘိုကိုပြန်မလို့တဲ့၊ ရဲရဲကရော- ဘယ်က ပါလာတာလဲ”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ် မမကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစု လုံးတော့ ခွေးဖြစ်ပါပြီမမကြီးရယ်”

“ဘာ- ဘာပြောတယ်”

“မမကြီး၊ သားဝေယံနဲ့သမီးပန်းနုဟာ တကယ့်မောင်နှမအရင်း တွေဗျ၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကျွန်တော့် သားသမီးတွေ”

“ဘာ- ပန်းနုက မစံပယ်နဲ့ပါလာတာလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပန်းနုဟာ မစံပယ်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့ရပြီး မွေးထားတဲ့ ကလေးပဲ”

“ဟင်-”

“နန္ဒာဆုံးပြီးခါစက အညာဖက်ကို သစ်ဝယ်ဖို့ ကျွန်တော်ခဏခဏ ခရီးထွက်တာ မမကြီးမှတ်မိဦးမှာပါ။ အဲဒီတုန်းက သားက ငယ်ငယ်ပဲရှိသေး တယ်လေ၊ မစံပယ်နဲ့ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအချိန်ကတည်းက တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက် ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာပါမမကြီး၊ နန္ဒာဆုံးပြီးတာ မကြာသေးတဲ့အချိန်မို့ မမကြီးဆူမှာကိုကြောက်ပြီး ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် မပြောခဲ့တာပါ။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

ဖြစ်ချင်တော့- ကျွန်တော်ကားအက်ဆီဒင့်ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာဆေးသွားကု ရင်းက ဟိုမှာသောင်တင်နေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မစံပယ်ဟာ ရွာမှာ သမီးလေးပန်းနု ကိုယ်ဝန်နဲ့ကျန်နေခဲ့တာပါမမကြီး၊ ကျွန်တော်မြန်မာ ပြည်ပြန်ရောက်မှ မစံပယ်တို့သားအမိကိုစုံစမ်းပြီး အိမ်ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

“ဘုရား- ဘုရား- ဒါဖြင့်- သားသားနဲ့ပန်းနုဟာ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမတွေပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကျွန်တော့်သွေးသား၊ ကျွန်တော့်သားသမီးတွေချည်းပဲ၊ ခုတော့- မောင်နှမချင်းညားတဲ့ဘဝ ရောက်ရပြီလေ၊ ကျွန်တော်တို့တစ်မျိုးလုံး ခွေးဖြစ်ပြီမမကြီးရဲ့”

“ဒါကို မင်းက အစကတည်းက ဘာလို့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်မပြော သလဲတော်မီ၊ မင်းတို့အမှန်အတိုင်းပြောခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ မင်းတို့မိဘတွေဖက်ကကို ပေါ့လျော့ခဲ့တာပဲ၊ ကလေးတွေ ကိုချည်း အပြစ်တင်မနေနဲ့”

“ကျွန်တော်က ဖွင့်ပြောချင်ပါတယ်၊ မစံပယ်က ပန်းနုကို သူ့အဖေသေပြီလို့ပြောထားတယ်မမကြီး၊ ကျွန်တော် ပြန်မလာလို့ စိတ်နာနာ နဲ့ပြောခဲ့တာတဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ပြန်ပြီးလက်ထပ်ချိန်မှာ ပန်းနုကို စိတ်ထိခိုက်သွား မှာစိုးလို့ ဖွင့်မပြောသေးဘူးဆိုပြီး ထားထားတာပါ။ နောင်မှဖွင့်ပြော ဖို့ရည်ရွယ်ထားတာပါမမကြီး”

“အဲဒါကိုက မင်းတို့အမှားပဲကွယ်၊ အမှန်တရားဟာ အမှန်တရား ပဲပေါ့၊ ပန်းနုလည်း အရွယ်ရောက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဖွင့်ပြောလို့ရပါတယ်၊ ခုတော့- မင်းတို့လျှို့ဝှက်ထားကြလို့ မမှားသင့် တာတွေမှားကုန်ကြပြီ”

“ကျွန်တော်က ဒီအရေးတွေကြုံမြင်လို့ ပန်းနုကို ထိန်းသိမ်းဖို့ မစံပယ်ကို မကြာမကြာပြောခဲ့ပါတယ် မမကြီး၊ မစံပယ်လည်းလိုတာပဲ၊ သူ့သဘောကျ အဖြစ်မှန်ကိုဖွင့်မပြောပဲထားခဲ့တာ၊ သမီးမိန်းကလေးကို ထိန်းသိမ်းရမယ့်တာဝန် သူ့မှာရှိတာပေါ့”

နွေတမာန်

တစ်ချိန်လုံးငိုရှိုက်နေသောဒေါ်စံပယ်သည် ဒေါ်ဒေစီဟိန်းရှေ့တွင်ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ဒေါ်စံပယ်က မျက်ရည်များကိုသုတ်ပစ်လိုက်ရင်းမှ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်ပေါ့လျော့ခဲ့ပါတယ်၊ မစံပယ်အထိန်းသိမ်းညံ့ဖျင်းခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူးအစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်စိတ်ထဲမှာ မောင်ဝေယံနဲ့ပန်းနုတို့ ဒီလိုဖြစ်သွားကြမယ်မထင်လို့ပါ၊ မထင်တာကလည်း မောင်ဝေယံမှာ ရည်းစားရှိပြီးသား၊ မောင်ဝေယံနဲ့ရဲရဲနဲ့ ချစ်ကြိုက်နေကြတယ်လို့ ထင်မိလို့ပါအစ်ကိုကြီး”

“ခုတော့ မောင်နုမချင်းညားရတဲ့အဖြစ်မျိုးရောက်ရပြီလေ၊ အဲဒါတော့ ကောင်းသေးရဲ့လားမစံပယ်၊ ငါတို့လည်း ခွေးဖြစ်ပြီ၊ ကလေးတွေလည်း ကံကြီးထိုက်တော့မယ်ကွ”

ဒေါ်စံပယ်က စိတ်ကိုတင်း၍ ခေါင်းမော်ရင်းမှ ဦးအောင်ဟိန်းကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မစံပယ်ကိုမကြေနပ်ရင် အစ်ကိုကြီးကြိုက်တဲ့အပြစ်မျိုးပေးပါအစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်လည်း ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိလို့ ဒီအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတော့မလို့ပါ၊ မစံပယ် မသွားခင်မှာတော့ အဖြစ်မှန်တွေကိုပြောပြခဲ့ပါရစေ အစ်ကိုကြီး၊ မောင်ဝေယံနဲ့ပန်းနုတို့ ညားကြလို့ သူတို့ မှာအပြစ်ဖြစ်စရာမရှိပါဘူးအစ်ကိုကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့- ပန်းနုဟာ မစံပယ်မွေးထားတဲ့ မစံပယ်ရဲ့ သမီးအရင်း မဟုတ်လို့ပါပဲ”

“ဘာ- ဘာပြောတယ်”

“သမီး- သမီးလေးပန်းနု၊ မေမေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ သမီးကိုချစ်လွန်းလို့ မေမေတစ်သက်လုံးမြို့သိပ်ထားခဲ့တဲ့အဖြစ်တွေကို မလွှဲသာလို့ ဖွင့်ပြောရတော့မယ်ကွဲ့၊ မေမေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါသမီးရယ်”

ဒေါ်စံပယ်က ပန်းနုကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်အခါ- ပန်းနုသည် ဒေါ်စံပယ်ရှိရာသို့ပြေးလာကာ ဒေါ်စံပယ်ကိုပွေဖက်လိုက်လေသည်။

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“မေမေ- သမီးဟာ မေမေ့သမီးအရင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ မေမေအဲဒီလိုပြောလိုက်တာလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်သမီးလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့်- သမီး ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ကွယ်၊ မေမေပြောပြတာတွေကို နားထောင်ရင် မေမေဟာ သမီးကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်လာပါလိမ့်မယ်၊ အဖြစ်မှန်တွေကို မစံပယ် ဖွင့်ပြောပါတော့မယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဒီလိုပါရှင်---”

အခန်း (၄၂)

“အစ်ကိုကြီးနဲ့မစံပယ်တို့ရဲ့ရင်သွေး သမီးလေးရဲ့နာမည်က ဝမ်းပုံပါတဲ့အစ်ကိုကြီး၊ အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ အစ်ကိုကြီးဆီကို စာရေးအကြောင်းကြားခဲ့လို့ အစ်ကိုကြီးလည်း သိပြီးပါပြီ၊ သမီးလေးဝမ်းပုံခြောက်လသမီးအရွယ်မှာ မစံပယ်နဲ့အတူ ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံလေးကို ပါထည့်ပေးလိုက်လို့ အစ်ကိုကြီးတွေ့ဖူးပြီးပါပြီ၊ ပန်းနုဟာ အဲဒီသမီးလေးဝမ်းပုံမဟုတ်ဘူးအစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်နဲ့အစ်ကိုကြီးရဲ့ သမီးအရင်းလေးဝမ်းပုံဟာ ဆယ့်တစ်လသမီးအရွယ်မှာပဲ သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

“ဟာ-”

ဒေါ်စံပယ်နောက်ကြောင်းပြန်ပြသည့်အကြောင်းများကို အားလုံးကပင် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြလေ၏။

“မစံပယ်တို့အိမ်နီးချင်း ကိုသာလွန်နဲ့မတဆုပ်တို့ လင်မယားကို အစ်ကိုကြီးမှတ်မိဦးမှာပါ၊ ပန်းနုဟာ ကိုသာလွန်နဲ့မတဆုပ်တို့ရဲ့သမီးလေးပါအစ်ကိုကြီး”

“ဟင်-”

“အစ်ကိုကြီးရွာကထွက်သွားတော့ မစံပယ် ကိုယ်ဝန် နှစ်လနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ မစံပယ်ကိုယ်ဝန်သုံးလရတဲ့အချိန်မှာ မတဆုပ်မှာလည်း ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့ပါတယ်၊ မတဆုပ်နဲ့မစံပယ်တို့ သုံးလပဲခြားပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ကလေးမွေးဖွားခဲ့ကြပါတယ်၊ မစံပယ်က သမီးလေးဝမ်းပုံကိုမွေးပြီး မတဆုပ်ကတော့- ဟောဒီသမီးလေးပန်းနုကို မွေးဖွားခဲ့တာပါ- - -”

နွေတမာန်

----- မတဆုပ်ဟာ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှဖြစ်ပြီး မိုးရွာကြီးထဲ ကိုသာလွန်တို့ သစ်စခန်းကို ထမင်းသွားအပို့မှာ ပိုးထိပြီး ဆုံးရှုရာ တယ်အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မတဆုပ်ဆုံးတော့- သမီးလေးပန်းနုဟာ လေးလသမီးပဲရှိပါသေးတယ်၊ နို့မပြတ်သေးတဲ့အရွယ်ပါ၊ မစံပယ်ကလည်း ကလေးက နို့တိုက်တုန်းမို့ အမေမရှိတော့တဲ့ ဟောဒီသမီးလေးပန်းနုကို မစံပယ်ရဲ့နို့ကို တိုက်ကျွေးခဲ့ရပါတယ်အစ်ကိုကြီး- - -

-----မစံပယ်ဟာ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း နို့တိုက်ပြီး မွေးခဲ့ပါတယ်၊ သမီးလေးပန်းနုကိုလည်း ကိုယ့်နို့ချိုတိုက်ကျွေးပြီးမွေးခဲ့တာမို့ သမီးလေးဝမ်းပုံနဲ့တန်းတူ ချစ်လာခဲ့ရပါတယ်- - -

-----ကိုသာလွန်ဟာ မစံပယ်တို့ရွာသားမဟုတ်ပါဘူး၊ သစ်စခန်းမှာအလုပ်လာလုပ်ရင်းက မတဆုပ်နဲ့ အကြောင်းပါတာပါ၊ မတဆုပ်ဆုံးသွားတော့ ကိုသာလွန်လည်း တော်တော်စိတ်လေလွင့်သွားတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့- သစ်စခန်းမှာ အလုပ်မလုပ်တော့ပဲ သူ့ရပ်ရွာသူ ပြန်သွားခဲ့တယ် အစ်ကိုကြီး၊ လူမမယ်ကလေးလေးကိုတော့ မစံပယ်ဆီမှာပဲ အပ်ထားခဲ့ပါတယ်၊ ကလေးကလည်း နို့တောင်မပြတ်သေးတဲ့အရွယ်ကိုး- - -

-----ကိုသာလွန်က တစ်ချိန်မှာ သူ့သမီးလေးကို ပြန်လာခေါ်မယ် လို့တော့ မှာပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြန်ရောက်မလာတော့ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ရွာလည်းမီးလောင်သွားတော့ ကိုသာလွန်နဲ့အဆက်ပြတ်သွားပါတယ်

----ဖြစ်ချင်တော့ မစံပယ်တို့ရဲ့သမီးအရင်းလေး ဝမ်းပုံဟာ ဆယ်တစ်လသမီးအရွယ်မှာ အပြင်းဖျားခဲ့တယ်အစ်ကိုကြီး၊ မစံပယ်တို့ တတ်နိုင်သမျှကုသပေးတဲ့ကြားက ကလေးကလည်း နုနယ်သေးတဲ့အရွယ် ဆိုတော့ အဖျားဒဏ်မခံနိုင်ပဲ ဆုံးသွားရှာပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ သမီးလေး ဝမ်းပုံဆုံးတော့ ဆယ်တစ်လသမီးအရွယ်ပဲရှိပါသေးတယ်အစ်ကိုကြီးရယ်-

----ဝမ်းပုံလေးမရှိတော့ ဟောဒီပန်းနုလေးကိုပဲ မစံပယ်မှာ အစားထိုးချစ်ခဲ့ရပါတယ်အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစားထိုးတယ်ဆိုပေမယ့် ပန်းနုလေးဟာ မစံပယ်ရဲ့ နို့ကိုသောက်ဖို့ပြီး ကြီးပြင်းလာတဲ့သမီးလေးလေ၊

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

မစံပယ်အတွက်တော့ ကိုယ့်ရင်နဲ့လွယ်မွေးထားတဲ့ သမီးအရင်းလေးနဲ့မခြား ပါဘူးရှင်- - -

-----ဒီလိုနဲ့နေလာကြရင်းက ကြာလာတော့ သမီးလေးပန်းနုကို ဆုံးရှုံးရမှာကိုစိုးရိမ်လာမိတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကိုသာလွန်ပြန်လာခေါ်မှာကို စိုးရိမ်မိတာပါ၊ မစံပယ်မှာ သမီးအရင်းလေးကလည်း သေ၊ လင်ကလည်း ပြန်မလာနဲ့ ဒီသမီးလေးကိုပဲ သံယောဇဉ်တွယ်စရာ ရှိတော့တာပါ- - -

---အဲဒါနဲ့ ရွာမီးလောင်သွားလို့ ရွှေဘိုမြို့ပေါ်က ဘကြီးဦးရာမောင်လာအခေါ်မှာ ပန်းနုကို မွေးစားသမီးလို့သိနေတဲ့ သရက်တောရွာကနေ အပြီးအပိုင်ခွာလာခဲ့တော့တာပါပဲအစ်ကိုကြီးရယ်- - -

----သမီးလေးပန်းနုကိုတော့ သူ့အဖေဟာ သေပြီ မစံပယ်ဟာပဲ သူ့အမေအရင်းလို့ အသိခံခဲ့ပါတယ်၊ သမီးလေးအဖို့လည်း အစ်ကိုကြီး ရွာကိုပြန်မလာတော့တဲ့အဖြစ်မှန်ကို တခြားလူတွေအပြောနဲ့ ကြားဖူးနားဝ ရှိထားတော့ သူ့အဖေဟာ မိသားစုကိုပစ်ပြေးသွားလို့ အမေကစိတ်နာပြီး သေပြီလို့ပြောထားတယ်လို့ ထင်နေရှာတယ်အစ်ကိုကြီး- - -

----ဟောဒီသမီးလေးပန်းနုဟာ သိပ်သိတတ်ရှာပါတယ်၊ မစံပယ်မကြိုက်မှန်းသိတော့ အဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မစံပယ်ကို တစ်ခါမျှ မမေးရှာပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့်လည်း သမီးလေးကိုငဲ့ကွက်ပြီး အဖြစ်မှန်တွေကို ထိန်ငှက်ထားခဲ့တာပါအစ်ကိုကြီးရယ်- - -

“ဪ- မစံပယ်ရယ်၊ သမီးလေးကိုထိန်ငှက်ထားပေမယ့် အစ်ကိုကြီးကိုတော့ အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောခဲ့ရောပေါ့ကွယ်”

“အဲဒါကလည်း မစံပယ်ကို အတွေးခေါင်တယ်ပဲ ဆိုချင်ဆို၊ ပန်းနုဟာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ရတဲ့သမီးလေးဝမ်းပုံ မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိသွားရင် အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ ပန်းနုအပေါ်မှာ စိတ်သဘောထားပြောင်းသွားမှာစိုးလို့ပါ၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့သမီးအရင်းလို့ပဲ အသိခံပြီး အစ်ကိုကြီးဆီက ဖခင်မေတ္တာ အစစ်ကို ရစေချင်လို့ပါအစ်ကိုကြီးရယ်- - -

----- ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးမှတ်မိဦးမှာပါ။ မုန်တောရွာမှာ ဒေါ်ခင်မွှေးနဲ့တွေ့တုံးက ဒေါ်ခင်မွှေးက ဘာတွေပြောလိုက်သလဲလို့ မစံပယ် မေးခဲ့တယ်လေ။ အကြောင်းစုံသိနေတဲ့ ဒေါ်ကြီးမွှေးက အဖြစ်မှန်တွေ ပြော လိုက်သလားသိချင်လို့ စကားတောက်ကြည့်တာပါအစ်ကိုကြီး။ ဒေါ်ကြီး မွှေးက ဘာမှပြောမပြလိုက်ဘူးဆိုတာသိရလို့ မစံပယ်လည်း အဖြစ်မှန်တွေကို ထိန်ချန်ထားလိုက်မိပါတယ်”

ဒေါ်စံပယ်ပြောပြလိုက်၍ အဖြစ်မှန်များ ရှင်းလင်းသွားပါပြီ။ ခုမှပင်- အားလုံး သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်ကြတော့၏။

“သမီး- မေမေမလွဲသာလို့ အဖြစ်မှန်တွေကိုဖွင့်ပြောလိုက်ရ ပါပြီကွယ်။ မေမေ့ကို အမေအရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး စိတ်ထားမပြောင်းပါနဲ့ သမီးလေးရယ်”

“မေမေရယ်- သမီးအတွက် မေမေ့ကိုပိုပြီးလေးစားချစ်ခင်လာ ရပါသေးတယ်မေမေ။ မေမေ့ရဲ့စေတနာမေတ္တာတွေကိုသိရလို့ သမီး မေမေ့ကို ပိုပြီးတောင် ချစ်သွားရပါပြီမေမေ။ မေမေဟာ သမီးအတွက် တုန့်ပြင်းမရတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါမေမေရယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာသမီးလေး။ အေး- ဒါပေမယ့် အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် မေမေလိမ်ညာထားတာတွေဟာ ပေါ်ကုန်ရပြီသမီး။ မေမေ တို့ဟာ သမီးဖေဖေ ဦးအောင်ဟိန်းကိုလိမ်ညာပြီး ဒီအိမ်ပေါ်မှာ တက်နေ သလိုဖြစ်နေပြီ အဲဒီအတွက် မေမေတို့တောင်းပန်ရမယ်။ ပြီးတော့- မေမေတို့ ကိုယ့်အရပ်ကိုယ် ပြန်ကြရမယ်သမီး။ ဖေဖေနဲ့ကြီးမေကို ကန်တော့လိုက်သမီးလေး။ ပြီးရင်- မေမေတို့ ရွှေဘိုကိုပြန်ကြမယ်”

အခန်း (၄၃)

“မပြန်ရဘူး”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းအသံက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“မပြန်ရဘူး။ မစံပယ်တို့မပြန်ရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ပြန်ရမှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“မစံပယ် အစ်ကိုကြီးနဲ့မမကြီးကို ညာမိလို့ပါမမကြီး။ မစံပယ်ရဲ့ အဖြစ်အတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ မစံပယ်ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပါတော့မယ် မမကြီးရယ်”

“တော်စမ်း- ပြဿနာကတခြား ဖြေရှင်းပုံကတခြား ဖြစ်နေပြီ၊ ဖြစ်ရတဲ့ပြဿနာက သားသားနဲ့ပန်းနုတို့ မောင်နှမတော်တယ်ထင်ပြီး ဖြစ်ရတဲ့ပြဿနာ၊ အခု သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မောင်နှမ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရပြီလေ။ ပြီးပြီပေါ့။ ဘာကို ပြဿနာထပ်ရှာနေစရာ လိုတော့သလဲ”

“မစံပယ် မမကြီးတို့ကို လိမ်ညာလှည့်ဖျားမိပါတယ် မမကြီးရယ်”

“ဟေ့- ဒါကို မမကြီးခွင့်လွှတ်တယ်မစံပယ်။ မစံပယ် လိမ်ညာတာ ဟာ ကိုယ်ကျိုးအတွက်မှမဟုတ်ပဲ။ ပန်းနုကိုချစ်တဲ့မိခင်စိတ်နဲ့ပါ။ လိမ်တယ် ညာတယ်လို့လည်း မမကြီးက မယူဆပါဘူး။ မစံပယ်ရဲ့မေတ္တာတရား ကြီးမားတာတွေကိုသိရလို့ မမကြီးက မစံပယ်ကို အထင်တောင်ကြီး မိပါသေးတယ်မစံပယ်။ ဒီအတွက်တော့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားစရာ မလိုပါဘူးကွဲ့”

“မမကြီးရယ်-”

“ကလေးတွေကိစ္စကိုလည်း မမကြီးအနေနဲ့ တားမြစ်စရာမရှိဘူး။ ခရီးလွန်ပြီးမှတော့ သင့်တော်အောင် စီစဉ်ပေးကြဖို့ပဲရှိတယ်။ တော်မိ- မင်းကလည်း မတားတော့ဘူးလား။ မစံပယ်အိမ်ပေါ်ကဆင်းမယ်ဆိုတာကို မတားတော့ဘူးလားတော်မိ”

“တားမှာပေါ့မမကြီးရယ်။ တကယ်ဆင်းသွားရင်တောင် ကျွန်တော် က အတင်းလိုက်ခွဲထားမှာပါ---”

နွေတမာန်

----- မစံပယ်- အဖြစ်မှန်ကိုမသိရခင်တုန်းက အစ်ကိုကြီး ပြောမိဆိုတာတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ ဂရုဏာဒေါသောနဲ့ ပြောမိဆိုမိ တာပါကွယ်၊ မစံပယ်တို့ ရွှေဘိုကိုပြန်စရာ မလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးတို့ကို ခွဲမသွားပါနဲ့မစံပယ်ရယ်---

----- အစ်ကိုကြီး မစံပယ်ကို ပြောခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိသေးလားဟင်၊ သားသမီးဆိုတာ မိခင်နဲ့ဖခင်ကို မကွဲကွာအောင် ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုး ကလေးတွေဆိုတာလေ---

----- သားနဲ့သမီးက ၁၅၀၀မေတ္တာနဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်သွားကြ ပြီဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့မစံပယ်အတွက်ပိုပြီးခိုင်မြဲသွားတာပေါ့ကွယ်---

----- သားနဲ့သမီးဟာ ဖခင်ဆိုတဲ့ နေမင်းကြီးနဲ့ မိခင်ဆိုတဲ့ လမင်းကြီးကို မကွဲကွာအောင် ချည်နှောင်ပေးလိုက်တဲ့ ကြိုးကလေးနှစ်ချောင်း ပါ မစံပယ်”

ဦးအောင်ဟိန်းက အိမ်ကထွက်သွားရန်ပြင်ဆင်နေသောဒေါ်စံပယ် ၏ပန်းနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဒေါ်စံပယ်က ရှက်သွေးဖြန်းသွားကာ ဦးအောင်ဟိန်း၏လက်နှစ် ဖက်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုကြီးတောင်းပန်နေတာက အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း အတွက် တောင်းပန်နေတာမဟုတ်ပါဘူးမစံပယ်၊ သားသားအတွက်ပါ တောင်းပန်နေတာပါ”

“ရှင်-”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မစံပယ်တို့သားအမိအိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားရင် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း လွမ်းကျန်ရစ်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ သားသားခမျာလည်း ပန်းနုကို လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့တော့မှာပေါ့ မစံပယ်ရယ်”

“ဟေး- ဒါမှတို့ဖေဖေကွ၊ ဖေဖေက စကားပြောပိုင်တယ်ကွာ”

ဝေယံဟန်းက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးရင်း ထိုင်ရာမှထလာကာ ပြောလိုက်လေသည်။

နွေတမာန်

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

“ဖေဖေက အပြောပိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး သားရဲ့၊ အဖြစ်မှန် အတိုင်းပြောလိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဒေါ်လေးစံပယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ရွှေဘိုပြန်ရမှာလဲ ဒေါ်လေးစံပယ်ရယ်၊ ဒေါ်လေးစံပယ်က ဖေဖေဇနီး၊ ပန်းနုကလည်း သားရဲ့ ဇနီးမယားဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတော့- ဒီအိမ်မှာပဲ ဖေဖေနဲ့ဒေါ်လေးစံပယ်ရယ်၊ သားနဲ့ညီမလေးပန်းနုရယ်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေသွားကြမယ်လေ”

“အောင်မယ်လေးဟဲ့- ငါကတော့ သူတို့ကို အဆင်ပြေအောင် စေ့စပ်ပေးလိုက်ရတာ၊ တရားချလိုက်ရတာ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေမယ်ဆိုတဲ့ အထဲမှာတော့ ငါမပါပါလားဟဲ့၊ တော်ပြီ- တော်ပြီ- မင်းတို့ပြဿနာ ရှင်းနေရတာနဲ့ပဲ ငါလည်း ပုတီးစိတ်လက်စကြီး ပြီးအောင်မစိတ်ရသေးဘူး၊ ငါ့ဟာငါ ဘုရားခန်းထဲဝင်ပြီး ပုတီးစိတ်နေတော့မယ်ဟေ့-”

ဒေါ်ဒေစီဟိန်းက ပြောပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလေတော့ သည်။ ရန်တွေ့စကားအဖြစ်ပြောလိုက်သော်လည်း ဒေါ်ဒေစီဟိန်း၏ မျက်နှာကတော့ ပြုံးနေပါလေ၏။

ဒေါ်ဒေစီဟိန်း၏အမူအရာကိုကြည့်ပြီး အားလုံးကပင် ရယ်မော လိုက်ကြလေတော့သည်။

မရယ်မောနိုင်သူကတော့- ရဲရဲနီလွင်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။ အားလုံးက ရဲရဲကို ရှိတယ်လို့မှ ထင်ကြသေးရဲ့လားမသိ။ ရဲရဲသည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်လေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှနှုတ်ဆက်မနေတော့ပဲ အိမ်ထဲက တိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့ လေသည်။

ဒေါ်စံပယ်က ရဲရဲထထွက်သွားတာကို မြင်တွေ့လိုက်သည်။

“ဟော- ဟိုမှာ သမီးလေးရဲရဲ ပြန်သွားပြီ၊ ရဲရဲကို နှုတ်ဆက် လိုက်ကြပါဦး သားနဲ့သမီးတို့ရယ်”

“ဟင်- ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရဲရဲပြန်သွားပြီ၊ လာ- ညီမလေး ကိုကိုတို့ကို အကျိုးတော်ဆောင်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ရဲရဲကို သွားနှုတ်ဆက်ရအောင်”

နေနဲ့လကို ချည်တဲ့ကြိုး

အခန်း (၄၄)

“ရဲရဲ- ရဲရဲ”

“မမရဲရဲ၊ နေပါဦး၊ ပြန်တော့မလို့လား”

ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုလိုက်လာချိန်တွင် ရဲရဲက ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်နေပြီ။

“ရဲရဲ- ပြန်တော့မလို့လား”

“ပြန်တော့မယ်ကိုဝေ၊ ကိုဝေတို့တွေ အဆင်ပြေသွားတာတွေရလို့ ရဲရဲဝမ်းသာပါတယ်”

ရဲရဲက အသံကိုမတုန်အောင် ထိန်းချုပ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ငါတို့ကလည်း နင့်ကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ၊ နင်ကြားထဲက ဆောင်ရွက်ပေးလို့သာ ခုလို မြန်မြန်အဆင်ပြေသွားတာ၊ နင့်ကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး ရဲရဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရဲရဲ၊ မမရဲရဲဟာ ပန်းနုတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ”

သူတို့ရှေ့မှာဆက်နေရလျှင် ငိုချင်စိတ်ကိုထိန်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ရဲရဲက ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ရဲရဲသွားတော့မယ်၊ ပန်းနု- မမရဲရဲ သွားတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမမ”

ရဲရဲသည် ဝေယံဟိန်းအပေါ်နာကြည်းစိတ်ဖြင့် လက်စားချေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ မောင်နှမချင်းညားသွားတယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်ကိုရောက်အောင်လုပ်ပြီး တုံ့ပြန်လက်စားချေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ငါ့လုပ်ရပ်ဟာ တော်တော်ယုတ်မာပက်စက်ပါကလား၊ တကယ်သာ ကိုဝေနဲ့ပန်းနုတို့မောင်နှမဖြစ်နေရင် ငါ့လုပ်ရပ်အတွက် မတွေးခံ့စရာပါလား၊ ငါက ယုတ်ယုတ်မာမာကြံစည်ခဲ့ပေမယ့် ငါ့လုပ်သလိုဖြစ်မလာခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ သူတို့ရဲ့မေတ္တာစေတနာမှန်ကန်လို့ပဲပေါ့၊ ငါ့လုပ်ရပ်အတွက် ငါ့ရှက်လိုက်တာ၊ သူတို့ကတော့ ငါ့ကို အကျိုးဆောင်ပေးတဲ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်

လို့ သတ်မှတ်နေကြတယ်၊ တော်ပြီ၊ ငါ့ရဲ့မကောင်းတဲ့ စိတ်ထားတွေကို ပြုပြင်တော့မယ်၊ ငါ့ချစ်တဲ့ကိုဝေအတွက် ဝမ်းသာပေးလိုက်ပါတော့မယ်၊ ရဲရဲကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ စိတ်ထဲကပဲ တောင်းပန်လိုက်ပါတယ် ကိုဝေရယ်၊ ကိုဝေနဲ့ ညီမလေးပန်းနုတို့အချစ်ရေး သာယာဖြောင့်ဖြူးပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ် ကိုဝေရေ-”

ရဲရဲက ကားကို စက်နှိုးရင်းမှ တွေးနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုက ရဲရဲကိုလက်ပြနုတ်ဆက်နေရာ ချစ်သူနှစ်ယောက်၏ပုံရိပ်က ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲတွင် ထင်ပေါ်နေရလေသည်။

ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့ရာ- ဝေယံဟိန်းနှင့်ပန်းနုတို့ပုံရိပ်များက မှန်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်းဝေဝါးသွားလေသည်။

ကားနှင့်တဖြည်းဖြည်းဝေးသွား၍ ဝေဝါးသွားခြင်းလား-

ရဲရဲမျက်ဝန်းမှ ဝေဝဲလာသောမျက်ရည်များကြောင့် ဝေဝါးသွားခြင်းလား-

မသိနိုင်တော့ပါပေ။

ဇွေတမာန်

၁၄-၁-၁၀

၁၂-၂-၁၀